Tidings of Great Joy by Sandra Brown
© copyright 1985 by Sandra Brown

SANDRA BROWN

Tu eşti tatăl copilului meu

Traducere de Anca Nistor

EDITURA MIRON
Bucureşti, 1994

Versiune ebook: [1.0] lacramioara

Prolog

— Sunt însărcinată.

Privirea lui Taylor MacKensie se opri brusc pe la jumătatea fluierului piciorului Riei Lavender, punând capăt aprecierii lascive a membrelor ei splendide. Îşi îndreptă privirea asupra chipului ei. Nu părea să-şi fi pierdut minţile, dar ori acest lucru se întâmplase totuşi, ori el nu auzise bine.

— Poftim?

— Sunt însărcinată.

Taylor se lăsă încet pe spate în fotoliul său de piele şi făcu tot posibilul să strângă destulă salivă să înghită. „Felicitări", nu părea un răspuns potrivit. Ea îi aruncase acele cuvinte ca pe nişte săgeţi. Afirmaţia era mai mult decât o descriere a condiţiei ei fizice. Reprezenta o provocare şi acea provocare se citea şi în ochii ei de un verde întunecat.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus, dar aş fi putut să aştept anunţul pentru botez, spuse el tăios.

— Eşti primul care află.

— Există vreun motiv?

— Chiar unul foarte bun.

— Insinuezi că aş avea vreo legătură cu sarcina ta?

— Nu, nu insinuez nimic. Copilul e al tău. Ria Lavender era extrem de calmă, dar Taylor se încinse din cap până-n picioare. Putea să-şi ia gândul de la a înghiţi prea curând, căci glandele lui salivare erau blocate şi se îndoia că aveau să mai funcţioneze vreodată. Spre surprinderea lui, începu să râdă uşor.

— E o glumă cumva?

— Deloc, domnule MacKensie. Farsa n-a fost niciodată genul meu preferat de comedie.

— Nici al meu, numai că aşa pare, spuse el categoric.

— Fii convins că nimeni n-o să dea buzna în biroul ăsta să-ţi pună o puşcă în spate.

— Nu m-ar mira nimic după chestia asta. Ce ţi-a venit să apari aici plină de graţie şi să-mi arunci bomba asta?

— N-am apărut plină de graţie, spuse Ria cu calm. M-am înscris în audienţă, am urmat toate căile necesare pentru a sta de vorbă cu un consilier al primăriei şi...

— Domnişoară Lavender, scuză-mă, dar când un cetăţean al acestui oraş vine în audienţă la mine, mă aştept să discutăm despre legile privind impozitele sau mijloacele de transport.

— Poate că ar fi trebuit să te sun la biroul companiei, dar m-am temut să nu crezi că aş vrea să discutăm afaceri.

El îşi trecu degetele prin părul des de un castaniu închis.

— Nu-mi vine să cred că vorbeşti serios.

— Cât se poate de serios.

— Nu-i o glumă proastă?

— Eu nu fac glume proaste, spuse ea cu un aer de superioritate.

— De unde naiba să ştiu asta? Nici nu te cunosc.

Se priviră peste suprafaţa lustruită a biroului. Ria fu prima care se uită în altă parte şi Taylor zări o roşeaţă colorându-i obrajii. Era şi timpul, îşi spuse el, căci se simţise tulburat şi încins încă din clipa în care ea intrase.

Era nevoie să o vadă roşind pentru a-şi da seama exact cât de mult o cunoştea, de fapt. Mai ales că nu se mai întâlniseră decât o dată.

Unu

— Ah, scuzaţi-mă!

— Nu-i nevoie să vă scuzaţi.

— Nu v-am înţepat cu scobitoarea?

— Câteva cusături şi o să fie ca nou, spuse el ridicând din umeri indiferent şi sugându-şi degetul lovit.

— Îmi pare rău, spuse Ria râzând.

— Nu face nimic.

— Vă rog să luaţi crevetele.

— Nici gând. Dacă aţi pus ochii pe acel crevete, nici prin cap nu-mi trece să vi-l iau.

Ria îi zâmbi acelui chip incredibil de frumos, care completa un trup superb. Înalt, subţire, îmbrăcat într-un costum din trei piese, cămaşă albă şi cravată roşie. Cravată *roşie*? Doar era Ajunul Crăciunului. Cravata şi batista asortată de mătase, ale cărei trei colţuri se zăreau ieşind din buzunarul de la piept, erau concesii pe care el le făcea acelei sărbători. Unde alţi bărbaţi ar fi părut caraghioşi datorită unei asemenea frivolităţi, el o purta foarte bine fără să-i fie ameninţată masculinitatea. La acest lucru contribuia şi zâmbetul larg care îi dezvelea dinţii de un alb imaculat. Inocent, deschis şi cald. Din ce în ce

mai cald, sau focul din propriul ei pântec era aţâţat de acel zâmbet şi de acei ochi albaştri uluitori?

— Ria Lavender, spuse ea mutând farfuria în mâna stângă pentru a i-o putea strânge pe a lui.

— Taylor MacKensie.

El încă nu avea farfurie, doar scobitoarea de cocktail cu care fusese gata să străpungă acelaşi crevete spre care ţintise ea. Îi strânse mâna.

— *Acel* Taylor MacKensie? întrebă ea şi mâna ei ar fi vrut să rămână cuibărită în acea strânsoare caldă şi fermă o veşnicie.

— Există vreun *acel* Taylor MacKensie?

Ochii lui făcură riduri la colţuri când zâmbi. Îi plăcea exteriorul. Şi exteriorul îl plăcea pe el. Ravagiile lui îl făceau să pară drăguţ. Deşi maxilarul acela pătrat numai drăguţ nu putea fi considerat.

— Sunteţi celebrul consilier de primărie MacKensie, candidat pentru funcţia de primar?

El făcu o plecăciune rigidă.

— El şi nimeni altul. Încântat, doamnă Lavender.

Ria îşi lăsă capul într-o parte.

— Foarte inteligent.

— Ce anume?

— „Doamnă Lavender". E evident că vreţi să mă faceţi să vă spun dacă sunt căsătorită sau nu.

El îşi coborî glasul foarte mult.

— Suspansul mă omoară.

— Este domnişoară şi niciodată n-a fost doamnă.

— Nemaipomenit, spuse el pocnind din degete. Totdeauna am avut un noroc fenomenal.

Încântaţi de ce vedeau, rămaseră cu privirile aţintite unul asupra celuilalt până când cineva îl înghionti pe Taylor pe la spate.

— Mai vreţi creveţi? o întrebă el politicos.

— Am mâncat destui deja, dar mulţumesc.

El îşi aruncă privirea peste masa încărcată cu delicatese.

— Atunci, curcan?

Riei îi plăcea ce simţ al umorului avea. Deocamdată nu existase nimic în legătură cu el care să-i displacă. Şi îi plăcea curcanul. Îi aruncă un zâmbet fermecător şi spuse:

— Te rog.

Îşi luă şi el o farfurie şi începură să se servească, deşi acum mâncarea era ultimul lucru la care se gândeau. Petrecerea organizată cu ocazia acelei sărbători de familia Graham devenise interesantă. Fiecare din ei venise din obligaţie şi îşi pusese în gând să plece destul de repede. Taylor uită, însă, de

scuza pe care intenţionase să le-o prezinte gazdelor, iar Ria era bucuroasă că nu mai trebuia să născocească una.

— Unde ne aşezăm? întrebă Taylor aruncându-şi privirea prin încăperea aceea aglomerată, în căutarea a două locuri libere alăturate.

Era câte un scaun liber din loc în loc, dar el nu păru înclinat să sugereze nici unul din ele, ceea ce îi făcu plăcere Riei, care îl întrebă subit:

— Cât de amabil ai de gând să fii?

— Pot să fiu extrem de nepoliticos şi, totuşi, să dorm noaptea, îi zise el aruncându-i un zâmbet diabolic.

— Atunci, urmează-mă.

Făcându-i cu ochiul conspirativ barmanului, Taylor luă o sticlă de şampanie rece şi două pahare şi o urmă pe Ria care se îndreptă spre scară. Un covor persan era ţintuit de trepte cu nişte vergele din alamă, dar scara părea, totuşi, modernă datorită construcţiei în consolă.

— Ai o rochie de-a dreptul superbă, remarcă el în timp ce urcau.

Ea îi aruncă o privire peste umăr. Ochii lui erau – aţintiţi asupra spatelui ei, dezgolit datorită decolteului foarte adânc al rochiei albastre plină de paiete. Şi în faţă era decoltată, coborând adânc între sâni. Fusta era strâmtă şi lungă până la genunchi. Mijlocul îi era strâns cu un cordon din acelaşi material cu rochia. Umerii căptuşiţi purtau un model din paiete argintii. O agrafă asortată îi ţinea o parte a părului lung şi drept.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere.

Scările duceau spre o galerie de unde se vedeau camerele de dedesubt.

— O idee grozavă, spuse Taylor privind împreună cu ea în jos, la mulţimea gălăgioasă.

— Mă bucur că eşti de acord.

Rămaseră o clipă lângă balustradă, privindu- se. El părea mai pofticios după buza ei de jos decât după orice fărâmă de mâncare de pe farfurie. Ei i-ar fi plăcut, cu siguranţă, să fie ciugulită.

— Pe aici, spuse ea răguşită puţin şi îl conduse într-o încăpere spaţioasă, luminată doar de focul unui cămin şi de pomul de Crăciun uriaş care se afla într-un colţ.

Camera era mobilată cu canapele şi fotolii albe, din piele, extrem de moi şi de confortabile. Covorul gros de culoare crem aproape că înghiţi tocurile înalte ale pantofilor din satin negru ai Riei. Aceasta traversă încăperea şi îşi puse farfuria pe măsuţa de cafea acoperită cu sticlă.

— Întrerupătorul e în stânga ta, îi spuse ea lui Taylor, care rămase înmărmurit în prag, uitându-se în jur apreciativ. Dar, dacă ai mâinile ocupate, aprind eu lumina.

— Te deranjează dacă o lăsăm aşa?

Susţinându-i privirea, ea scuturǎ din cap.

— De fapt, prefer aşa.

— Şi eu la fel.

Veni lângă ea, între canapea şi cămin, şi, printr-o înţelegere tacită, se aşezară pe jos. Ria îşi strânse picioarele sub ea, iar Taylor se rezemă cu spatele de canapea şi îşi ridică un genunchi.

Desfăcu sticla de şampanie cu dexteritate, astfel încât dopul sări cu zgomot, dar lichidul nu se vărsă. Ria îşi înclină capul în semn de salut faţă de priceperea lui şi îşi ridică paharul. El i-l umplu. Când fu şi al lui plin, îl ridică spre al ei.

— Crăciun fericit, Ria.

— Crăciun fericit, Taylor.

Privindu-se pe deasupra paharelor, băură şi se linseră pe buze.

— E mult mai bună decât punciul cu şampanie.

— Hm, spuse ea lăsând lichidul acela efervescent să-i inunde gura înainte de a-i înghiţi răceala. Nimic nu e mai bun ca originalul.

Taylor luă un aperitiv cu o măslină.

— De unde ai ştiut de camera asta?

— Eu am proiectat-o.

Evident impresionat, el îşi înălţă uşor sprâncenele.

— Decoratoare de interioare?

— Nu. Am sugerat doar cum să fie decorată. Eu am fost arhitecta.

— Tu ai fost arhitecta care a proiectat casa asta?

Ea încuviinţă. Mestecând o roşie umplută cu salată de raci, Taylor îşi aruncă din nou privirea prin încăpere, văzând-o cu alţi ochi acum. Începând de la covorul de sub ei şi până la tavanul înalt, îi plăcea ceea ce vedea. Ria îşi dădu seama de acest lucru după felul în care ochii lui zăboveau asupra fiecărui detaliu.

Se aştepta la un compliment, aşa încât, când îl auzi spunând „Ninge", fu surprinsă. Îşi dădu capul pe spate şi văzu că fulgi mari şi pufoşi se aşezau pe luminatoarele de deasupra capetelor lor.

— Ce minunat, un Crăciun alb, spuse ea visătoare...

— Sunt tentat să-ncep să cânt. Vrei?

— Ştii să cânţi?

— Reuşesc foarte bine sub duş.

— Atunci, mai bine, nu.

— Nu crezi că ştiu să cânt? Va trebui să mă însoţeşti sub duş ca să ts convingi.

Ria sorbi calmă din paharul de şampanie. Aluzia nu era jignitoare. Zâmbetul lui era prea dezarmant şi, totuşi, sexy, exact cum intenţionase el.

Punându-şi paharul jos, ea îi privi printre gene.

— Eşti la fel de periculos precum se spune, domnule MacKensie.

— Cine spune? întrebă el adulmecând suspicios pasta de anşoa.

— Toată lumea care te acuză că eşti un Don Juan.

— Ah, ei, spuse el ridicând din umeri indiferent, atât faţă de afirmaţia ei, cât şi faţă de aperitivul pe care îl puse înapoi pe farfurie. Adversarii mei politici au răspândit aceste zvonuri.

— Sau femeile nemulţumite.

— Cred că nu sunt prea multe, spuse el zârnbind cu tristeţe.

—- N-am vrut să spun că n-ai fi un politician şi un om de afaceri serios, zise ea cu sinceritate.

Ştia din ziare că era proprietarul unei companii producătoare de articole electrice.

— În ciuda noroiului pe care îl aruncă adversarii tăi, cred că o să câştigi alegerile.

— Vei vota pentru mine?

— Dacă-mi mai pui şampanie, spuse ea şi îi întinse paharul cu cochetărie.

El i-l umplu, după care făcu acelaşi lucru şi cu al său.

— Aş dori ca toate voturile să fie obţinute la fel de uşor. De ce o să votezi pentru mine?

— Pentru că gândeşti modern. Poate puţin prea sincer şi agresiv.

— Bleeker m-a numit un „dur".

Ea râse când auzi părerea adversarului său.

— Descrierea se potriveşte, deşi sunt sigură că Bleeker n-a vrut să-ţi facă un compliment. Nu cred că ai lăsa pe cineva să-şi bată joc de tine.

— Ai dreptate. Am crescut într-o suburbie, un puşti ca toţi puştii, dar le veneam de hac ticăloşilor.

— Îmi dai impresia unui om de acţiune. Unii se tem de schimbare, dar eu demult sunt de părere că oraşul ăsta are nevoie de ceva schimbări.

— Sper doar că o să-i pot urni pe toţi nătărăii din consiliul primăriei. Dacă voi fi ales, mormăi el şi, peste câteva secunde, adăugă pe acelaşi ton: La naiba.

— Ce este?

— Până la urmă am uitat să-mi pun curcan.

— Uite, ia de la mine, spuse ea întinzându-i farfuria, dar el ridică ambele mâini.

— Nu, zău, nu se poate.

Era ea ameţită sau protestul lui era prea exagerat şi caraghios?

— Haide. Insist. În fond, eu ţi-am luat crevetele. Apucă o bucăţică de carne albă şi i-o întinse. El se uită la ea de parcă ar fi fost ultima fărâmă de mâncare de pe pământ şi el nu era demn să o mănânce.

— L-ai câştigat într-o luptă dreaptă.

— Te rog, spuse ea apropiindu-şi mâna de gura lui.

— Bine, dacă insişti.

Muşcă din bucata aceea gustoasă de piept de curcan. Riei nu îi trecuse niciodată prin cap că dinţii puteau fi sexy, dar simţi muşcătura chiar în stomac. Era o senzaţie extrem de tulburătoare. Îi simţea răsuflarea caldă pe degete. Carnea era atât de fragedă, încât putea fi tăiată cu furculiţa, dar el mişcă din cap într-o parte şi într-alta de parcă ar fi vrut s-o reteze. Ea simţi un gol în stomac atât de puternic, de parcă ar fi coborât brusc pe panta cea mai abruptă a unui carusel.

— Delicios, spuse el.

— Bun şi gustos.

— Îhî.

Ea îşi dădu seama că el îi privea gura. Ochii lui nu clipeau, exact ca aceia ai unei pisici sălbatice şi ea se simţi vulnerabilă sub acea privire albastră. Mâna îi tremură uşor când se întinse spre piciorul paharului de şampanie.

El încetă să o mai privească abia când ea se mişcă, rupând vraja.

— Pomul ăsta îmi place mai mult decât cel de jos, spuse el.

Ria se bucură că el schimbase subiectul. Îi uşura tensiunea din piept. Zgomotul de jos se auzea îndepărtat. Din când în când, câte un hohot de râs străpungea liniştea din jur, dar, în general, singurul sunet din încăpere era al lemnelor din cămin şi şoapta ispititoare a hainelor de seară ori de câte ori se mişca unul dintre ei. O atmosferă gen *scoate-ţi-pantofii-şi-relaxează-te* se lăsase asupra lor. Ea nu se mai simţise niciodată atât de relaxată. Nici atât de emoţionată. Ca o precauţie, îşi ţinu pantofii în picioare.

Se uită la pomul de Crăciun. Rămurelele lui verzi şi frumos mirositoare fuseseră decorate cu beculeţe care licăreau, globuri de sticlă, beteală şi batoane de zahăr candel.

— Şi mie îmi place mai mult, spuse ea. Prefer ceea ce e mai demodat.

— Nu contează decât dacă îi poţi simţi mirosul.

— Exact. Cel de jos, din living-room, e superb, dar atât de formal...

— De neatins.

— A fost aranjat de un decorator profesionist. Dar îţi dai seama că ai casei l-au gătit pe acesta. Ornamentele sunt aşezate inegal.

Gazdele, soţii Graham, aveau câţiva copii şi numeroşi nepoţi. Ria îşi putea imagina râsetele, glumele pline de afecţiune, ţipetele de plăcere care aveau să răsune între pereţii aceia a doua zi dimineaţă, când urmau să se deschidă numeroasele pachete.

Aplecându-se mai aproape de ea, Taylor şopti:

— Dacă te uiţi mai bine, vezi că unele sunt stricate.

Ea încuviinţă visătoare.

— Dar sunt cele mai îndrăgite. Cu cât mai vechi, cu atât mai bune. Amintesc de zilele de Crăciun din anii trecuţi şi nu vor fi aruncate niciodată.

El îi atinse obrazul cu degetele.

— Doamna arhitect e sentimentală.

Ea se înfioră de plăcere.

— Trebuie să recunosc.

Renunţând la a pretinde că mănâncă, îşi abandonară farfuriile. O altfel de foame pusese stăpânire pe ei. Nu avea nici un sens să o nege. Taylor o privea fix.

— Nu m-am mai bătut niciodată în scobitori cu o persoană atât de drăguţă ca tine. Eşti sigură că eşti reală?

Riei îi stătea pe limbă să-i spună: „Atinge-mă să te convingi", dar nu o făcu. El părea gata să treacă la atac. Dacă zvonurile erau adevărate, Taylor MacKensie nu avea nevoie de încurajări. Fie că erau răspândite de adversarii săi politici din răutate sau nu, trebuiau să aibă vreo bază reală. Ria era prea cu capul pe umeri ca să se lase fermecată de câteva cuvinte şi de un zâmbet seducător. Dar se simţea prea bine pentru a-l respinge, aşa că hotărî să menţină totul într-o atmosferă amicală şi plăcută.

— Ah, sunt cât se poate de reală. Ceea ce n-ai ştiut a fost că stomacul meu scotea nişte sunete extrem de lipsite de delicateţe când am zărit crevetele acela trandafiriu, spuse ea.

— Taci, acum, zise el astupându-i gura cu degetul. Mă faci să-mi lase gura apă.

Pauză! îşi spuse Ria. Destul cu flirtul. Nu mai era inofensiv. Taylor MacKansie o făcea pe ea să-i lase gura apă. Camera slab luminată, şemineul, atmosfera sărbătorii de Crăciun aveau un efect periculos asupra ei. Simţea cum îşi pierde controlul şi ştia că trebuie să şi-l recapete.

— Poate ar fi bine să coborâm.

El se încruntă, dar păru să-şi dea seama că era o idee bună. Situaţia le scăpa din mână prea repede.

— Şi eu cred că ar fi bine. Sunt o mulţime de alegători acolo.

Se ridică şi îi întinse mâna, pe care ea o acceptă bucuroasă. Ar fi trebuit să mănânce mai mult, căci şampania îi urcase direct la cap. Şi se scursese şi în picioare, acestea fiind, dintr-odată, nesigure. Se clătină uşor când se ridică, dar el o cuprinse pe după mijloc, lipind-o de el pentru câteva clipe.

— E în regulă? o întrebă cu o voce joasă care ei îi aminti de sunetele scoase de un animal în perioada de împerechere.

— Da, e în regulă.

El îi dădu drumul, dar ea îi simţi ezitarea. Coborâră luând şi farfuriile.

— Îmi place casa, spuse el. E ceva inedit. Modernă, fără să fie rece.

— Mi-a plăcut cum a ieşit, spuse Ria cu modestie.

— N-o asculta.

Se întoarseră amândoi când auziră glasul gazdei lor. Îmbrăcată într-o rochie de tafta ecosez care foşnea la fiecare pas, doamna Graham îi aruncă un zâmbet Riel şi o îmbrăţişă cu afecţiune.

— E mult prea modestă, Taylor. Mă bucur foarte mult că ai cunoscut-o pe cea mai ingenioasă şi mai originală arhitectă a oraşului nostru. Am organizat această petrecere numai cu scopul de a-i prezenta capodopera.

— Cred că aveţi un gust excelent, spuse Taylor zâmbind în felul sau fermecător. Atât în ce priveşte casele, cât şi arhitecţii.

Doamna Graham o luă pe Ria de braţ şi o îndepărtă de Taylor...

— O prietenă de-a mea arde de nerăbdare să te cunoască. Moare de invidie din cauza casei şi ar vrea şi ea una. Are o proprietate superbă – pentru numele lui Dumnezeu, Taylor, nu fi atât de posomorât. O să vorbeşti cu Ria mai târziu. Acum, fii drăguţ şi plimbă-te puţin. Cred că o parte din bărbaţi joacă biliard.

Reveni lângă Ria trei sferturi de oră mai târziu. O văzu în mijlocul unui grup strâns în jurul pianului mare şi alb. Taylor străbătu mulţimea pentru a ajunge lângă ea şi pentru a i se alătura în cântatul unui colind vechi.

— Bună.

— Bună. Ai jucat biliard?

— Da. Şi am câştigat. Dar nu mi-am luat banii. Totdeauna de Crăciun sunt filantrop.

Începu un alt colind pe care îl cântară şi ei. La mijlocul celui de ai doilea vers, Ria spuse:

— Ai avut dreptate. Nu...

— Poftim? Nu te aud, spuse el şi se apleca destul de mult pentru ca buzele ei să-i atingă puful de pe lobul urechii.

— Ai avut dreptate, repetă ea, iar când el o privi nedumerit, ea adăugă: Nu ştii să cânţi.

El râse şi îi strânse cotul.

Petrecerea se apropia de sfârşit. Vremea deveni repede un motiv pentru plecarea invitaţilor care doreau să ajungă acasă în siguranţă. Ria şi Taylor merseră împreună în încăperea unde o cameristă le ţinea hainele. Când i-o aduse pe a Riei, aceasta îl văzu pe Taylor tresărind surprins. El luă haina lungă din blană de vulpe argintie din mâna cameristei şi i-o puse pe umeri, aruncându-şi paltonul pe braţ. Porniră apoi spre uşa de la intrare, unde soţii Graham îşi luau la revedere de la oaspeţi.

— A fost minunat. Vă mulţumesc foarte mult că m-aţi invitat, le spuse Ria celor doi şi o sărută pe doamna Graham pe obraz.

Aceasta o bătu uşor pe mână.

— Petrecerea a fost minunată pentru că această casă e minunată, şi casa mea e minunată pentru că tu eşti minunată. Iar dacă te gândeşti cumva că o să te las să pleci singură pe vremea asta, te înşeli amarnic.

— Sunt obişnuită să conduc pe zăpadă! exclamă Ria.

— Dar nu pe gheaţa asta pe care în mod greşit o numim drum, spuse domnul Graham.

— Voi fi încîntat să o conduc acasă, spuse Taylor cu curajul unui voluntar din Alamo care trecea linia marcată cu sabia pe nisip.

— Excelent, spuse doamna Graham zâmbind larg. Dragul meu, să ai grijă să contribui la fondul pentru campania lui Taylor, îi zise ea apoi soţului.

— Bine, dar maşina mea? protestă Ria, care nu era obişnită să i se poarte de grijă ca unui copil.

— O să trimit pe cineva mâine să ţi-o aducă.

— Acum ar fi timpul să plecaţi până nu se lasă şi mai mult gerul. Noapte bună, dragilor, şi un Crăciun fericit.

Soţii Graham le făcură cu mâna veseli şi îşi îndreptară atenţia asupra altor oaspeţi care plecau. Nevrând să provoace o scenă, Ria nu avu de ales şi se supuse imboldului dat de Taylor cotului ei.

— Nu te superi, nu? o întrebă el aplecându-şi capul în ninsoarea puternică.

— Nu. Tu?

— Bineînţeles că nu.

— Te-au pus în faţa faptului împlinit. N-ai prea avut de ales.

— Ba sigur că aveam, doar ţi-am spus mai devreme că pot fi extrem de nepoliticos, zise el şi îi strânse cotul puţin mai tare. Şi, în plus, chiar dacă n-ar fi spus ei, tot m-aş fi oferit să te conduc. Nici mie nu mi-ar fi plăcut să ştiu că mergi singură pe vremea asta.

— Sunt sigură că mă pot descurca.

El îşi ridică privirea spre cer.

— Nu-i joacă. Şi nu uita, spuse el strângându-i cotul, ştiu câtă şampanie ai băut.

Râzând, trecură pe lângă un şir lung de maşini parcate pe alee până ajunseră la o Corvette nouă. Căutându-şi cheile în buzunar, el îi spuse:

— Ştii, eu tot nu sunt sigur că eşti reală. Eşti superbă, talentată, deşteaptă, nostimă. Ai propriile tale bijuterii şi...

— Astea? întrebă ea arătând spre cerceii cu diamante. Sunt false.

— Dar asta nu e, spuse el trecându-şi degetele peste gulerul hainei de blană.

Ca să-i ţină mai cald, ea şi-l ridicase până aproape de urechi. Haina fusese singura extravaganţă pe care şi-o permisese când se angajase la cea mai prestigioasă firmă de arhitecţi din oraş. Preferase să se învăluie în câţiva

yarzi de vulpe argintie decât să se închidă în interiorul de piele al vreunei maşini de lux.

— Ai deja propria ta haină de blană, pe deasupra tuturor celorlalte calităţi. Trebuie să fie ceva în neregulă cu tine, spuse el privind-o prin ninsoare. Poate că ai dinţii cariaţi.

Ea îl ciupi uşor de nas după care urcă în maşină. Drumul era mult mai periculos decât se aşteptase ea. Era bucuroasă că soţii Graham insistaseră să meargă cu cineva, deşi nu credea că Taylor MacKensie era cea mai bună alegere.

Se simţea ameţită. Urechile îi ţiuiau şi nu era ecoul clopotelor de la biserică. Nu era sigură nici că toate cele zece degete de la picioare mai erau la locul lor. Poate pentru că mersese pe zăpadă în pantofi de seară. Dar cum îşi putea explica faptul că, în rest, îi era foarte cald? Era adevărat că radiatorul maşinii funcţiona, dar căldura pe care o simţea ea provenea de sub propria-i piele.

Îşi spuse că băuse prea mult, sau atracţia lui Taylor MacKensie o îmbătase. Oricum, îi era ruşine că se purtase atât de prosteşte.

Ştergătoarele se mişcau la fel de hipnotic ca un metronom. Fulgii de zăpadă dansau veseli în lumina farurilor. Noaptea avea un aer ireal. Dar dacă toate acestea erau fantezii, cine avea nevoie de realitate? De ce să nu se bucure de acea atmosferă atâta timp cât dura?

— Muzică?

— Poftim? întrebă ea şi el arătă din cap spre radio. Da, te rog, spuse ea apoi şi îi făcu cu ochiul: Dacă promiţi că n-o să cânţi şi tu.

— Se pare că toată lumea cântă colinde în seara asta, spuse el după ce căută câteva posturi.

— Mie-mi place. Mă bucur să le aud o dată pe an.

— Şi mie. Cum de îţi petreci Ajunul Crăciunului singură? o întrebă el deodată. Aş fi crezut că o duzină de pretendenţi au aşteptat la uşa ta implorându-te să-ţi petreci cu ei această seară.

Ria îi mulţumi în gând pentru compliment.

— Bărbatul cu care mă văd e plecat.

— Există un bărbat?

— Da, şi are o mamă foarte în vârstă în Florida. Îşi petrece sărbătorile cu ea.

Taylor digeră informaţia fără să spună nimic.

— Părinţii?

— S-au hotărît să plece în Anglia la nişte prieteni. Nu prea voiau în această perioadă, dar eu i-am îndemnat să o facă. În fond, Ajunul Crăciunului e o seară ca oricare alta.

— Chiar crezi asta? o întrebă el aruncându-i o privire.

Ea îi susţinu privirea puţin timp.

— Nu, spuse ea încet, scuturând din cap, dar nu voiam ca ai mei să-şi rateze călătoria din cauza mea.

— Şi bărbatul?

— Nu voiam să mă simt vinovată că-şi neglijează mama.

Pentru a nu mai discuta despre ea, îl întrebă:

— Dar tu? De ce eşti singur? N-ai familie?

— Pe tata, dar el are o altă familie acum. El şi Janey locuiesc la Los Angeles.

Îi spuse că tatăl lui se recăsătorise cu o femeie mult mai tânără după moartea mamei lui şi că aveau doi copii împreună.

— Am un frate şi o soră vitregi îndeajuns de mici pentru a-mi putea fi copii. Sunt totdeauna binevenit acasă la ei, dar cred că prezenţa mea acolo îi face pe toţi să se simtă prost, temându-se să nu spun sau să nu fac ceva ce nu trebuie.

— Prieteni?

Se referea la prietene, în mod clar, şi se urî pentru faptul că voia să ştie.

— Am fost invitat la schi împreună cu un grup.

— Cât de mare?

El zâmbi dându-i de înţeles că ştia ce urmăreşte.

— Din şapte persoane. Printre care şi cea cu care mă văd. Dar am renunţat în ultima clipă.

— De ce? V-aţi certat?

— Nu. Alaltăieri mi-am sucit glezna la tenis şi m-am gândit că ar fi stupid să merg aşa la schi. Atunci ne-am certat.

— Şi a plecat fără tine?

El ridică din umeri.

— E o persoană foarte independentă.

— Ciudat cum Crăciunul poate fi ori haotic şi exuberant, ori pustiu şi trist.

— Depinde dacă e petrecut cu cineva sau de unul singur.

— Cred că da. Deşi ar putea fi îngrozitor dacă ar fi petrecut cu o persoană pe care nu o iubeşti sau nici n-o placi măcar. Cred că ar fi mai groaznic decât dacă îl petreci singur.

Ria îi dăduse adresa când plecaseră de la familia Graham, aşa că el merse direct fără să ceară lămuriri. Tânărul şi uşuraticul candidat pentru funcţia ae primar îşi cunoştea oraşul foarte bine.

Oprind în faţa casei ei, el răsuci cheia în contact. Ştergătoarele îşi încetară activitatea ritmată. „*Veniţi voi credincioşi*” încetă brusc. Nici unul din ocupanţi nu se mişcă. În cele din urmă întoarseră capetele în acelaşi timp şi începură să vorbească.

— Îţi...

— Aş putea...

— Iartă-mă.

— Şi eu te rog să mă-scuzi. Doamnele întâi.

— Voiam să spun doar că-ţi mulţumesc pentru că m-ai adus acasă.

Taylor întoarse capul şi privi prin parbrizul care se acoperea repede cu zăpadă. Ria îl văzu muşcându-şi obrazul prin interior. El o privi din nou aproape imediat.

— Aş putea fi convins să beau o cafea.

Ea ezită doar câteva clipe, după care încuviinţă. El coborî şi veni să-i deschidă portiera. Degetele lui o ţineau cu fermitate de braţe în timp ce înaintau pe aleea alunecoasă.

Ria scoase cheia din poşeta argintie şi deschise uşa. Aerul cald din interior îi îmbrăţişa pe amândoi ca un prieten vechi şi drag. Ria apăsă pe întrerupător. Lampa de pe masă nu se aprinse, exact aşa cum se aşteptase. În schimb, se aprinseră beculeţele din pomul de Crăciun.

— Ah, am uitat că am conectat instalaţia electrică la priza activată de întrerupătorul ăsta.

— Ar fi trebuit să pui un electrician să facă asta, zise el. Frumos pom.

— Mulţumesc.

— În genul demodat.

Lăsând-o lîngă uşă, el se duse spre şemineu, unde cărbunii roşiatici mai pâlpâiau sub lemnele arse. Dădu ecranul la o parte, împrăştie cenuşa cu un vătrai şi puse doi buşteni care se aprinseră imediat.

În lumina focului, fulgii de zăpadă topiţi din părul şi de pe umerii lui sclipeau ca nişte diamante. El se întoarse şi se uită la ea. Ochii lui, chipul umbrit şi pasul lui hotărât când veni spre ea o făcură să tremure.

— Mă duc să pun de cafea, spuse ea cu răsuflarea tăiată, dar el o prinse de mână.

— Ria?

— Poftim.

— Ai zăpadă în păr, şopti el şi ea scutură din cap.

El privi mişcarea senzuală a părului ei liber.

— E superb. Negru ca noaptea. Atât de strălucitor şi de mătăsos. Atât de seducător.

Seducător era felul în care el îşi trecea degetele prin părul ei şi i-l răsfira pe umerii hainei de blană, îşi spuse ea. Privirea lui îi alunecă pe faţă, pe gât, până în adâncul decolteului. Ria se înfioră.

— O să se încălzească imediat, spuse ea.

— Iubito, e deja cald.

Vocea lui îi amintea de zumzăitul scăzut al motorului maşinii. Puterea ascunsă în el era ţinută sub control. O mişcare greşită şi putea să devieze.

Venind mai aproape, el îi luă faţa în mâini şi îi mângâie obrajii reci cu degetele mari, încălzindu-i instantaneu. Îşi plecă apoi capul şi îşi plimbă buzele peste ale ei.

Primul lui sărut fu uşor şi cercetător. Următorul fu ferm şi cercetător. Ria icni şi îşi feri capul repede.

— Îmi pare rău, spuse el. Nu aveam nici un drept să fac asta. Doar că... la naiba, am vrut să te sărut.

Ea îşi ridică din nou faţa spre el. Avea impresia că nu mai are oase şi se simţea uşoară ca aerul. Ochii îi rămăseseră deschişi doar pentru că erau lacomi să-l privească.

— Nu te scuza. Doar e Ajunul Crăciunului.

— În cazul ăsta...

O sărută din nou, De data aceasta gura i se deschise pe buzele ei, îndemnându-le să facă acelaşi lucru. Ea îl ascultă şi se gustară reciproc. Limbile li se atinseră. Circuitul se închise.

— Ai avut dreptate, Ria, îi spuse el cu un glas răguşit, mişcându-şi buzele peste gura ei umedă. Nimic nu e mai bun ca originalul.

O trase la piept şi mâinile lui o mângâiară prin haina de blană pe care o azvârli apoi ca pe o capă de matador. Aceasta ateriză pe canapea, la câţiva paşi de ei. Mâinile lui curioase şi nerăbdătoare începură să o pipăie. Îi exploră valea adâncă a şirei spinării, şoldurile, pulpele – partea din spate, laterală şi din faţă a acestora.

Ea scoase un sunet de uimire când el îşi lipi palma de partea inferioară a trupului ei. Taylor nu îşi mişcă mâna şi îi privi chipul cu o întrebare mută în ochi. Ea gâfâia uşor printre buzele întredeschise şi umede. Pieoapele i se ridicară uşor când ea îşi înălţă privirea spre el şi îşi mişcă trupul înainte, umplându-i palma cu triunghiul feminităţii ei.

Amândoi gemură de durerea delicioasă a dorinţei. El o mângâie, o apăsă, căutând sursa căldurii ei. În timp ce se sărutau cu disperare, el îşi scoase haina. Ria avu impresia că vesta lui trebuia să fi avut cel puţin o mie de nasturi, dar, în cele din urmă, aceştia se desfăcură şi mâinile ei îi mângâiau pieptul prin cămaşa albă de mătase.

El îi puse mâinile pe umeri şi îi trase rochia încet în jos. Vârfurile degetelor îi alunecară pe gât şi pe claviculă. Ea îşi dădu capul pe spate şi el îi sărută gâtul. Gura lui era deschisă, fierbinte şi extrem de posesivă.

Ria începu să-i descheie nasturii de la cămaşă după ce i-o scoase din pantaloni. Când îi descheie pe toţi, îşi strecură degetele prin părul de pe pieptul lui. Se delecta cu pielea lui care vibra.

Înconjurând-o cu mâinile, el îi trase fermoarul rochiei. Corsajul îi căzu până la mijloc. Nu purta nimic pe dedesubt. În mod instinctiv, ea dădu să se acopere, dar el îi îndepărtă mâinile cu blândeţe.

— Nu te rog, şopti el. Eşti superbă.

Fermecat, urmări mişcarea dulce a sânilor ei când ea îşi scoase mânecile strâmte. El o atinse extrem de uşor când îi luă sânii în mâini. Apoi îşi lăsă mâinile să alunece în jos pe braţe până la încheieturi. Atunci, îi ridică mâinile şi i le împreună pe după gâtul lui.

O ţinea strâns, piele lipită de piele. Pentru moment, era de ajuns. Dar apoi, gemetele lor de plăcere deveniră răguşite de dorinţă. El îi mângâie sânii, frecându-i sfârcurile cu pricepere. Ridică unul la gură şi îl înconjură cu buzele. Limba lui umedă şi aspră îl făcu să se întărească imediat. Murmură ceva despre supt, după care îşi puse cuvintele în aplicare.

Dorinţa o învăluia pe Ria cu fiecare mişcare a gurii lui. Când el îi desfăcu cordonul şi îi trase rochia peste şolduri, singurul ei protest fu că nu a făcut-o mai repede. Rochia acoperită în întregime de paiete alunecă la picioarele ei şi ea trecu peste acel morman sclipitor purtând doar un portjartier negru, o pereche de bikini negri şi ciorapi de mătase în pantofii cu tocuri înalte.

Taylor înjură uşor.

— Probabil că Moş Crăciun crede că am fost foarte, foarte cuminte, spuse el cufundându-şi toate degetele în părul ei negru şi pârjolindu-i gura cu un sărut lung şl apăsat.

Ridicând-o în braţe, o duse pe canapea. Privind-o cum se întinde peste haina de bianã, el se dezbrăcă de restul veşmintelor. Gol şi minunat ele viril, se întinse lângă ea.

— Mu-i nici un secret că te doresc, spuse el strecurându-şi mâna pe sub bikini! ei. Tu mă doreşti, Ria?

Trupul ei spunea „da". ' Degetele lui se cufundară în bogăţia ei umedă, dar voia să audă cuvintele rostite de gura ei frumoasă şi sexy.

— Spune-mi.

— Da, te doresc.

Atunci, el se strecură între pulpele ei şi ea îşi trecu braţul pe după gâtul lui, trăgându-l mai aproape. Buzele li se uniră exact în clipa în care sexul lui tare, neted şi plin pătrunse adânc în ea.

Doi

— Cum s-a putut întâmpia aşa ceva? întrebă Taylor încruntându-se.

— Tatăl tău n-a avut niciodată o discuţie cu tine ca între bărbaţi despre păsări şi albine? îl întrebă Ria cu dulceaţă în glas şi cuta dintre sprâncenele lui se adânci şi mai mult. Dacă da, atunci ştii cum s-a putut întâmpla.

Trecuseră câteva minute doar de când Ria Lavender intrase în biroul lui Taylor şi îi dăduse acea veste uluitoare, dar păreau secole.

Tensiunea dintre ei crescuse din ce în ce mai mult, aşa cum se formează un munte vulcanic, strat cu strat.

— Adică, de ce n-ai fost protejată? spuse el printre dinţii care formau o teribilă barieră în dosul buzelor subţiri.

— Dar tu de ce n-ai fost?

— De obicei, sunt. Citesc ziarele, ascult avertismentele.

— Cred că ai greşit de data asta.

— Eram sigur că orice femeie inteligentă, care este activă sexual în această perioadă de libertăţi sexuale, îşi ia unele măsuri de protecţie.

Ochii ei verzi se micşorară.

— Unu, spuse ea ridicând un deget cu o manichiură perfectă, nu sunt activă sexual în sensul în care ai sugerat tu. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine în seara de Ajun. Probabil că am băut prea multă şampanie. Dar nu obişnuiesc să duc necunoscuţi acasă şi să mă culc cu ei şi îmi displace total insinuarea ta cum că aş face-o. Doi, continuă ea, ridicând încă un deget. Ţin prea mult la sănătatea mea pentru a risca să înghit pastile şi, trei, să nu iei niciodată ca sigur ceva în legătură cu mine.

Înjurând încet, Taylor se ridică de la birou şi se duse la fereastra din spatele acestuia. Îndesându-şi mâinile în buzunare se uită la ea furios. Sarcina nu era singura cursă pe care i-o întindea. O singură privire era de ajuns ca să fie din nou pe canapeaua aceea, ascultându-i sunetele repezi şi uşoare pe care le scosese când atinsese orgasmul. Ar fi vrut să-şi astupe urechile să nu mai audă acel zgomot tulburător şi ar mai fi vrut ca nasul lui să uite amestecul ispititor de miresme – pomul de Crăciun, lemnele din cămin, pielea parfumată de femeie şi sexul.

Trecuseră opt săptămâni şi, totuşi, îşi amintea cât se poate de bine cum o simţise în braţele lui sub haina de blană pe care el o trăsese peste ei înainte să adoarmă. Oamenii primitivi ştiau ce ştiau când dormeau cu partenerele lor goi-goluţi sub blănuri. Era un obicei pe care omul modern ar fi trebuit să-l păstreze.

În ziua aceea, Ria Lavender era îmbrăcată într-un taior bleumarin cu nasturi aurii şi margini roşii. Taylor nu putu să nu se întrebe dacă pe dedesubt purta tot lenjerie sexy ca în seara de Ajun. Ar fi fost în stare să pună rămăşag pe scaunul lui de primar recent câştigat că pielea ei era la fel de caldă şi de mătăsoasă ca atunci. Şi, chiar dacă părul îi era strâns într-un coc îngrijit, el avea senzaţia că-l simte alunecându-i printre degete, cu fiecare şuviţă lungă la fel de senzuală ca o panglică de catifea.

— Se bucurase când primise un semn din partea ei. Ca un puşti nătărău care se culcase cu o femeie pentru prima oară, fusese aproape ameţit când secretara îl sunase să-i spună că domnişoara Ria Lavender sosise.

Da, aşteptase cu nerăbdare întâlnirea aceea, curios să afle de ce îl căuta şi sperând să nu fie vorba numai de afaceri. Îşi domolise optimismul gândindu-se că poate avea nevoie de compania lui pentru vreun proiect al ei. Totuşi, nu fusese capabil să-şi potolească emoţia.

Apoi, îl năucise cu cuvintele „Sunt însărcinată".

Pur şi simplu, nu era posibil. Asemenea lucruri nu se întâmplau oamenilor în toată firea. Unor puşti proşti, da, dar nu unor primari aleşi. Ori era o glumă proastă de-a ei, ori o pedeapsă îngrozitoare.

O privi cu suspiciune. Oare ce avea de gând?

Încă nu era sigur. Deocamdată, va încerca să afle.

— Eşti sigură că eşti însărcinată?

Nerăbdătoare, Ria îşi încrucişă picioarele îmbrăcate în mătase.

— Da.

— Datorită unei întârzieri a ciclului?

— Datorită unei metode ştiinţifice căreia i-am fost supusă ieri dimineaţă în cabinetul ginecologului meu, spuse ea tăios. Sunt însărcinată, domnule MacKensie şi dumneata eşti tatăl.

El zâmbi sceptic.

— Ciudat cum ne-am cunoscut, nu?

Întrebarea o miră.

— Pentru asta se organizează cocktail-urile, ca oamenii să se cunoască. Ce legătură are felul cum ne-am întâlnit?

— Poate nici una. Poate prea multe.

— Aş vrea să vorbeşti mai clar.

— Bine, spuse el întorcându-se cu faţa spre ea. Mi-am făcut o mulţime de duşmani în campania asta. Erau hotărîţi să mă vadă învins. N-am fost. Am câştigat. Dar jurământul îl depun abia peste câteva luni. Să zicem că aceşti duşmani caută un mod de a mă discredita. Unde sunt cel mai vulnerabil?

— Totdeauna eşti atât de paranoic?

El o ignoră şi îşi continuă ideea.

— Sunt burlac. Bleeker e căsătorit cu aceeaşi femeie de treizeci şi ceva de ani şi are opt copii şi cincisprezece nepoţi. Arată la fel de plăcut, de stabil şi de credibil ca domnul Rogers. Nimeni nu s-a gândit vreodată sa-şi vâre naşul în viaţa lui personală în timpul campaniei. Eu, pe de altă parte, sunt cu treizeci de ani mai tânăr ca el şi nu sunt căsătorit. Ies cu o femeie la cină şi gata, spuse el bătând din palme, toată lumea începe să facă speculaţii în legătură cu ce facem în pat...

Ria îşi îndepărtă o scamă inexistentă de pe fustă şi se uită la ceas.

— Presupun că toate astea trebuie să ducă undeva. Dacă nu, cred că ar trebui să-ţi spun că pe mine nu mă interesează decât ce-ai făcut în pat cu mine şi asta pentru că rezultatul este un copil.

— Voi ajunge imediat undeva, spuse el aşezându-se pe colţul biroului.

Un picior încălţat în pantofi de piele italieneşti se propti pe covor, iar celălalt se legăna înainte şi înapoi. Îşi împreună mâinile pe genunchi şi o privi în ochi – neputând să nu observe că aceştia erau adumbriţi de nişte gene lungi, întoarse şi negre.

— Nu cred că ne-am întâlnit întâmplător, domnişoară Lavender. Cred că ai fost plătită de adversarii mei ca să mă compromiţi în cel mai cumplit mod posibil.

— Eşti nebun?

— Ăsta-i adevărul, nu-i aşa?

Ea scutură din cap nevenindu-i să creadă.

— Ai câştigat, prostule. Dacă ar fi fost vorba de un complot politic, ai fi căzut imediat ce s-ar fi anunţat rezultatele.

— Încă n-am fost numit. Există altă metodă mai bună de a mă distruge decât trimiterea unei femei însărcinate care să susţină că eu sunt tatăl copilului? Bleeker ar cere...

Tăcu în clipa când Ria începu să râdă.

— Dacă aş fi fost o sabotoare, ceea ce nu sunt, aş fi făcut ceva care să nu mă chinuiască atît, să nu mă facă să-mi vărs micul dejun în fiecare dimineaţă şi să nu mă obosească atât de mult încât, seara, să-mi fie greu chiar să-mi perii părul.

Ria deveni din ce în ce mai furioasă pe măsură ce implicaţiile vorbelor lui îşi făcură loc în mintea ei.

— Nici eu n-am vrut să se întârnple aşa ceva. O să-mi fie foarte greu să am un copil acum. Am o profesie, domnule MacKensie. Sunt o arhitectă cu un program încărcat pentru următoarele câteva luni.

— Ghinionul tău. Asta dovedeşte faptul că ar trebui să-ţi iei măsuri de protecţie. Dacă ai de gând să te culci în dreapta şi-n stânga, ar fi bine s-o faci.

Ea păli de furie.

— Nu mă culc în dreapta şi-n stânga.

— Zău? Ei bine, experienţa mea cu tine spune altceva. Ce-ai făcut, mi-ai scos numele din pălărie? Ai dat cu banul? Aşa ai ajuns la mine?

— Eşti un ticălos.

— Ce vrei de la mine? Să sar în sus de bucurie şi să-ţi mulţumesc pentru că-mi porţi copilul?

— Ai de gând să mă asculţi sau nu?

— Nu, spuse el, după care strigă furios arătând spre burta, ei: Din partea mea Doodle Dandy ar putea să fie tatăl.

Ria îşi luă poşeta şi se ridică, îndreptându-se spre uşă. Acolo se întoarse spre el, stând cu mâna pe clanţa.

— Aş vrea să fi fost Doodle Dandy. De fapt, oricine în afară de tine.

— Pot să intru? întrebă el politicos.

Dacă ar fi avut pălărie, ar fi ţinut-o în mână.

— Nu.

— Te rog.

— De ce?

— Vreau să stăm de vorbă.

— Să-mi mai arunci nişte acuzaţii oribile? Nu, mulţumesc, domnule MacKensie.

Ria dădu să închidă uşa, dar ei întinse mâna şi o împiedică.

Ea îl privi atunci cu mai multă atenţie şi ceea ce văzu o făcu să se simtă mai bine. Dacă era să se ia după înfăţişarea lui, avusese o zi îngrozitoare. Părul negru îi era răvăşit, cravata fusese lărgită şi nasturele de sus al cămăşii descheiat. Îşi ţinea haina de la costum pe umăr, agăţată de un deget. Părea preocupat şi obosit. Pentru un bărbat care suportase o campanie electorală fără nici o problemă, felul în care arăta acum era o dovadă că suferise o tortură psihică recent.

Foarte bine, îşi spuse Ria, care refuza să se lase cuprinsă de milă după toate vorbele pe care i le aruncase el.

— Pleacă şi lasă-mă-n pace. Uită tot ce-am zis azi-dimineaţă.

— Nu pot.

— N-ar fi trebuit să-ţi spun niciodată.

— Ba sigur că ar fi trebuit.

Supărată, ea se mută de pe un picior pe altul, continuând să-i blocheze intrarea.

— Să-ţi amintesc cumva, domnule MacKensie, că n-ai primit prea bine vestea? Că m-ai insultat cât se poate de grosolan?

— Ăsta-i unul din motivele pentru care mă aflu aici, să-ţi cer scuze pentru reacţia mea oribilă. Dar asupra unui aspect trebuie să-mi dai dreptate.

— Care anume? întrebă ea cirprudenţă.

— Că reacţia mea iniţială a fost măcar puţin justificată.

Ochii lui erau de un albastru intens şi erau scoşi în evidenţă de părul negru şi de faţa bronzată. Îngrijorată de puterea lor de convingere, Ria îşi coborî privirea asupra vestei lui, dar şi aceasta îi evocă amintiri. Oare era posibil ca ea să fi descheiat odată acea vestă, stăpânită de o dorinţă nebună de a-l atinge? Degetele ei se chinuiseră cu nasturii în graba de a ajunge cât mai repede la el? Nu îşi putea închipui că l-ar mai fi atins acum.

Îşi drese glasul stânjenită. Gândindu-se că trebuia să-i accepte scuzele, hotărî să fie conciliantă.

— Cred că vestea te-a şocat.

— Atunci mă laşi să intru, Ria?

Poate o făcu pentru că îi spusese pe nume. Nu îşi putea explica. Dar, indiferent care ar fi fost motivul, se dădu la o parte, şi el intră. Ea închise uşa în urma lui.

Încăperea se schimbase. Era scăldată în razele aurii ale soarelui de amiază şi nu de lumina flăcărilor din cămin. Acesta fusese curăţat şi un ghiveci cu un filodendron cu nişte frunze mari şi plate ca şervetele pentru farfurii se afla în faţa ecranului. Un ficus bogat ocupa locul pomului de Crăciun.

— Îţi plac plantele, remarcă el.

Ea înclină din cap în semn că acceptă complimentul şi îi arătă un scaun, aşezându-se într-un balansoar. Amândoi evitau canapeaua, privind dincolo de ea, de parcă nici nu ar fi existat. Chiar daca încăperea se schimbase potrivit perioadei anului, atmosfera era, totuşi, încărcată de amintirile vii şi tulburătoare ale unei nopţi în care ninsese.

— Vrei să bei ceva?

— Nu, dacă asta-i tot ce ai, spuse el arătând spre paharul de pe masa de lângă balansoar. Ce este?

— *Alka-Seltzer.*

— Ţi-e rău?

— Fac indigestie în fiecare după-amiază.

— Ah!

— Pot să-ţi aduc o băutură răcoritoare, se oferi ea. Sau ceva mai tare.

— Nu, mulţumesc.

Se auzea ticăitul unui ceas, care părea extrem de zgomotos. Balansoarul scârţâia uşor de fiecare dată cârid se mişca înainte şi înapoi. Ori de câte ori li se întâlneau privirile întâmplător, se uitau repede în altă parte, ca nişte copii care fuseseră surprinşi jucându-se de-a doctorul cu o zi în urmă.

Ria îşi dorea să nu ae fi dezbrăcat de taiorul blaumarin şi să nu-şi fi pus acea pereche de blugi vechi şi puloverul. Îşi mai dorea să fi avut sutien şi pantofi în picioare. Ştia că trebuia să se menţină ferm pe poziţie cu acest barbat. Picioarele goale nu erau ceva prea liniştitor. Părul îi era răvăşit.

După ce îşi desfăcuse cocul, şi-l scuturase doar, astfel că părul îi cădea pe umeri neperiat şi în dezordine.

Ştia că tensiunea din ultimele douăzeci şi patru de ore se vedea foarte clar pe chipul ei. Nu putuse să mănânce prea bine în ultima vreme. Era trasă la faţă. Nici o cantitate de *Erase* nu îi putea ascunde cearcănele. Noaptea precedentă nu dormise deloc, făcându-şi griji şi întrebându-se ce avea să-i spună consilierului MacKensie a doua zi.

În cele din urmă, hotărâse să-i vorbească direct şi deschis. Şi uite ce îi adusese sinceritatea. Nervii lui. Suspiciunea lui. Dispreţul lui.

— De când locuieşti aici?

Se trezi din reverie pentru a-i răspunde.

— De trei ani. De când am început să lucrez la *Bishop and Harvey*.

— E o casă frumoasă.

— Mulţumesc.

— Confortabilă.

— Îhî.

— Ai proiectat-o chiar tu?

— Da.

— E o zonă plăcută.

— Primăria are grijă să se ridice gunoiul şi să se repare străzile, spuse ea zâmbind stins.

— Mă bucur să aud asta, spuse el şi zâmbetul îi fu la fel de stins. Ziua de azi parcă a fost o zi de primăvară.

— Da. Am văzut chiar câteva narcise deja înflorite.

Stând pe marginea scaunului, cu genunchii depărtaţi, Taylor se uita la podeaua din lemn de sub picioarele sale, în timp ce degetele unei mâini i se împingeau cu nervozitate în celelalte. Se sili să tuşească.

— Când ai, ăăă, când ai aflat de, ăăă, de copil?

Din câte auzise, citise şi observase despre Taylor MacKensie, bâlbâiala nu-i stătea în fire. Glasul lui răsuna adesea în sălile de consiliu ale primăriei în timp ce vorbea cu elocvenţă despre diverse lucruri importante. Discursurile lui din timpul campaniei fuseseră incisive, amuzante şi articulate. Răspunsurile la întrebările reporterilor, chiar şi la cele mai dificile şi mai indiscrete, fuseseră totdeauna la obiect.

Ei îi făcea plăcere să-l vadă la fel de stânjenit cum fusese ea în dimineaţa aceea, când se dusese la el în birou. Săriturile de pe stâncile de la Acapulco nu se puteau compara cu ce simţise ea când intrase şi îl văzuse pentru prima oară după acea dimineaţă de Crăciun. Mai ales când se gândea la ce avea să-i spună.

— Când am aflat? întrebă Ria ocolindu-i privirea. Nu mi-a venit ciclul o dată.

El se foi uşor pe scaun.

— Înţeleg că asta se mai întâmplă uneori.

— Se întâmplă. Dar nu mie. Eu l-am avut totdeauna regulat.

De data aceasta fu rândul ei să tuşească. Se simţea jenată să discute asemenea lucruri personale cu acel necunoscut. Eh, nu tocmai „necunoscut". Ba da, necunoscut, căci ce ştia, în fond, despre el? Că era superb. Că ştia să deschidă o sticlă de şampanie corect. Că putea să conducă foarte bine pe

drumurile acoperite de zăpadă. Că putea fermeca o femeie până o făcea să se dezbrace. În adevăratul sens al cuvântului.

— A început să-mi fie rău... nu foarte rău, doar... spuse ea apoi şi se opri căutând un cuvânt care să exprime exact acea senzaţie de moleşeală, acea neputinţă de a trage destul aer în piept, acel sentiment de saţietate chiar şi atunci când îi era foame. Nu exista nici un cuvânt care să descrie acele stări cu exactitate. Simptome caracteristice, încheie ea.

— Ca, de exemplu?

— Greţuri. Instabilitate emoţională. Furnicături...

— Furnicături? întrebă el nedumerit.

— În sâni, adăugă ea forţându-se să rostească acel cuvânt.

— Ah, zise el privindu-i pieptul destul de mult timp. Iartă-mă.

Ea îşi încrucişa braţele peste burtă, dorindu-şi să-şi fi putut acoperi sânii pentru a nu i se vedea sfârcurile întărite din cauza privirii lui pătrunzătoare.

— Ştii foarte bine care sunt simptomele, îi spuse ea scurt.

Taylor păru complet uluit.

— Da, bănuiesc.

— Pe urmă nu mi-a venit ciclul nici luna următoare. Iar ieri am fost la medic şi el mi-a confirmat diagnosticul. Termenul e douăzeci şi şase septembrie.

El scoase un oftat. Juraţii tocmai îi rostiseră verdictul de vinovăţie.

— Cred că totul e limpede.

— N-a existat nici un dubiu cu privire la tatăl copilului, în ciuda părerii dumitale despre viaţa mea sexuală, domnule MacKensie.

— Spune-mi Taylor, da? îi ceru el arţăgos.

Pe acelaşi ton îi spuse şi ea:

— Indiferent de „experienţa" ta cu mine, aşa cum ai spus cu grosolănie, nu obişnuiesc să mă culc în stângă şi-n dreapta.

— Te rog să mă ierţi că am spus asta. N-ar fi trebuit.

Reacţia lui o obosise, aşa că umerii i se lăsară şi ea îşi rezemă capul de spătarul balansoarului.

— Presupun că ai fost cât se poate de îndreptăţit să-ţi faci o asemenea impresie, spuse ea şi, râzând uşor, adăugă pe un ton plin de amărăciune şi dispreţ faţă de sine: în seara de Ajun am fost foarte uşor de întins.

— Nu spune asta.

— De ce, nu-i aşa? întrebă ea ridicându-şi capul şi privindu-1 în ochi.

— N-am gândit niciodată asta, nici atunci, nici acum.

— Ai gândit-o azi-dimineaţă.

El îşi trecu mâna peste faţă şi oftă din nou.

— Ne învârtim în cerc şi nu ajungem nicăieri, spuse el susţinându-i privirea o clipă. Uite ce e, eu nu cred că eşti o pradă uşoară, pentru că, dacă

eşti tu, atunci sunt şi eu. Şi să ştii că sunt extrem de pretenţios. Aşa că, hai să renunţăm la orice gen de acuzaţii şi să încercăm să ne gândim ce să facem de-acum încolo, da?

Ria încuviinţă doar.

— Ce mai face tipul ăla cu care mi-ai spus că te vezi? Cel cu mama în Florida.

— Ciudat, chiar Guy[1] îl cheamă, spuse ea mirându-se că el mai ţinea minte amănuntele. Guy Patterson. Este asociatul firmei.

— I-ai spus?

— Da. Imediat după ce ţi-am spus ţie. Trebuia s-o fac.

— Şi?

Guy Patterson primise vestea şi mai rău decât Taylor. Pălise şi îl adresase cuvinte clare pe când Taylor făcuse doar aluzii.

— A ieşit din scenă definitiv, spuse ea simplu.

De fapt, dispariţia lui Guy din viaţa ei era o plăcere. Mai în vârstă cu cincisprezece ani decât ea, era puţin cam plicticos. Se săturase de ideile lui neinteresante şi conservatoare. Conversaţiile lor erau lipsite de farmec, deoarece el le îndrepta numai spre subiectele care îl interesau. Dacă stătea să se gândească mai bine, Guy era ca o fată bătrână şi nu era deloc amuzant. Singurul motiv pentru care ieşea cu el era acela că nimeni mai bun ca el nu se ivise la orizont. Nu ar fi ales niciodată un asemenea mod de a o rupe cu el, dar era bucuroasă că acest lucru se întâmplase.

— Ai fi putut spune că era copilul lui, zise Taylor şovăitor. De ce n-ai făcut-o?

— N-aş fi făcut niciodată aşa ceva! exclamă Ria furioasă. Ce fel de femeie mă crezi?

— Bine, iartă-mă.

— Şi, pe urmă, n-aş fi putut să-l păcălesc nici dacă aş fi vrut. Guy a suportat o operaţie de sterilizare cu ani în urmă.

Nu făcuse nici un secret din acest lucru. Când relaţia lor devenise ceva mai mult decât una dintre nişte parteneri de afaceri, îi spusese Riei că se putea gândi la căsătorie, dar copiii ieşeau din discuţie. Mai exista şi un alt motiv pentru care Guy nu ar fi putut fi tatăl copilului, dar avea să-l lase pe domnul MacKensie să creadă ce voia.

— Ţi s-a mai întâmplat vreodată? îl întrebă ea subit.

— Să am un copil? Nu. Dar ţie? Tu ai mai fost vreodată însărcinată?

— Nu.

Se întrebă de ce o bucura, oare, să ştie că era ceva nou şi pentru el. Nu exista nici o explicaţie decât că nu ar fi suportat gândul de a fi încă una dintr-un şir lung de nefericite. Victimele lui Taylor.

---

[1] *Tip.*

El o studie cu atenţie câteva clipe, dar îşi plecă privirea când o întrebă:

— Ai venit la mine pentru sprijin financiar?

— Sprijin financiar pentru ce?

— Pentru o mulţime de lucruri.

— Ca, de exemplu... ?

— Avort. Asta ai de gând să faci?

Ria întoarse capul şi ochii i se umplură de lacrimi, reflectând lumina soarelui care apunea.

—Nu domnule Mac... Nu, Taylor... Aleg a trăi cu greşelile mele nu a le îngropa. Şi pentru propria ta informare, să şti că aventurile sunt ieftine în ziua de azi.

— Întrebam pentru că e tocmai perioada potrivită. Ştiu că există un anumit termen.

— Eşti sigur că nu-mi sugerezi că ar trebui fac asta? Înainte să răspunzi ar trebui să te previn că e o întrebare retorică, pentru că nu voi avorta, spuse ea privindu-l aproape sfidător. Pentru care alt motiv ar fi trebuit să-ţi cer sprijinul financiar?

— Pentru a te ajuta înainte şi după naşterea copilului.

— Am un salariu foarte bun, peste comisionul pe care-1 primesc pentru fiecare proiect. Îşi mulţumesc foarte mult, dar n-am nevoie de banii dumitale, domnule MacKensie.

Părăsindu-şi balansoarul, ea luă paharul de *Alka-Seltzer* de pe masă şi se îndreptă spre uşă.

Taylor o urmă. Bucătăria ei era plină de plante şi fu nevoit să dea la o parte o frunză când intră. Ea tocmai spăla paharul în chiuveta din inox.

— De ce te înfurii pentru tot ce spun?

Ea se răsuci brusc pentru a-l privi.

— Pentru că tot ce spui e jignitor.

— Scuză-mă, atunci, dar astăzi nu sunt eu însumi, spuse el puţin cam tare. Iartă-mă că subliniez faptul că suntem puţin cam mari ca să ne trezim „în bucluc" ca nişte adolescenţi. Nu s-a întâmplat pe bancheta din spate a Ford-ului tatei.

— De aceea nu văd de ce nu ne putem purta ca nişte adulţi şi să încetăm să mai dăm vina unul pe celălalt.

— Ba putem. Trebuie să mă obişnuiesc cu gândul de a avea un copil. Tu ai avut la dispoziţie câteva săptămâni, dar pentru mine e o noutate. Nu te aştepta să mă port firesc astăzi. Am suferit un şoc.

— Şi eu la fel! strigă ea. Nu trupul tău suferă toate aceste schimbări, ci al meu. Gândeşte-te la modificările pe care trebuie să le suport.

— Mă gândesc foarte bine, zise el încercând să rămână calm.

— Ai un mod ciudat de a arăta asta.

— Ţi-am spus că-mi pare rău.

— Atunci nu mai face aluzii jignitoare că te-aş stoarce de bani şi alte chestii din astea. Eu îmi recunosc obligaţiile. Tu de ce n-o faci? E răspunderea amândurora în mod egal. Amândoi am fost pe canapeaua aia şi amândurora ne-a plăcut. A fost simultan.

Îngrozită de cuvintele pe care le spunea, Ria îi întoarse spatele din nou. Obrajii îi luară foc. Nu mai roşise nici înainte, nici după Ajunul Crăciunului. Se părea că păstrase toată roşeaţa pentru Taylor MacKensie.

Inima îi bătea cu putere. Gura îi era uscată şi palmele asudate. În urechi îi răsuna un zgomot la fel de puternic ca acela al valurilor sparte. De fapt, avea impresia că acestea îi izbeau lobii urechilor care îi ardeau.

Avu nevoie de un moment pentru a se aduna.

— Am vrut să – spun doar că sunt gata să-mi asum răspunderea pentru acţiunile mele din seara aceea, spuse ea cu o voce tremurătoare. N-o să-mi fie uşor să am un copil, dar o să-l am şi asta e. Nu mă cunoşti prea bine, altfel nu te-ai fi gândit că aş recurge la avort, spuse ea cutremurându-se.

— De fapt, de ce mi-ai spus de copil?

Ea se întoarse încet, evident uluită de acea întrebare.

— Nu voiai să ştii eşti tatăl? Am considerat că era o obligaţie morală din partea mea.

— Integritatea ta e admirabilă.

— Dar ai fi preferat să nu te implic, spuse ea râzând uşor. N-o să-i placă iepuraşului pe schiuri?

— Iepuraşul pe schiuri?

— Cea care s-a supărat pentru că n-ai mers la schi cu ea.

— Lisa?

Lisa. Ria se întrebase ce părere avusese Lisa de felul în care îşi petrecuse Taylor Ajunul Crăciunului. Fusese geloasă? Sau se culcase şi ea cu instructorul de schi? Erau, oare, destul de sofisticaţi încât să-şi spună unul altuia despre escapadele avute? Oare el îi povestise Lisei despre modul cum făcuse dragoste, pentru a o stimula?

Acel gând îi făcu rău. Îşi duse o mână la burtă şi pe cealaltă la gură.

Taylor sări de parcă fusese împuşcat.

— Ce este?

— Nimic.

— Ceva s-a întâmplat, fir-ar să fie.

— Nimic!

— Dar te-ai făcut, verde ia faţă!

Ea trase adânc aer în piept printre buzele albe ca varul.

— Mi-e puţin rău, atâta tot.

— Stai jos, spuse el trăgând un scaun de sub masă.

— Mi-e bine, crede-mă.

— Stai jos.

Ordinul fusese dat cu o voce atât de încordată şi de autoritară, încât Ria nu avu puterea să i se opună.

El trase un scaun şi pentru sine şi se aşeză trecându-şi degetele prin păr.

— Să nu mă mai sperii aşa. Vrei să-ţi dau ceva?

— Nu, spuse ea privindu-l.

El se uita la ea cu severitate.

— Bine. Nişte sărăţele. Îmi liniştesc stomacul uneori.

Îi spuse unde putea găsi o cutie şi el umplu masa cu firimituri când încercă să scoată două sărăţele din pachet. Acesta căzu pe podea când el îl lovi cu pulpa dând să se aşeze din nou pe scaun. Ciugulind uşor, Ria începu să râdă.

— Ce este? mormăi el.

— Pentru cineva care se pricepe atât de bine să desfacă sticle de şampanie, nu te descurci la fel de bine şi cu cutiile cu sărăţele.

El zâmbi cu tristeţe.

— Am mai multă experienţă în desfacerea sticlelor de şampanie decât cu femei însărcinate.

Ria deveni serioasă imediat. Scuturându-şi sarea de pe mâini, spuse încet:

— Sunt convinsă.

Rămaseră arnândoi surprinşi când el se întinse peste masă pentru a-i acoperi mâinile cu ale sale.

— Te rog să nu te superi, zise el. N-am spus-o cu nici o intenţie.

Ea îi privi mâna, care era frumoasă şi foarte masculină. Cu unghii drepte, tăiate îngrijit. Simţi un gol în stomac când îşi aminti că acele mâini îi atinseseră trupul, îi frământaseră sânii care şi acum chiar ardeau de dorinţa de a fi atinşi. Vârfurile acelor degete o mângâiaseră în părţile cele mai intime, înălţând-o spre extaz, obţinând şi dăruind plăcere în egală măsură. Cel puţin aşa credea, că el simţise plăcere când o mângâiase. Spera.

Tulburată de acele gânduri, ea îşi înălţă capul şi privi drept în ochii lui albaştri.

— I-ai spus Lisei despre mine?

— Sigur că nu, zise el retrăgându-şi mâna brusc.

— Nu cred că aş fi suportat asta.

Îi venea să plângă, aşa cum făcuse în ultimele câteva săptămâni şi speră să nu izbucnească în lacrimi la gândul că el şi Lisa s-ar fi putut distra pe seama ei.

— Mărturisesc că ies cu o mulţime de femei, dar nu sunt chiar atât de ticălos, Ria.

— Credeam că te-ai folosit de Ajunul Crăciunului ca s-o faci geloasă.

— Tu te-ai folosit de asta ca să-l faci gelos pe Guy?

— Eu nu joc astfel de jocuri.

— Nici eu.

Îşi dădu seama că spunea adevărul.

— N-am spus nimănui.

— A trebuit să-i spui lui Guy...

— Nu i-am spus o anume zi şi nici cum te cheamă. Te mai vezi cu ea?

— Cu Lisa? Da.

— Ce părere o să aibă despre situaţia asta?

— Nu o interesează.

Ria îl privi uluită.

— S-ar putea să vă certaţi.

— Nu e vorba de aşa ceva între noi.

Se simţise liber să se culce cu o altă femeie fără ca, mai târziu, să fie nevoit să răspundă nici în faţa conştiinţei, nici a prietenei sale constante. Acest lucru îi demonstra cât se poate de limpede cât de lipsit de însemnătate fusese actul lor pentru el. Inima o durea îngrozitor, de parcă frontierele sufletului ei fuseseră încălcate.

— Acum, că ne-am recunoscut obligaţiile faţa de acest copil şi am eliminat avortul ca alternativă, ce sugerezi să facem? întrebă el.

Ria îi susţinu privirea fără să clipească.

— Va trebui să te căsătoreşti cu mine, domnule MacKensie.

Trei

— E şi ăsta un răspuns, zise el după o pauză de câteva clipe de tăcere încordată.

— Nu văd de ce am bate câmpii.

— Domnişoară Lavender, mă îndoiesc că ai bătut câmpii vreodată, spuse el şi, ridicându-se de pe scaun, se duse la frigider.

Găsind o bere înăuntru, o deschise.

— Din moment ce m-ai cerut în căsătorie, mă simt liber să-ţi iau o bere.

— Serveşte-te.

— Mulţumesc.

O salută ironic cu cutia de bere, din care sorbi apoi, privind-o.

— Se pare că părerile noastre în legătură cu Ajunul Crăciunului se deosebesc puţin.

— Ce vrei să spui?

— În nici un caz n-ai fost forţată şi nici măcar n-a trebuit să te conving prea mult. Şi tu ai vrut la fel de mult ca mine să te întinzi goală pe haina aia de blană.

— Nu trebuie să fii vulgar.

— Iar tu nu trebuie să faci pe sfânta.

— Am vrut numai să înţelegi ce aştept de la tine.

El făcu un efort să se calmeze şi spuse pe un ton mai liniştit:

— Crezi că ar trebui să ne căsătorim, nu? Dă-mi un motiv întemeiat.

— Aşa cum ai spus şi tu, amândoi am vrut să...

Îşi feri privirea deodată, după care, nevrând ca stânjeneala ei să fie luată drept slăbiciune, îl privi drept în ochi.

— De ce să înfrunt totul singură?

— Nu citeşti *Good Housekeeping* şi *Cosmopolitan*? E la modă ca părinţii să-şi crească singuri copiii, inclusiv bărbaţii.

— Am de gând să-mi cresc copilul singură.

El îşi apropie cutia de bere de faţă şi o studie.

— Trebuie să fie foarte tare. O clipă am avut impresia că ai sugerat căsătoria şi pe urmă ai spus că ai de gând să creşti copilul singură.

— Nu-i o glumă!

— Bineînţeles că nu e. Aşa că te rog să nu mai vorbeşti enigmatic, spuse el trântind cutia pe dulap. Deci, cum facem, Ria? Ne căsătorim sau îl vei creşte singură?

— Ambele. Puţin îmi pasă dacă anulăm căsătoria în clipa în care ies din spital, dar copilul meu va fi legitim şi îşi va avea ambii părinţi acolo în ziua în care se va naşte.

— Dacă vrei o anulare imediat după aceea, atunci de ce să ne mai ostenim cu formalităţile?

Ea îl privi nedumerită.

— Îţi cer prea mult?

— Nu, fir-ar să fie. Nu asta am vrut să spun. Crezi că i-aş întoarce spatele propriului meu copil? Că nu mi-ar păsa absolut deloc de el?

— Nu ştiu. Nu te cunosc.

— Se vede.

Încetă să mai strige, îşi dădu capul pe spate şi trase adânc aer în piept.

— Încercam doar să înţeleg de ce crezi că ar trebui să ne căsătorim când, de fapt, vrei să-ţi creşti copilul singură.

Ria se ridică de pe scaun şi începu să-şi facă de lucru cu jaluzelele.

— Să zicem că e o ciudăţenie de a mea.

— Ca şi pomii de Crăciun naturali.

Îi aruncă repede o privire peste umăr.

— Da. Cam aşa ceva. Părinţii trebuie să fie căsătoriţi când li se naşte copilul.

Taylor veni lângă ea şi îi puse mâinile pe umeri. O întoarse apoi şi îi dădu capul pe spate, dar Ria rămase rigidă. Acea îmbrăţişare îi amintea prea mult de clipa în care el îi spusese că avea fulgi de zăpadă în păr, după care îi dăduse capul pe spate sărutând-o pentru prima oară. Avea aceeaşi expresie tandră.

— Mai încearcă o dată, Ria. Spune-mi de ce vrei să ne căsătorim. Din convingere religioasă?

— Parţial doar.

— Le-ai spus părinţilor tăi de copil? Te presează cumva?

— Nu, la ambele întrebări.

— Atunci de ce? Acesta a fost motivul pentru care ai venit la mine azi, nu-i aşa? Să mă rogi să mă însor cu tine.

— Să insist s-o faci.

— Nu crezi că merit să cunosc adevăratul motiv?

Ea încercă să se smulgă din strânsoare, dar el nu o lăsă.

— Spune-mi, Ria.

— Nu contează.

— Pe naiba nu contează.

— Uite ce e, Taylor, ştiu că nu mă iubeşti. Nici eu nu te iubesc. Nu suntem „îndrăgostiţi". Nici măcar nu sunt sigură că ne plăcem reciproc. Ceea ce s-a întâmplat între noi a fost ceva pur fizic. O aprindere spontană a glandelor. A fost...

Îşi umezi buzele nervoasă.

— Dorinţă trupească.

Ochii lui străluciră.

— De acord.

— Şi acum plătim.

— Poate.

— Dar nu cred că şi copilul ar trebui s-o facă.

— Nici eu nu cred.

— Aşa că, pentru binele lui...

— Încetează cu chestia asta, o întrerupse el nerăbdător. De ce ar trebui să ne căsătorim?

— Ţi-am spuse deja...

— De ce?

— Fiindcă eu am fost nelegitimă.

Depărtându-se furioasă de el, se întoarse în living-room, dar se răsuci când îi auzi paşii în spatele ei.

— Eh, eşti mulţumit? Nu vreau ca şi copilul meu să trăiască marcat de pata pe care am avut-o eu.

— Se pare că te-ai descurcat foarte bine, spuse el încet.

— Datorită celor doi oameni minunaţi care m-au adoptat. Nu-ţi face griji, mama copilului tău nu-i psihopată. Nu am nici o ciudăţenie. Am trăit liniştită cu gândul că eram iubită şi dorită de Robert şi de Frida Lavender.

— Unii copii care sunt crescuţi de adevăraţii lor părinţi nu au un asemenea noroc.

— Ştiu asta foarte bine, spuse ea frângându-şi mâinile. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru că mi i-a dăruit pe mama şi pe tata, zise ea după care trase aer în piept. Dar nu pot să uit că n-am fost dorită. Doi oameni m-au alungat, s-au descotorosit de mine pentru că am fost un accident biologic. N-au vrut să aibă un copil împreună, spuse ea evitând să-l privească. La fel ca noi.

Taylor traversă încăperea şi îi luă mâna. Trăgând-o după el, se duse spre canapea făcând-o să se aşeze lângă el.

— Pari epuizată. Stai jos.

— Vorbesc foarte serios, Taylor, spuse ea cu disperare în glas. Nu vreau să-i fac aşa ceva copilului meu.

— Te-am auzit.

Acum, că spusese adevărul, Ria îşi coborî garda şi îşi rezemă capul de spătarul canapelei. Trase din nou aer în piept, dar insuficient, şi apoi îl expiră încet, dorindu-şi să se relaxeze.

Aşa cum se întâmpla aproape în fiecare seară din ultima perioadă, o cuprinse somnul. Abia îşi mai putea ţine ochii deschişi. Trecură câteva minute până să-şi dea seama că, în realitate, erau închişi. Când îi deschise, văzu că Taylor o privea zâmbind.

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai mă gândeam cât de mult te pot păcăli primele impresii, îi spuse el şi privirea ei îl obligă să explice mai clar. Când te-am văzut prima oară, m-a uluit frumuseţea ta.

Ea înghiţi cu greu.

— Mulţumesc.

El ridică din umeri.

— N-are sens să mă prefac acum că nu mi-a plăcut ce-am văzut. Ştii foarte bine.

Se priviră stânjenitor de mult. În cele din urmă, el continuă:

— Mi-am zis că eşti o adevărată doamnă. Felul cum erai îmbrăcată. Cum flirtai. Aveai nişte ţâţe superbe, un fund nemaipomenit şi un teribil simţ al umorului.

Acest simţ al umorului se făcu simţit şi acum, căci Ria roşi şi râse cu modestie.

— Îţi mulţumesc din nou, deşi aş vrea să ştii că nu sunt de acord cu estimările tale.

— Am înţeles.

— Poate ar fi mai bine să treci la subiect, domnule MacKensie.

El se uita la baza gâtului ei la fel cum se uită un copil sărac la un tort de ciocolată aflat într-o vitrină.

— Da, poate ar fi mai bine, spuse el posomorât. Ideea e că, sub această înfăţişare sofisticată, Ria Lavender e o fată demodată, care se agaţă de ciudatul şi depăşitul cod al moralităţii.

— Râzi de mine?

— Nu. Îţi fac un compliment. Asemenea fete nu prea se mai întâlnesc în ziua de azi.

— Nu-i adevărat, spuse ea tăios. Nu le-ai căutat.

El avu bunul simţ de a râde.

— Vinovat. Dar am şi alte calităţi. Dacă m-ai fi lăsat, te-aş fi cerut eu mai întâi.

Gura ei se întredeschise de uimire.

— Exact, Ria, spuse el dându-i o şuviţă de păr după ureche. Am venit aici în seara asta ca să te rog să te căsătoreşti cu mine. Cel puţin până la naşterea copilului.

— De ce?

El păru uimit şi apoi râse.

— Pentru toate motivele menţionate de tine. Parcă ai pomenit ceva de a trăi cu propriile greşeli, de împărţirea responsabilităţii, de legitimitate.

— Dacă ai fost de acord cu tot, de ce m-ai pus în defensivă?

— Tu însăţi mi-ai spus în seara de Ajun că n-aş lăsa pe nimeni să-şi bată joc de mine. Când ai început să vii cu pretenţii, te-am înfruntat.

— Şi deci ţi-am dat toate explicaţiile astea degeaba.

— Nu cred că a fost chiar degeaba. Te cunosc mai bine acum, ştiu cum gândeşti şi ce părere ai în legătură cu anumite lucruri.

— Ei bine, tu ai rămas tot un mister pentru mine.

— Dă-mi voie să lămuresc un aspect foarte important.

Când ea îi acordă toată atenţia, spuse:

— Crezi, evident, că sunt un individ care n-ar avea nici un fel de scrupule în a popula statul cu mici bastarzi MacKensie.

Zâmbi când o văzu plecându-şi privirea vinovată.

— Dimpotrivă, am o conştiinţă şi o moralitate puternice. Dacă acest lucru mi s-ar fi întâmplat în liceu, m-aş fi însurat cu fata.

Acest lucru o înfurie.

— Nici nu o vreau, nici n-am nevoie de mila ta.

— Dumnezeule, ce caustică eşti. N-o lua de la capăt. Nu când abia am reuşit să te liniştesc.

— Şi nu insinua că aş fi o iapă agitată.

El scoase o înjurătură.

— Putem să revenim la subiect?

Ea îşi recăpătă stăpânirea de sine.

— Nu m-am gândit la mine când ţi-am cerut să ne căsătorim, ci la copil.

— Şi eu la fel, spuse Taylor. Doar e şi al meu. Mă interesează viitorul lui. N-aş renunţa niciodată la drepturile mele asupra lui. Ceea ce s-ar putea întâmpla dacă n-am fi căsătoriţi.

— Deci o faci din motive legale.

— Amândoi avem motivele noastre.

Cufundată în gânduri, Ria îşi privea degetele de la picioare. Bănuia că era firesc ca el să aibă unele drepturi legale asupra copilului. Viaţa ei ar fi fost îngrozitor de goală dacă n-ar fi existat Robert Lavender. Oare, putea să-i nege copilului dreptul de a avea un tată? Chiar şi unul parţial?

— Bine. O să ajungem la o înţelegere privind custodia odată cu anularea căsătoriei.

— Nici n-am vorbit de nuntă şi vorbim deja de anulare.

Ea îi zâmbi.

— Avem destul timp pentru asta. Îţi cer doar să ne căsătorim cu vreo săptămână înainte de termen.

Dădu să se ridice, crezând că se înţeleseseră, dar Taylor o prinse imediat de pulover.

— Cu o singură condiţie.

Ea se aşeză din nou şi îl privi suspicioasă.

— Care?

— Să ne căsătorim imediat. Mâine. Poimâine, cel târziu. Cât mai curând posibil.

— De ce atâta grabă?

— Pentru că ar fi o catastrofă din punct de vedere politic pentru mine dacă m-aş grăbi să mă însor cu câteva zile înainte de naşterea copilului meu.

— Dar vei fi numit deja. Nici Bleeker, nici nimeni altcineva nu-ţi mai poate face nici un rău atunci.

— Voi fi numit, aşa e, dar cât de demnă de încredere va fi moralitatea mea atunci? spuse el şi clătină din cap. Nu, nu. Trebuie să ne căsătorim cu mult înainte de naştere.

— Nu va fi nevoie să afle cineva că eşti tatăl. Eu n-o să spun nimănui. Plecăm din oraş să ne căsătorim. Poţi să vezi copilul pe ascuns.

— Ria, amândoi suntem persoane publice. Tu cunoşti o mulţime de oameni. La fel şi eu. Mulţi dintre ei ne-au văzut plecând împreună în seara de Ajun.

— Chiar crezi că vor aduna doi şi cu doi?

— Nu, vor aduna unu şi cu unu şi le va da trei. Eu, tu şi copilul. Sau vor număra nouă luni începând cu acea dată şi le va da 26 septembrie.

Şi detest să fac lucrurile pe ascuns. Dacă facem asta ca să dăm legitimitate copilului nostru, ar fi bine s-o facem imediat. Altfel, nu ne mai căsătorim deloc.

— Dar toată lumea va şti de ce ne-am căsătorit dacă vom cere o anulare imediat după naştere.

— Vor fi doar nişte speculaţii.

— Vor fi şi mai multe speculaţii dacă ne grăbim să ne căsătorim fără să ne întâlnim de câteva ori mai întâi. Zvonurile vor începe să se răspândească odată cu primele semne de sarcină.

El îi privi burta plată. Instinctiv o atinse cu mâna.

— Greu de crezut, nu? Că e un copilaş acolo.

Era greu de crezut pentru Ria că i se înmuiau oasele ori de câte ori o atingea el. Dar, când palma lui stătu fermă şi caldă pe burta ei, fu cuprinsă de o moleşeală şi de o ameţeală care nu aveau nici o legătură cu sarcina.

— Acum, că m-am obişnuit cu ideea, îmi place gândul că bebeluşul meu se dezvoltă în tine, spuse el ridicându-şi ochii uluitor de albaştri spre ea. De fapt, îmi place gândul că exişti, punct.

Se aplecă apoi puţin înainte şi o sărută apăsat pe buze. După care, înclinându-şi capul, o sărută din nou. De data aceasta, buzele lui erau desfăcute. Se apăsară pe ale ei, frecându-le uşor, până când le separară.

Deci nu fusese beată în seara de Ajun. Sărutările lui nu fuseseră înfrumuseţate de farmecul şampaniei sau de amintirea ei. Erau la fel de pricepute şi de păcătoase ca atunci. Limba lui era agilă, iute şi uşoară, lentă, alunecoasă şi sexy.

Mâna lui se ridică spre partea laterală a sânului şi i-l apăsă. După aceea, îşi trecu degetul mare peste sfârc şi Ria gemu pentru că mângâierea aceea era atât de superbă pentru carnea ei sensibilă, dureroasă şi dornică.

El îi şopti numele când sărutul căpătă intensitate. Îi apăsă şi mai mult gura, iar limba i se cufundă şi mai adânc. Ria se pierdu în minunea acelui sărut, în prezenţa liniştitoare a trupului lui, în mirosul părului şi al pielii lui. Se afundă din nou în Taylor MacKensie, la fel ca în seara de Ajun. Şi se îneca, se îneca...

Se desprinse deodată, brusc.

— Nu, Taylor, nu putem.

El respira greu şi clipea des.

— Cum adică?

— Aşa.

— Foarte bun motiv.

— Am şi eu o condiţie de pus. Nu poate fi vorba de nici un pic de intimitate între noi.

— Aş vrea să-mi fi spus asta cu vreo trei sărutări şi un pipăit în urmă, mormăi el.

Ea se ridică şi îşi trase în jos puloverul, care se răsucise sub sâni. Îşi trecu degetele prin păr într-o încercare zadarnică de a-l aranja. Îşi frecă apoi mâinile de pulpe, dorindu-şi ca acel gest să potolească acea febră dulce dintre ele. De ce îl mai dorea încă? Cum îl mai putea dori, când plătea atât de scump singura lor noapte petrecută împreună?

— Orice fel de implicare emoţională sau fizică nu va face decât să îngreuneze situaţia.

— Nu poate fi mai grea decât acum.

— Taylor!

— Glumeam, spuse el şi se ridică încet. O să mă ocup de tot ce trebuie şi o să te sun.

Porni spre uşă.

— Stai puţin! Nu poţi pleca până nu discutăm. Ce le vom spune oamenilor când ne vor întreba de ce nu locuim împreună?

— Nu vor întreba, pentru că vom locui împreună.

— Poftim? Nu se poate! Unde?

— Acasă la mine.

— Exclus.

— Ria, te rog să mă crezi, n-am chef de ceartă acum.

— Trebuie să lămurim treaba asta.

— Şi eu trebuie să lămuresc treaba asta, strigă el arătând în jos, ceea ce o făcu să închidă gura cu zgomot, iar el încuviinţă. Exact. Trebuie să mă duc acasă, să fac un duş rece şi să-ncerc să mă obişnuiesc cu gândul că mă însor cu o femeie frumoasă, sexy şi însărcinată. E bine? întrebă el tăios. O să te sun.

— Bine.

Taylor dădu din cap aprobator şi o conduse în sala unde se afla judecătorul de pace. Se ocupase de toate amănuntele şi aranjase ca judecătorul să-i căsătorească la ora cinci după-amiază, după o zi de muncă pentru amândoi.

Ria se dusese acasă să facă o baie şi să se schimbe. Era un ritual necesar, dar era, totuşi, o nuntă. Nunta ei. Sperase că îmbrăcatul o va face să se simtă mai bine. Era prea târziu ca să se mai răzgândească, dar acum se întreba dacă făcuse bine spunându-i lui Taylor de copil.

După ce fusese asigurată de medic că era, într-adevăr, însărcinată, hotărâse ca ea şi tatăl să se căsătorească doar înainte de naşterea copilului. În timpul acelei nopţi de insomnie, îşi imaginase cum ea şi Taylor aveau să

semneze hârtiile care îi legau în faţa legii, după care avea să urmeze un alt act care îi despărţea, după ce copilul avea să se nască.

Lucruri ca împărţirea aceleiaşi case şi aceluiaşi nume de familie nu apăruseră în închipuirile ei şi nici acel buchet de boboci de trandafiri albi şi de culoarea caisei, pe care i-l dăduse când venise să o ia. Acea căsătorie forţată fusese umanizată, dar ea nu îşi dădea seama cu exactitate când se întâmplase acest lucru.

Buchetul îi tremura în mâini în timp ce îşi rostea legământul în faţa judecătorului şi a secretarei acestuia, care era şi martoră. Când judecătorul pomeni de inel, Taylor o ului scoţând o verighetă de aur simplă din buzunarul vestei şi punându-i-o pe deget.

Iar când judecătorul le permise să se sărute, Taylor îşi puse tot talentul, convingându-i pe ambii martori zâmbitori că era o unire din dragoste. Sărutul acela aproape că o convinse şi pe mireasa rămasă fără suflare, dar ea ştia mai bine.

Părăsiră tribunalul ca proaspăt căsătoriţi. Ria, încă ameţită în urma acelui sărut care pecetluise ceremonia, spuse:

— N-ar fi trebuit să te osteneşti să procuri inelul.

— Sunt hotărât ca soţiile mele să nu ducă lipsă de nimic, spuse el aruncându-i un zâmbet fermecător.

— Sunt prima.

— Stabilesc un precedent, zise el deschizându-i portiera. Am rezervat o masă la *La Fleur*.

Mirele era plin de surprize.

— Aş vrea să n-o fi făcut.

— Nu ţi-e foame?

— Nu prea, spuse ea evaziv.

— Te simţi rău?

Ea se gândi să mintă, dar hotărî că nu era un mod prea plăcut de a începe orice fel de căsnicie.

— Nu, nu-i vorba de asta.

El intră cu maşina în parcarea restaurantului, dar îl ignoră pe paznicul care veni spre el.

— Atunci, ce este, Ria?

— Totul. Buchetul, inelul, cina. Totul e atât de... nupţial.

— Nu-ţi plac trandafirii? Voiai un inel de argint? Cu diamant? *La Fleur* nu e restaurantul tău preferat?

— Fir-ar să fie, încetează cu glumele. Ştii foarte bine ce vreau să spun.

— Nu, nu ştiu. Ce-ar fi să-mi explici mai bine?

— Bine, o s-o fac. Nu exagera cu chestia asta.

Nervos, el o privi muşcându-şi buzele.

— Se presupune că sunt îndrăgostit nebuneşte de tine, nu? Destul de mult ca să mă căsătoresc în grabă. Nu crezi că un asemenea bărbat ar trebui să exagereze?

— Nu te-ai căsătorit cu mine în grabă şi nu eşti îndrăgostit nebuneşte.

— Dar ei nu ştiu asta, spuse el arătând spre lume, prin parbriz. Şi trebuie să facem în aşa fel ca totul să fie convingător.

— Ca să nu-ţi fie ameninţată cariera politică? întrebă ea cu răutate.

Muşchii maxilarului lui se contractară şi ochii i se răciră. Aplecându-se spre ea, îi spuse:

— Nu, ca oamenii să nu afle că te-ai culcat cu un necunoscut în seara de Ajun.

Toată culoarea dispăru din obrajii Riei, în timp ce tot conţinutul stomacului ei se ridică la suprafaţă.

— Îmi vine să vărs, zise ea şi căută agitată mânerul portierei.

Azvârlindu-i cheile paznicului, Taylor o duse repede în local şi ajunseră la toaletă exact la timp. După aceea, bătrâna care lucra acolo îi aduse două comprese reci. Una i-o puse pe frunte şi cealaltă pe gât.

— I-am spus barmanului de nu ştiu câte ori să nu mai facă băuturile atât de tari, spuse ea bătând-o uşor pe mână.

— N-am băut nimic. Sunt...

Era să spună „Sunt însărcinată", dar se răzgândi şi zise:

— Abia m-am căsătorit.

Chipul ridat al femeii fu luminat de un zâmbet larg.

— Teamă de noaptea nunţii? O să-ţi treacă repede.

Ria zâmbi stins. Când fu sigură că îi trecuse starea de greaţă, îşi dădu cu ruj şi plecă însoţită de urările femeii pentru o viaţă fericită.

Taylor se plimba agitat prin hol.

— Ţi-e mai bine?

— Da.

Părea să-i fie aproape la fel de rău ca ei.

— Ria, îmi pare rău. Doamne, ce lucru oribil am putut să spun.

— Da, a fost un lucru îngrozitor. Dar îţi accept scuzele, pentru că şi eu am fost răutăcioasă.

Era copleşită de emoţie şi ochii i se umplură de lacrimi pe care nu le putea reţine. Nu reuşi să găsească o batistă în poşeta micuţă, dar Taylor i-o întinse pe a lui, care avea şi monogramă.

— Te-am provocat, spuse ea. Tu ai fost atât de atent. Mă aşteptam să fii îmbufnat şi supărat pentru toate astea. Eram pregătită pentru ironiile tale, dar nu pentru bunătatea ta, zise ea apoi şi, ridicându-şi capul, observă că se strânseseră câteva persoane în jurul lor. Toată lumea se uită la noi.

— Nu-ţi face griji. E firesc ca miresele să plângă, spuse el. Mai ales când mirele îşi scoate pantalonii.

Ea râse în timp ce el o luă de cot şi o conduse într-un separeu, unde se aflau telefoane publice şi automate de ţigări. Le oferea puţină intimitate.

— Ria, spuse el mângâindu-i obrazul uşor. Ce ţi-am spus în maşină... a fost un cuvânt extrem de urât pentru ceva atât de minunat ca a face un copil.

— Ce? întrebă ea când pauza se prelungi.

— Nu m-am gândit niciodată că ne-am fi culcat amândoi.

Privirea lui îndelungată fu întreruptă de un bărbat care venise să dea un telefon.

— Nu trebuie să rămânem dacă nu te simţi bine, spuse Taylor tamponându-i obrajii cu batista înainte de a o pune înapoi în buzunar.

— Ba da, te rog, vreau să rămânem. Te-ai deranjat atât să faci rezervarea. Ar fi păcat să o pierdem.

Îşi dădu seama după zâmbetul lui că era încântat. *Maître d' hotel* întrebă dacă domnişoara Lavender se simţea mai bine acum. Ea îl asigură că da, dar Taylor îi spuse:

— Este doamna MacKensie acum, Peter. Şeful de sală, care îi cunoştea pe amândoi îşi reveni admirabil din şoc şi spuse:

— Felicitări, domnule MacKensie.

Îi făcu o plecăciune reverenţioasă Riei şi apoi îi conduse la cea mai bună masă din restaurant, trimiţându-le după aceea o sticlă de şampanie din partea sa. În câteva minute, toată lumea din bucătărie, chelnerii, ceilalţi clienţi şi chiar şi paznicul parcării care ştergea maşina Corvette cu gesturi aproape senzuale, află că primarul ales MacKensie se căsătorise cu arhitecta Ria Lavender.

— Nu te plictiseşti că bărbaţii te privesc cu vădită dorinţă?

Ea lăsă în jos meniul îmbrăcat în piele pe care se uita şi îl privi pe Taylor pe deasupra. Ochii ei nu mai erau tulburi, iar culoarea îi revenise în obraji.

— Ce-ai spus?

— Toate capetele s-au întors când ai străbătut restaurantul.

— Ţi s-a părut.

— Deloc. O duzină de perechi de ochi invidioşi m-au înjunghiat în spate. Mi-e milă de bieţii oameni, dar asta nu înseamnă că o să suport să se holbeze la nevasta mea.

Ria ştia că spune aiureli numai pentru a o face să se simtă mai bine, dar acest lucru dădea rezultate. Ba chiar se încălzi sub privirea lui cercetătoare.

— E o rochie nouă?

Nu voia să admită că o cumpărase special pentru ceremonie, mai ales după ce îl acuzase pe el de a fi acordat prea multă atenţie evenimentului. Costumul ecru, din două piese, avea o fustă dreaptă şi o jachetă cu un singur

nasture şi un singur rever din dantelă de aceeaşi culoare. Un şirag de perle se vedea în decolteul micuţ.

— Da, e nouă, dar n-am cumpărat-o numai pentru astăzi. Îmi trebuia oricum.

Taylor zâmbi şicanator.

— Şi perlele, sunt cadou de la un bărbat?

— De la părinţii mei. La absolvirea colegiului.

El încuviinţă satisfăcut.

— Ce-ai vrea să mănânci?

— Supă de pui *Campbell*.

El zâmbi din spatele meniului său.

— Atunci comandă *consommé.* Asta o să-ţi aducă.

Ria fu uimită descoperind că putuse să mănânce un piept de pui întreg. Ca desert, din partea restaurantului li se trimise un tort alb exact pentru două persoane. Spre încântarea personalului, Taylor îl tăie ceremonios. Îşi dădură unul altuia să mănânce şi toastară cu şampanie, deşi Ria abia sorbi din paharul ei.

Când sosi momentul plecării, Taylor îi ţinu scaunul şi o conduse spre ieşire cu o mână în jurul mijlocului. Tocmai ajunseseră în dreptul biroului şefului de sală, când se întâlniră nas în nas cu un grup de trei persoane care aşteptau să fie conduşi la o masă.

Privirea blondei care nu era însoţită alunecă peste Ria fără să o vadă. Îi zâmbi încântată lui Taylor.

— Taylor, ce bine-mi pare să te văd. Doar nu pleci, nu? E atât de devreme. Noi tocmai am venit, îţi aminteşti de soţii Wilson?

— Bineînţeles, spuse el strângând mâna bărbatului şi salutând-o din cap pe soţia acestuia.

— Ce-ar fi să stai cu noi? sugeră blonda.

O incluse şi pe Ria în invitaţie privind doar vag în direcţia ei, după care îşi întoarse din nou privirea lacomă asupra lui Taylor.

— Îmi pare rău, nu în seara asta. Ria, ea este Lisa Burton. Lisa, ea este Ria, soţia mea.

Soţii Wilson făcură ca momentul să nu fie un fiasco total. Ambele femei amuţiseră de uimire. Ria îşi reveni mai repede. Răspunse prezentării şi întrebării doamnei Wilson dacă era acea arhitectă despre care auzise vorbindu-se atât de mult.

Lisa încălcă, însă, orice regulă de etichetă şi atacă imediat ce îşi recăpătă graiul.

— Nu e cam pripit, Taylor?

Nu era nevoie de explicaţii. Ochii Lisei erau plini de răutate. Taylor o luă pe după umeri pe Ria.

— Am cunoscut-o pe Ria toamna trecută.

Târziu, toamna trecută foarte târziu, îşi spuse Ria.

— Ne-am căsătorit astăzi după-amiază.

După ce spuse tot ce avea de spus, o înghionti uşor pe Ria.

— Acum vă rugăm să ne scuzaţi, dar ne grăbim să ajungem acasă.

Genunchii Riei erau gata să cedeze, iar obrajii îi ardeau când Taylor insinuă că noaptea nunţii urma să înceapă peste puţin timp. Era teribil de bucuroasă să părăsească restaurantul mai repede la braţul lui. Rezistă încrucişîndu-şi braţele strâns peste burtă în timp ce aşteptau să li se aducă maşina. Taylor, fredonând fals, se uita pe anunţurile de obiecte pierdute şi găsite şi oferte de locuri de muncă, lipite pe peretele garajului.

Odată ce se află în maşină, Ria îşi sprijini capul în mână.

— Sper că n-o să dai afară *consommé*-ul, nu? o întrebă el. Pentru că, dacă-i aşa, ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai spune din timp ca să pot opri.

— Taylor, tocmai am cunoscut-o pe Lisa. Pe Lisa ta. Ai văzut expresia de pe chipul ei când i-ai spus că sunt soţia ta? Cum poţi fi atât de indiferent?

— Nu vreau să vorbim despre Lisa, spuse el încordat.

— Evident, dar cred că ar trebui s-o facem.

El îşi încleştă maxilarul şi nu spuse nimic. Când ajunseră acasă, Ria abia dacă îi aruncă o privire noului ei cămin. Era prea supărată pentru faptul că Taylor o ţinea în suspans cu privire la prietena lui. Veni să o ajute să coboare şi îi duse valiza la uşa din faţă, pe care o descuie. Aceasta se deschise, dar Ria refuză să intre.

— Aştepţi să te trec pragul în braţe?

— Aştept să-mi spui despre Lisa.

El lăsă jos valiza şi îşi propti ambele mâini de zidul din spatele ei, prinzându-i capul între braţe.

— Hai să lămurim odată chestia asta. Nu este şi nici n-a fost vreodată Lisa mea. Dacă faptul că m-am culcat cu ea o face să-mi aparţină, atunci înseamnă că este, de asemenea, şi a multor altor bărbaţi. Pricepi? Şi nu-i datorez absolut nici o explicaţie. S-a întâmplat, pur şi simplu, să fi renunţat la o întâlnire cu ea în seara când te-am cunoscut pe tine, spuse el coborându-şi mâinile. Deci, dacă nu vrei să ne certăm pentru a doua oară de când suntem căsătoriţi, te- aş ruga să laşi baltă subiectul Lisa şi să-mi dai voie să te trec pragul.

Îi dădu voie pentru că nu avu de ales în clipa în care el o luă în braţe, dar nu putea uita expresia de uluire de pe chipul acelei femei. Probabil că relaţia nu fusese cine ştie ce pentru Taylor, dar Lisa Burton îi acordase, evident, mai multă importanţă. Cu toate acestea, deocamdată şi de dragul armoniei, abandonă subiectul.

Taylor o duse în braţe nu numai peste prag, ci prin toată casa.

— Asta e bucătăria.

Totul era de un alb imaculat, cu excepţia pereţilor care erau din gresie.

— Am toate utilajele necesare.

— Vrei să mă laşi jos?

— Nu.

— Dar nu pot să explorez.

— Un eufemism pentru a-ţi băga nasul, dar pentru asta vei avea destul timp mai târziu. Trebuie să-ţi mai odihneşti picioarele. Cred că au început să ţi se umfle gleznele.

— Zău?

Cuprinsă de panică, Ria îşi ridică un picior şi îşi privi glezna. Era subţire ca întotdeauna. Îi aruncă lui Taylor o privire furioasă şi el izbucni în râs.

— M-ai prins.

Ria îi simţi hohotul de râs vibrând în sânii ei şi se molipsi. Schimbară comentarii hazlii în legătură cu llvlng-room-ul, sufrageria şi toate celelalte încăperi. Dar râsul ei încetă brusc în clipa în care el deschise uşa dormitorului mare.

Un perete numai din geamuri dădea spre o privelişte uluitoare de munte. Apusul recent lăsase cerul de un purpuriu aprins să fie fundalul unei luni şi al unui luceafăr de seară în toată splendoarea lor.

O singură privire aruncată acelei încăperi o făcu pe Ria să-şi dea seama că se măritase cu un bărbat extrem de rafinat. Covorul era foarte gros. Un pat imens era acoperit cu o cuvertură din piele neagră. La picioarele acestuia se afla o blană de nurcă ce părea de-a dreptul o nedreptate. Lumina era subtilă, multi-direcţională şi, în aparenţă, fără nici o sursă. Fotolii joase te invitau să te cuibăreşti în ele şi să te bucuri de ce avea de oferit instalaţia stereo. Pe măsuţa de lângă pat se afla un vas de cristal cu lalele albe, iar în partea cealaltă a patului, o sticlă de şampanie se răcea într-un recipient de argint.

Ca arhitect, Ria aprecia designul acelei încăperi, dar, ca femeie, tremura asemeni unei virgine care pătrunde în cabina unui căpitan al piraţilor.

Taylor o lăsă jos, dându-i drumul să alunece uşor, dar rămase cu mâinile pe umerii ei ca şi cum s-ar fi temut să nu fugă.

— Superb, spuse Ria încet. Mă întreb ce ar spune cetăţenii oraşului nostru dacă ar vedea acest dormitor hedonist.

Râsul lui îi răsună cald şi tulburător în ureche şi îi simţi mâinile alunecându-i în sus şi în jos pe braţe.

— Probabil că m-ar plăcea mai mult.

— Probabil că da. Mai ales femeile.

— Deci, îţi place?

Se întoarse cu faţa la el.

— În fond, nu contează, din moment ce nu voi dormi aici.

Încrucişîndu-şi braţele şi gleznele, el se sprijini de tocul uşii.

— Ria, când ţi-am spus că vei locui cu mine atâta timp cât vom fi căsătoriţi, se pare că am omis un foarte mic detaliu.

Ea simţi deodată un gol în stomac, ştiind ce avea să urmeze.

— Care?

— E o casă foarte mare, dar nu are decât un singur dormitor.

— Foarte bine. Voi dormi pe canapea.

— În nici un caz. Nici să nu aud că soţia mea însărcinată doarme pe canapea.

Ria îşi înălţă bărbia în sus.

— M-ai făcut să accept să locuim împreună pentru ca totul să pară firesc, dar ne-am înţeles că nu vom dormi împreună.

— Asta ai spus-o tu, zise el cu o voce tulburătoare, iar ea îşi îndreptă umerii.

— Înainte să mă instalez aici, va trebui să cădem de comun acord asupra unor amănunte privind dormitorul.

— Am şi făcut-o deja, spuse el şi, desprinzându-se de tocul uşii, întinse mâna şi o închise. Eu iau partea stângă a patului.

Patru

— Nu vorbeşti serios.

Drept răspuns, Taylor îşi scoase haina aruncând-o pe cel mai apropiat fotoliu încărcat de perne. Ria îl privi uluită.

— Nu-mi vine să cred. Ai de gând să mă forţezi?

El se încruntă uşor.

— Numai aşa mă vei face să dorm în pat cu tine.

— Ria, nu spune cuvinte de care îţi va părea rău.

Zâmbetul lui ar fi dezvelit colţi, dacă ar fi avut aşa ceva.

Îşi scosese vesta deja şi îşi descheia nasturii cămăşii. Ria îşi umezi buzele, nervoasă, încercând să nu observe cât de abile erau acele degete subţiri şi puternice.

După ce descheie toţi nasturii, îşi trase cămaşa din pantaloni încet. Bărbaţii secolului al optsprezecelea ar fi trebuit să ia lecţii de la el despre cum să se dezbrace ispititor. Cămaşa se desfăcu scoţând la iveală un piept musculos acoperit de un păr negru şi creţ de care Ria îşi amintea prea bine. Acel piept impresionant jucase un rol foarte important în fanteziile ei.

— Uite, Taylor, spuse ea după ce el îşi scosese cămaşa şi îşi coborâse mâinile spre centură. Ceea ce s-a întâmplat în seara de Ajun...

— A fost fantastic. De ce să ne prefacem că n-a fost? Şi de ce să nu mai simţim din nou acest lucru?

— Pentru că nu a însemnat nimic.

— Şi?

— E... e ceva animalic.

— Exaaaact, spuse el râzând de exasperarea ei. Puţină dorinţă trupească e foarte bună pentru trup, minte şi suflet.

— Nu cred. Uite ce mi s-a întâmplat când am făcut-o ultima oară.

Fără să mai zâmbească, el o întrebă:

— Crezi că acest copil nu înseamnă nimic?

Ea trase adânc aer în piept.

— Ba înseamnă. Altfel m-aş fi descotorosit de el imediat după ce am aflat că sunt însărcinată.

— Măcar copilul, dacă nimic altceva, face ca seara de Ajun să fi fost ceva deosebit, spuse el şi expresia i se îmblânzi. Eu sunt bărbat şi tu, femeie, şi poţi să negi cât vrei, Ria, dar ne simţim atraşi fizic unul faţă de celălalt. Nu e nevoie de un motiv mai bun ca să facem dragoste.

Făcu un pas înainte, iar ea se dădu înapoi cu prudenţă.

— Când stai la îndoială, te laşi în voia legilor naturii, spuse el. Exact ca în seara de Ajun. Ar fi o prostie să trăim sub acelaşi acoperiş, să ne plăcem, măcar puţin, să ne dorim, foarte mult, după părerea mea, şi să nu profităm de situaţie.

— Dar e ceva temporar.

— Cu atât mai mult. Mu suntem obligaţi să facem căsnicia sa meargă, ci doar să ne bucurăm de avantajele ei.

Ea nu mai avea unde să se retragă. Patul, cu atracţiile sale din piele şi blană, îi atinsese picioarele.

— Ştim exact pe ce poziţie ne aflăm amândoi, continuă el. Majoritatea perechilor care se căsătoresc nu sunt atât de norocoase.

– Poţi să-mi explici absolut orice.

— Atunci, ia-o din punct de vedere practic. E noaptea nunţii mele şi vreau să mi-o petrec ca un mire. Ca mireasă, nu simţi că ai dreptul la un sex recreativ?

O trase la piept şi îşi coborî capul pentru a-i adulmeca gâtul.

— Putem continua să ne certăm dacă vrei, dar, până la urmă, zise el sărutându-i gâtul şi apoi aşezându-şi gura direct deasupra gurii ei, vei pierde.

Sărutul lui apăsat şi lacom o făcu să-şi piardă puterile şi îl luă de gât pentru a se ţine, şi, drept mulţumire, îşi arcui trupul, lipindu-l de partea lui frontală.

— Hm, ce bine e.

Cuprinzându-i şoldurile, o trase şi mai mult spre el. Îi scoase agrafele din păr şi îşi cufundă nasul în valurile care îi cădeau peste faţă.

Desfăcând singurul nasture al jachetei de la costumul ei, îşi lăsă mâinile să-i alunece înăuntru şi îi acoperi sânii. Era destul de sensibil pentru a-i simţi reacţia iniţială de tresărire.

— Te doare? întrebă el în şoaptă, iar ea încuviinţă.

Atunci, el îi dădu jacheta la o parte şi îi privi sânii plini care umpleau şi se revărsau peste jumătăţile de cupă ale sutienului. Sărută uşor acele rotunjimi, retrăgându-şi şovăitor capul.

— Nu, e în regulă, spuse ea repede.

Din gâtlejul lui ieşi un sunet izvorât din dorinţă. Buzele lui lăsară urme pe carnea moale. Înclinându-şi capul într-o parte, îi sărută sfârcul prin dantelă.

— Ria, spune că a fost bine.

— Ajunul Crăciunului? Da, a fost bine.

— Uneori aveam impresia că am visat.

— Port dovada faptului că a fost cât se poate de real.

— Da, aşa e, spuse el coborându-şi mâinile peste abdomenul ei şi acoperindu-l protector.

După aceea, susţinându-1 privirea, zâmbetul lui se transformă într-o expresie de dorinţă intensă. Seducător, îşi apăsă palmele pe triunghiul ei şi îşi lăsă degetele să se adapteze formei trupului ei.

— Te doresc iar. Acum.

Fără grai, cu răsuflarea tăiată, Ria încuviinţă.

În întuneric se auzeau şoaptele buzelor care se căutau, ale pielii lor care se freca de cea de pe pat, de blana de nurcă şi de aşternuturile cu miros de lămâie.

— Nu, lasă perlele.

— Dar pare cât se poate de vicios.

— Ai foarte mare dreptate. Râseră uşor.

— Eşti frumoasă, Ria. Foarte.

— Şi tu la fel.

— Eu? Sunt plin de păr.

— Îhî.

— Eşti atât de netedă şi de mătăsoasă. Nu te-am privit prea bine în seara aceea.

— Totuşi, ai atins absolut tot.

— Şi am de gând s-o fac şi-n seara asta.

— Hm, Taylor.

— Doare?

— Nu.

— Sigur?

— Da.

— Îţi piace?

Linişte.

— Ria?

— Da, da, îmi place.

— Dacă le sug, or să te doară?

— Nu.

Un geamăt uşor de plăcere.

— Eşti atât de dulce.

— Nu te opri, Taylor.

— Nu mă opresc.

— Şi nici nu aştepta prea mult.

— Credeam...

— Te rog.

Iar mult mai târziu, trupul îi fu scăldat în şampanie. Lichidul îi şiroi de pe burtă în V-ul dintre pulpe, iar bulele reci sclipiră puţin pe buclele mătăsoase înainte ca nişte buze fierbinţi să le soarbă una câte una.

După aceea, când el o întrebă „Mai vrei şampanie?" întregul ei trup roşi, iar el începu să râdă.

— De data aceasta o s-o beau din pahar.

— Nu m-am plâns.

El se aplecă deasupra ei, îi luă faţa în mâini şi o sărută cu lăcomie.

— A fost felul meu de a toasta pentru mireasa mea, spuse el şi o sărută din nou. Dumnezeule, eşti superbă.

Ea refuză şampania, deoarece hotărâse să nu bea nici un pic de alcool datorită copilului pe care îl purta. El, în schimb, îşi umplu paharul, se rezemă de perne gol şi pe jumătate excitat şi o privi leneş şi posesiv.

— Ar trebui să avem un copil foarte frumos, spuse el.

— Brunet, cu siguranţă.

— Şi înalt.

Ea îşi plimbă mâna pe pulpa lui.

— Cu picioarele lungi şi frumoase.

— Cu... nu contează.

— Şi cu asta, spuse ea râzând, dacă e băiat. Apucând-o de păr, Taylor îi trase capul uşor pentru un alt sărut arzător. Când se desprinseră, el spuse:

— Mă întreb dacă va fi băiat.

— Crezi că e fată?

El ridică din umeri.

— Nu are nici o importanţă pentru mine.

— Nici pentru mine, spuse ea trecându-şi mâna peste abdomenul lui şi apoi adăugă, gânditoare: Vreau doar să fie un copil sănătos şi fericit.

— O să fie, o asigură el cu blândeţe. Va avea ochi albaştri sau verzi? Ce culoare e dominantă?

Ria nu spuse nimic. Taylor îi mângâie obrajii cu degetele şi îi netezi cuta dintre sprâncene.

— Ce este?

Oftând, ea îşi lipi obrazul de pulpa lui.

— Mă gândeam că nu ştiu ce gene va moşteni de la părinţii mei. De la cei adevăraţi.

— Fiind părinţii tăi, trebuie să fi fost două specimene fizice ideale, de o inteligenţă extraordinară. Cel puţin unul dintre ei a avut o umbră de încăpăţânare şi o fire aprinsă.

Trase în joacă de o şuviţă de păr negru ca abanosul.

— Bănuiesc că ai ceva indian în tine, dacă e să mă iau după păr şi după pomeţi, spuse el conturându-i un obraz cu vârful degetului arătător.

— Fără îndoială. Obişnuiam să mă gânclesc tot timpul la ei.

Nu mai vorbise cu nimeni despre părinţii ei şi se întrebă de ce o putea face cu atâta uşurinţă cu Taylor.

— În fanteziile mele, marna era o prinţesă indiană şi tata un aventurier irlandez cu ochii verzi. Dar părinţii pe care mi-i închipuiam semănau cu personajele despre care citeam în romanele de istorie romanţată, nu erau oameni din timpurile moderne. Şi îmi mai imaginam că au murit în urma unei calamităţi, iar eu am rămas orfană.

— De unde ştii că n-a fost aşa?

— Mama şi tata mi-au spus că părinţii mei trăiesc; cel puţin, trăiau în vremea când am fost adoptată.

El o mângâie pe cap şi apoi îşi coborî mâna pe spatele ei.

— Cine ţi-a spus, Ria?

— Mama şi tata.

— Le-ai zis de copil?

Urmară câteva clipe de tăcere, după care ea zise:

— Nu.

— Nici despre mine?

Ridicindu-se în capul oaselor, ea spuse:

— Iartă-mă, Taylor, dar le-am spus. Le-am zis că am cunoscut pe cineva cu care s-ar putea să mă mărit.

— Şi care a fost reacţia lor?

— Au fost emoţionaţi la gândul de a avea un ginere. Bănuiesc că se temeau să nu fiu vreo femeie înnebunită după carieră, căreia nu îi pasă de căsătorie şi de cămin.

— Nu erau prea departe.

Ea se strâmbă la el.

— Mama voia să înceapă să organizeze petreceri şi să aranjeze o nuntă mare la biserică, dar i-am spus că eşti o persoană publică şi ai vrea să fie rezolvat totul cu cât mai puţină pompă. Nu mi-a plăcut că a trebuit să-i mint, dar...

— Dar astfel îi putem anunţa că ne-am căsătorit şi, să aşteptăm să fixăm data aniversării în funcţie de ziua de naştere a copilului.

Ea îşi privi mâinile.

— De ce să le facem rău inutil?

El îi ridică bărbia.

— Exact.

— Îţi mulţumesc, Taylor.

El îşi puse paharul de şampanie gol pe noptieră şi o sărută.

— E târziu şi mâine e o zi de lucru pentru amândoi.

— Da, ar fi bine să ne culcăm.

— Pe naiba, spuse el ridicând-o deasupra lui. Ar fi bine să trecem la partea a doua.

— Bună.

— Bună.

— Cum a fost azi?

— Bine. La tine?

— Bine.

Se priviră stânjeniţi. Taylor tocmai venise acasă şi o găsise pe Ria în bucătărie. El mai avea încă servieta în mână. Ea purta un şorţ şi ţinea în mână o lingură cu coadă lungă.

Domniseră prea mult dimineaţa şi, în graba de a pleca la lucru, nu avuseseră timp să fie jenaţi de faptul că îşi petrecuseră noaptea împreună. Făcuseră repede duş. Ria descoperise, şocată, că jumătate din lucrurile de care avea nevoie fuseseră lăsate acasă la ea. Cravata preferată a lui Taylor nu fusese de găsit. Ria se fripsese la ondulator. După ce băuse o ceaşcă de ness călduţ făcut cu apă de la robinet, Taylor fugise repede pe uşa din spate strigându-i peste umăr că avea să o vadă mai târziu.

Acum era mai târziu, iar ei se priveau, fără să mai fie presaţi de timp şi curioşi să-şi afle părerile în legătură cu primele lor douăzeci şi patru de ore ca domnul şi doamna MacKensie.

— Ceva miroase foarte bine, spuse el punându-şi servieta pe masa din bucătărie.

— Friptură la cuptor.

— Credeam că o să luăm cina în oraş.

— Nu-ţi place friptura la cuptor? îl întrebă ea speriată.

— Îmi place la nebunie, se grăbi el să spună. Dar nu vreau să crezi că va trebui să găteşti în fiecare seară.

— Nici nu cred asta, zise ea îndepărtându-şi o şuviţă de păr. Voiam să mă revanşez pentru micul dejun de dimineaţă. Sau, mai bine-zis, pentru absenţa acestuia.

— Oricum eu nu obişnuiesc să mănânc dimineaţa.

— Nu? Foarte bine, pentru că nici eu nu obişnuiesc. Mai ales în perioada asta, spuse ea acoperindu-şi burta cu mâna. Dar ai plecat fără să bei o cafea. E o cruzime şi o pedeapsă neobişnuită.

El se forţă să zâmbească.

— Cât mai e până la cină?

— Vreo jumătate de oră.

— Atunci, am timp să fac un duş?

— Da. Nu te grăbi. Cina poate să aştepte până vei fi gata.

— Bine, spuse el, luându-şi apoi servieta şi îndreptându-se spre uşă, dar acolo se opri, rămânând cu spatele la ea.

Se întoarse încet.

— Ria?

Ea îşi înălţă capul brusc.

— Poftim.

Servieta căzu cu zgomot pe podea şi în mai puţin de o clipă, el traversă bucătăria, ea i se aruncă în braţe şi începură să se sărute nebuneşte. Ria îl cuprinse pe după gât. Din lingură se scurgea grăsime pe spatele lui, dar nici unul dintre ei nu observa şi nici nu-i păsa. El o strânse cu putere. Râdeau şi încercau să-şi recapete răsuflarea când se desprinseră unul de celălalt.

— Deci, nu regreţi că te-ai căsătorit cu mine? îl întrebă ea. Acum, că ai avut o zi întreagă la dispoziţie, ca să te gândeşti?

— Glumeşti? De când a murit mama, nu m-a mai aşteptat acasă o friptură la cuptor.

— E singurul motiv pentru care te bucuri?

El îşi frecă mijlocul de ai ei.

— Ce întrebare stupidă, Ria, spuse el şi se sărutară din nou. Hai s-o luăm de la început. Cum a fost azi?

— Mi-am luat liber şi m-am dus acasă să-mi iau din lucruri.

— Ar trebui să te bat pentru asta. Sper că nu le-ai adus înăuntru, nu?

— Nu. Când am ajuns eram epuizată.

— N-ar fi trebuit să te apuci să pregăteşti cina.

— M-am odihnit mai întâi. Ah, poate ar trebui să te previn că am aranjat ca un camion să-mi aducă mâine toate plantele de acasă.

— S-ar putea să fim nevoiţi să ne mutăm. N-o să avem loc cu toţii.

Zâmbind încântată, îl întrebă:

— Cum a fost ziua de azi pentru tine?

— Într-un cuvânt, o porcărie.

— Sunt două cuvinte.

— M-am însurat cu o femeie deşteaptă, hm? Cuprinzându-i şezutul, el îşi lăsă capul în jos şi începu să-i roadă gâtul până când ea îi imploră mila.

— Am avut o şedinţă de consiliu cu uşile închise. A fost o discuţie în legătură cu o eventuală majorare a impozitelor. La companie, se pierduse un set de specificaţii tehnice şi clientul a înnebunit până s-au găsit.

O sărută pe vârful nasului.

— Şi, în toiul acestui haos, nu m-am putut gândi decât la acel sunet excelent pe care-l scoţi când ajungi la orgasm.

— Taylor!

— Taylor! o imită el. Dacă nu vrei să mă gândesc la asta, nu-l mai face.

— Sau să nu mai ajung la orgasm.

— Atât îţi trebuie, spuse el rânjind ameninţător.

Un sărut duse la altul, până când nu numai cuptorul încălzea bucătăria. În cele din urmă, Ria îl împinse la o parte.

— Du-te şi fă duş. O să-ţi pregătesc ceva de băut.

În timpul cinei discutară despre noul lor statut de oameni căsătoriţi şi ce implicaţii avea acest lucru asupra vieţilor lor.

— Le-ai spus celor de la serviciu? o întrebă el.

— Da. Au rămas cu toţii surprinşi.

— Cu toţii, în afară de Guy.

Indiferenţa lui nu o păcălea pe Ria. Era la fel de curios în legătură cu Guy şi cu reacţia acestuia la vestea căsătoriei lor, cum fusese şi ea în privinţa Lisei Burton.

— Bănuiesc că acum ştie al cui e copilul.

— Dacă are vreo îndoială, trimite-l la mine.

Îi făcea plăcere gelozia lui Taylor, chiar dacă era mai mult pentru copil decât pentru ea.

— Pregăteşte-te să primeşti câteva telefoane mâine, îi spuse el punându-şi încă o porţie de friptură. Secretara mea va face mâine dimineaţă un comunicat de presă pentru ziare şi posturile de radio, în care va anunţa căsătoria mea cu domnişoara Ria Lavender.

Ria lăsă jos furculiţa şi îl privi îngrijorată.

— Sper că asta nu-ţi va pune în primejdie alegerea ca primar.

— Am fost ales cât se poate de cinstit.

— Ştiu, dar vor exista unele nedumeriri.

— Cred că toţi cei care m-au votat vor fi încântaţi şi mândri de alegerea pe care au făcut-o. Vor fi bucuroşi că nu mai sunt un burlac instabil, ceea ce, după cum ştii foarte bine, a fost o problemă dezbătută foarte mult în timpul campaniei. Căsătoria noastră le va justifica încrederea pe care au avut-o în mine.

Ria îşi luă din nou furculiţa, dar numai pentru a muta mâncarea dintr-o parte în alta a farfuriei.

— Bine, dă-i drumul.

Ea îi întâlni privirea.

— M-ai acuzat în ziua aceea că vreau să-ţi distrug cariera. Sper să nu se întâmple aşa ceva, totuşi.

El îi luă mâna.

— N-o să se întâmple.

— Când vor afla de copil...

— Toată lumea va fi încântată. Probabil că tot oraşul se va agita şi el va fi cel mai sărbătorit copil de pe aici, spuse el mângâindu-i mâna cu i degetul mare. Şi, în legătură cu acuzaţia aceea, să ştii că n-am vorbit serios. Încercam doar să mă ridic de jos şi să mă scutur.

— Nu m-ai crezut când ţi-am spus că e copilul nostru.

— Ba da.

— Da?

— Imediat.

— De ce?

— Nici o femeie care se îngrijorează pentru că a învins pe cineva într-o luptă pentru un crevete nu ar minţi în legătură cu ceva atît de important ca un copil, spuse el şi, ridicându-i palma la buze, i-o sărută. Du-te şi odihneşte-te că strâng eu.

— Asta nu arată a odihnă, spuse el, o jumătate de oră mai târziu, când intră în sufragerie şi o găsi aplecată deasupra planşetei de desen.

Între duşul lui şi cină, îi adusese lucrurile din maşină, punându-i hainele şi încălţămintea în dulapul imens din dormitor şi aşezându-i masa de desen în încăperea aceea, aşa cum îl rugase ea.

— Nu te doare spatele?

Ea îi zâmbâ peste umăr, dar îşi îndreptă din nou atenţia asupra proiectului pe care îl schiţa.

— Sunt obişnuită.

El se duse în spatele ei şi îşi propti bărbia pe umărul ei.

— Ce zici? îl întrebă ea.

— Nu prea înţeleg nimic, spuse el înclinându-şi capul şi uitându-se la desen cu nedumerire.

— Prostuţule, spuse ea împungându-l uşor cu şezutul, ceea ce îl făcu să geamă de plăcere.

— Ce este?

— E casa mea. Vezi, uşa de la intrare şi living- room-ul. Încerc să mă hotărăsc unde să amenajez camera copilului. Sus sau afară?

El nu spuse nimic.

— Taylor?

— Nu-ţi place aici? o întrebă el încet.

— Foarte mult. E o casă superbă. Dar trebuie să fac unele modificări la propria mea casă înainte de naşterea copilului, ca să avem unde sta.

— Ah.

Trupul lui era unduit după al ei, aşa încât ea îi simţi nemulţumirea în fiecare muşchi. Oare îl deranja gândul plecării ei sau acela de a fi nevoit să stabilească împreună cu ea în ce zile putea sa-şi vadă copilul? Ea dădu atunci la o parte desenul şi desfăşură, un altul, schimbând subiectul. Mai aveau şapte luni la dispoziţie pentru a discuta despre custodie.

— Ce-i asta? întrebă ei.

— Locuinţe cu curte interioară sau case cu două apartamente. Clientul meu vrea trei perechi.

— Fiindcă veni vorba de perechi, spuse el cuprinzându-i sânii în palme. Ai fost la birou fără sutien?

— Bineînţeles că nu.

— Atunci ţi l-ai scos când ai venit acasă, doar ca să-ţi înnebuneşti soţul?

Ria îşi reţinu suspinul care îi umplu gâtlejul. Valuri de senzaţii se răspândeau din masajul circular al mâinilor lui până în adâncul feminităţii ei.

— Nu, spuse ea incert. Mi l-am scos pentru că mă deranjează. Toate sutienele mi-au rămas mici şi n-am avut timp să mă duc să-mi cumpăr altele.

— Nu te grăbi să-ţi cumperi altele mai mari din cauza mea.

Dându-i la o parte coada cu bărbia, o sărută după ureche, în timp ce degetele lui mari îi atingeau uşor sfârcurile.

— Copilul nostru o să fie atât de norocos.

Strecurându-şi mâinlle pe sub bluza ei, începu să simuleze suptul cu mişcări ale degetelor.

— Taylor, ce faci?

— În vorbire liberă, te pipăi. În mod ştiinţific se numeşte pregătire pentru alăptat. Oricum, dă rezultatele dorite.

Îl simţea tare şi plin lipit de şezutul ei. Capul Riei căzu înainte şi ea se sprijini în coate de planşetă.

— Mi-am luat liber devreme astăzi, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Trebuie să lucrez.

Dar protestele ei păreau lipsite de convingere.

— Continuă să lucrezi. Nu-mi da atenţie, spuse el descheindu-i blugii.

— Dar nu pot să mă concentrez când faci asta, gemu ea când el îşi vârî mâna pe sub bikinii ei.

— Nu cred că te concentrai doar la lucru, o mustră el.

Ea îi sesiză zâmbetul din glas şi ştiu că trupul o trădase. Îi şopti numele. Priceperea degetului său mare îi tăia răsuflarea.

— Asta cum se numeşte ştiinţific?

— Preludiu.

Ria era suspicioasă faţă de uşurinţa cu care îşi începuseră căsnicia. Se pregăti pentru ziua în care Taylor avea să vină acasă nervos. Dar nu se întâmplă niciodată. Se pregăti pentru dimineaţa în care avea să se trezească indispus. Dar nici acest lucru nu se întâmplă. Se aşteptă să descopere vreun defect bine ascuns al personalităţii lui. Dar acesta continua să rămână ascuns.

Dacă sosea acasă înaintea ei, o aştepta cu o băutură răcoritoare rece, o pernă pentru spate şi un masaj al picioarelor. Luau cina mai mult în oraş, deşi ea îi spusese de multe ori că nu o deranjează să gătească.

O duse la sediul companiei *MacKensie Electrical Contractors Inc.* şi o prezentă tuturor angajaţilor săi. În drum spre casă, o tachină în legătură cu faptul de a le da ceva de lucru şi lor. Remarcaseră adesea cât de ciudat era că, în ciuda profesiilor pe care le aveau, nu lucraseră niciodată la aceleaşi proiecte. Se părea că destinul îi făcuse să se cunoască în seara de Ajun dintr-un anume motiv. Riei îi plăcea să creadă că motivul acela era copilul pe care îl purta.

Taylor o luă într-o zi de la *Bishop and Harvev* să mănânce de prânz. Dădu mâna cu Guy Patterson, dar se sesiză o anumită răceală în atmosferă în clipa când li se făcu cunoştinţă. Taylor a fost extrem de atent şi de înflăcărat în pat în noaptea aceea.

Pe măsură ce se apropia ziua în care trebuia să depună jurământul ca primar, era din ce în ce mai des chemat să ţină discursuri la cluburi şi diverse organizaţii civice. Ria îl însoţea mereu, le zâmbea fotografilor, strângea mâini şi cunoştea o mulţime de oameni.

În drumul spre casă, când se întorceau de la o asemenea recepţie, Taylor se întinse şi îi puse mâna pe genunchi.

— Ştiu că toate astea te plictisesc, dar apreciez foarte mult felul cum vrei să mă ajuţi. Îţi mulţumesc.

Ria dădu să-i spună că niciodată nu se plictisea când îl privea şi îl auzea vorbind, dar se stăpâni. Nu schimbau vorbe de afecţiune decât în pat, în momentele de pasiune intensă. Dacă era tentată să-şi exprime afecţiunea crescândă faţă de el, îşi amintea că erau căsătoriţi doar temporar şi că era mai bine să-şi păstreze sentimentele pentru sine.

Îşi ascultau ideile, râdeau de glumele pe care le spuneau, îşi povesteau despre iubirile trecute. Şi făceau dragoste. Frecvent.

Dar ceea ce o mira pe Ria cel mai mult era interesul profund al lui Taylor faţă de copil. În primele două săptămâni de căsnicie, deveni un expert în problemele prenatale, cumpărând toate cărţile care existau despre acest subiect. Şi o bombarda cu întrebări.

Când o să înceapă să mişte?

Când o să-i putem auzi bătăile inimii?

Îl simţi?

Femeile poartă băieţii altfel decât pe fete?

Majoritatea frazelor pe care le rostea începeau cu un cuvânt interogativ şi conţineau ceva referitor la copil. Într-o seară, se strecură în pat, unde ea îşi studia agenda pentru săptămâna următoare, şi începu să citească dintr-o carte cu imagini despre viaţa fătului.

— Nu e uluitor? o întrebă el minunându-se în legătură cu un lucru pe care abia îl aflase şi, punându-şi mâinile căuş pe burta ei, strigă: Salut, tu de acolo. Chiar ai amprentă pe degetul mare?

Ria îi împinse umărul.

—- Are un tată dezechilibrat mintal. Ştiu asta cu siguranţă, spuse ea în timp ce el îi dezlega cordonul capotului. Încetează, strigă ea râzând şi lovindu-l peste mâini.

— Trebuie să te verific.

— Să mă verifici?

— Să mă conving că totul e-n ordine.

— Am fost la doctor ieri. M-a controlat şi mi-a cerut şi o taxă frumuşică pentru asta.

— Dar eu o fac ca la carte, spuse el arătându-i cartea şi scuturând-o, de parcă ar fi fost *Sfânta Scriptură* în mâinile unui profet. Şi nici nu-ţi iau atâţia bani ca doctorul.

Râzând de acea nebunie adorabilă, Ria îl lăsă să-i dezlege capotul. Pe dedesubt era complet goală. Consultându-şi cartea, Taylor murmură:

— Ia să vedem, pagina unu. Sânii îţi sunt vizibil mai mari?

Îi verifică unul frământându-l uşor.

— Aş zice că da. Cam cu un milimetru faţă de săptămâna trecută.

Ria îşi dădu ochii peste cap.

— Ar trebui să notăm undeva?

— Taci să mă concentrez. Pagina doi, spuse el dând o pagină lucioasă. Aha! Sfârcurile îşi schimbă culoarea?

Îşi trecu degetele peste sfârcurile ei, care răspunseră imediat.

— Hm. Foarte puţin. Bănuiesc că micuţul o să ştie ce să facă.

Dar, în caz că el nu ştia, Taylor îi arătă

În timp ce gura lui moale şi umedă o mângâia, Ria începu să se mişte agitată sub el. Îşi arcul spatele, împingându-i mai mult sânul în gură; îşi cufundă degetele în părul lui negru şi îi trase capul spre ea.

El îşi plimbă mâna în sus şi-n jos peste partea inferioară a trupului ei.

— Burtă rotunjită. Întinsă. Bun, bun, spuse el în pielea ei. Perfect. O mamă perfectă. O soţie perfectă. O femeie perfectă.

Cinci

— Ria?

Ea îşi ridică privirea de pe birou. Guy Patterson se afla în pragul uşii. }l văzuse foarte puţin de când le spusese asociaţilor firmei de căsătoria ei. El o evitase. Şi nici nu îl putea condamna. Ştia toată lumea că se vedeau de câtva timp, iar faptul că ea se măritase subit cu un alt bărbat, mai ales cu unul atât de dinamic, ca Taylor MacKensie, îi ştirbise lui Guy din prestigiu. Ea spera, totuşi, că puteau rămâne prieteni, dar expresia lui nu promitea prea mult acest lucru.

— Bună, Guy. Întră.

— De fapt, am fost trimis să te iau. Asociaţii au convocat o şedinţă de urgenţă.

Ea se ridică repede.

— Ce s-a întâmplat?

— Cred că ar fi mai bine să-i las pe ei să-ţi spună, zise el dându-se la o parte şi lăsând-o să i-o ia înainte, ignorându-i întrebarea din privire.

Străbătură împreună în tăcere holul şi intrară în liniştita sală de consiliu, unde membrii executivi ai firmei *Bishop and Harvey* se adunaseră deja.

Atmosfera era nefiresc de încărcată când îşi ocupară locurile în jurul mesei masive din lemn de nuc. Ria îşi spuse că ori devenise paranoică, ori toată lumea îi arunca priviri pe furiş.

— Vă mulţumim că aţi venit atât de repede. Ştiu că sunteţi ocupaţi, dar această problemă ne priveşte pe toţi şi este extrem de importantă.

Domnul Bishop, fondatorul firmei, ieşise la pensie cu trei ani în urmă şi acum preşedinte era nepotul său, domnul Harvey, care prezida toate şedinţele.

— Primirea contractului pentru *Centrul artistic comunitar* ar însemna extrem de mult pentru firmă, începu el. Sunt convins că vă daţi seama de acest lucru.

Propunerea primăriei pentru un complex artistic era dezbătută de ani de zile. Fondurile, împreună cu donaţiile particulare, făceau ca acum acele planuri să poată deveni realitate. Primăria începuse să primească oferte privind diversele aspecte ale Centrului. *Bishop and Harvey* era una din firmele de arhitecţi luate în considerare. Avea să fie un proiect masiv, prestigios şi extrem de util.

— Consiliul primăriei este pe cale de a examina şi de a hotărî care din propuneri să fie acceptată, continuă domnul Harvey. Sperăm că, după ce toţi ceilalţi vor fi eliminaţi, să fim aleşi noi. Cu toate acestea...

Se opri şi tuşi. Câţiva din cei prezenţi se foiră neliniştiţi pe scaune. Ca un singur trup, erau ca un animal bolnav, neliniştit şi nemulţumit.

Ria simţi că sosise momentul să pună capăt suferinţei lor.

— Această şedinţă ad-hoc are vreo legătură cu recenta mea căsătorie cu consilierul şi primarul ales MacKensie, domnule Harvey?

Nu s-ar fi uitat la ea cu mai multă recunoştinţă nici dacă i-ar fi aruncat un colac de salvare în mijlocul unui ocean cuprins de furtună.

— Toată lumea e încântată de căsătoria dumitale, spuse el zâmbind bucuros, dar când îşi opri privirea asupra lui Guy Patterson, tuşi inutil şi continuă: Numai că publicul ar putea vedea acest lucru ca... Ceea ce voiam să spun era... Firma n-ar vrea să piardă contractul datorită unui conflict de interese.

— Nici măcar n-am disputat cu soţul meu despre *Centrul artistic comunitar*.

— Sunt convins că doi tineri căsătoriţi au o mulţime de alte lucruri de discutat, spuse el, şi câteva râsete uşoare se auziră în jurul mesei.

Domnul Harvey păru încântat de reacţia oamenilor săi şi redeveni serios când o privi pe Ria.

— Trebuie să ne ferim de orice ar putea părea favoritism.

Ria îşi duse mâna la piept.

— Dar nici nu se poate discuta de aşa ceva! Mă acuzaţi cumva...

Preşedintele firmei îşi ridică ambele mâini.

— Doamne păzeşte, nu, domnişoară Lavender, ăăă... doamnă MacKensie. Nu pun la îndoială nici integritatea dumitale, nici pe cea a soţului dumitale. Însă, vedeţi cu ce dilemă avem de-a face şi cât de delicat este echilibrul. Sunt în joc milioane de dolari. Dacă ni se oferă contractul, vreo firmă rivală ar putea înţelege greşit motivul.

— Ar fi problema lor, nu? Firma noastră şi-a trimis propunerea pentru contract înainte ca eu să-l cunosc pe domnul MacKensie. Sigur că...

Ria tăcu brusc.

O singură privire aruncată chipurilor din jurul mesei îi spuse că protestele ei întâlneau urechi deloc înţelegătoare. Toată lumea din companie o plăcea ca persoană şi îi admira munca. Îşi adusese contribuţia la firmă şi se dovedise a fi foarte bună.

Dar primirea contractului respectiv însemna intrarea unor bani în buzunarele lor. O mulţime de bani. Pierderea contractului, indiferent din ce motiv, avea să-i coste nu numai bani, dar şi prestigiu.

— Domnule Harvey, spuse Ria încet, am putea sta de vorbă între patru ochi în biroul dumneavoastră, vă rog?

Odată ce luase hotărârea, se grăbi să ajungă acasă pentru a-i spune lui Taylor. Încercase să-l găsească la telefon, dar nu reuşise. Se simţea bine în legătură cu decizia ei şi era nerăbdătoare să i-o împărtăşească şi lui şi să-i vadă reacţia.

Îl găsi umblând la răcitoarele de vin, când intră în living-room aproape în fugă şi îşi aruncă servieta pe cel mai apropiat fotoliu.

— Taylor, trebuie să-ţi spun ceva.

— Ce s-a întâmplat cu salutul?

— Bună.

— Bună. Nu ţi-am auzit maşina. Cum a fost ziua de azi?

— Şi bună, şi rea.

— Îmi pare rău.

— Nu, totui s-a încheiat cu bine. Vrei să stai jos, te rog?

— Sunt puţin cam ocupat şi...

— M-o să dureze rnult.

— Sper că nu, pentru că...

— Te rog, Taylor, taci şi ascultă-mă. M-am gândit bine şi...

Soneria o întrerupse brusc.

— Aştepţi pe cineva?

— Asta am tot încercat să-ţi spun, zise el traversând încăperea.

Deschise uşa şi invită înăuntru o femeie foarte atrăgătoare.

— Ria, ea este Delia Starr, reporter la *Telegram*, şi doreşte să scrie un articol despre noi în ediţia de duminică a ziarului.

— Bună ziua, spuse Ria, revenindu-şi destul cât să dea mâna cu reportera.

— Haideţi să luăm loc, spuse Taylor, privind-o ciudat pe Ria.

— Pe mine vreţi să mă scuzaţi puţin? Domnişoară Starr, Delia, abia am venit de la lucru, cu câteva secunde înaintea dumitale, îi explică Ria, ştiind că părea agitată. Aş vrea să mă aranjez puţin.

— Înţeleg foarte bine, spuse femeia. Vă rog chiar. Am o mulţime de întrebări pentru domnul primar ales MacKensie. Poate ar trebui să vă spun că, puţin mai târziu, va veni şi un fotograf.

Ria se duse repede în dormitor şi închise uşa.

— Fir-ar să fie.

Se pregătise psihic să-i spună lui Taylor ce făcuse şi acum trebuia să aştepte.

În baia care era şi cameră de toaletă, îşi refăcu machiajul, îşi perie părul şi se schimbă într-o pereche de pantaloni şi o bluză. Acele lucruri păreau mult mai feminine decât taiorul cu care fusese la serviciu. Observase că Taylor îşi schimbase costumul cu ceva mai lejer.

Trăgând adânc aer în piept, se întoarse în living-room. Taylor tăcu în clipa când apăru ea, se ridică, îi luă amândouă mâinile şi o conduse spre canapeaua pe care stătuse el. Dându-i un pahar cu sifon şi lămâie, o privi întrebător. Zâmbetul ei îl asigură că totul era în regulă.

— Am pierdut ceva? întrebă ea veselă.

— Doar nişte lucruri plicticoase în legătură cu interesul meu faţă de politica locală, spuse el.

— Nu cred că în ce spune soţul dumneavoastră ar fi ceva plicticos, îi zise Delia Starr Riei.

— Nici eu nu cred.

Taylor o excitase, o amuzase, o înfuriase, dar nu o plictisise niciodată.

Domnişoara Starr o întrebă pe Ria despre cariera ei de arhitectă, luând notiţe tot timpul. Ria se întrebă dacă observase cumva că şi Taylor asculta cu atenţie. O mare parte din lucrurile pe care ea le spunea despre sine, nici el nu le mai auzise vreodată.

— Ciudat că ai ales ziua de azi pentru a ne lua un interviu, domnişoară Starr, spuse Ria împreunându-şi nervoasă, mâinile. Pentru că e o zi extrem de importantă în cariera mea. Mi-am dat demisia de la firma *Bishop and Harvey*.

— Poftim? întrebă Taylor, cu privirea aţintită asupra gurii ei, de parcă ar fi vrut să-i citească pe buze, nevenindu-i să creadă că urechile sale auziseră bine. Ţi-ai dat demisia?

— Da.

— Demisia dumneavoastră are vreo legătură cu proiectul pentru *Centrul artistic comunitar*, doamnă MacKensie?

— Ce-i cu el? întrebă Taylor.

Ria îi strânse braţul liniştitor.

— Indirect.

— Ei v-au cerut demisia? întrebă reportera.

— Nu, domnul Harvey a fost un adevărat gentleman. A spus că regretă nespus pierderea mea.

— Dar mai bine pe dumneavoastră decât un contract în valoare de milioane de dolari.

Ria ignoră acea împunsătură.

— De fapt, discuţia în jurul acestui proiect m-a făcut să iau o hotărâre la care mă gândeam de multă vreme.

— Să demisionaţi? întrebă Delia.

— Să-mi dau demisia de la *Bishop and Harvey* pentru a-mi deschide propria firmă.

Delia Starr era aplecată asupra carneţelului, notând de zor. Ria se uită la Taylor, clătinând uşor din cap, cerându-i astfel să nu spună nimic până când ea nu avea şansa să-i explice.

— Taylor mi-a susţinut ideea din toată inima.

— Din toată inima, repetă el.

Dar reportera avea experienţă şi nu era chiar atât de uşor de păcălit.

— Păreţi surprins, domnule MacKensle.

Taylor îi aruncă un zâmbet fermecător.

— N-am ştiut că Ria a luat hotărârea finală. Felicitări, scumpa mea, zise el şi o sărută.

Sărutul lui era delicat şi plin de înţelesuri, dar Ria se întrebă dacă era astfel doar pentru ochii celeilalte persoane din încăpere. Ce părere avea cu adevărat despre hotărârea ei?

— Ei bine, nu mai puteţi fi acuzaţi de conflict de interese, spuse Delia.

— Nimeni nu ne-a acuzat de acest lucru, zise Taylor, continuând să zâmbească, dar glasul său era de oţel. Cred că ar trebui să subliniezi asta în articol ca să nu mai existe nici un dubiu.

Delia Starr îl ţintui cu privirea.

— De ce v-aţi grăbit să vă căsătoriţi?

Întrtebarea era în aparenţă spontană şi ieşită din context, dar atât Ria cât şi Taylor erau destul de inteligenţi pentru a recunoaşte zâmbetul însetat de sânge al unui rechin al presei.

Taylor, care era mai obişnuit cu ziariştii, răspunse cu uşurinţă:

— A fost dragoste la prima vedere şi nu cred în logodnele lungi. Am fost burlac timp de treizeci şi cinci de ani, dar când am văzut-o pe Ria mi-am dat seama de ce nu m-am însurat atâta timp. Am aşteptat-o pe ea.

Îşi privi soţia şi îi strânse mâna.

— N-a fost o nuntă fulger?

În mod reflex, Taylor strânse şi mai tare mâna Riei, iar ea îşi ţinu răsuflarea. Reportera notă din nou. În cele din urmă, îşi ridică spre el privirea întrebătoare.

— Ce termen ciudat, spuse Taylor al cărui zâmbet era foarte rece. Se pare că ştii că Ria este însărcinată.

— S-au auzit unele zvonuri, spuse ea. Ca să nu vă pierdeţi vremea negând, am stat de vorbă cu câţiva dintre asociaţii Riei.

Nu cu câţiva. Cu unul singur. Cu Guy Patterson, îşi spuse Ria. El era singurul care ştia de copil.

— Da, aşteptăm un copil, spuse Taylor, luând-o pe după umeri pe Ria şi trăgând-o mai aproape. Şi suntem încântaţi.

— Haideţi, domnule consilier. Abia aţi fost ales primar. Această căsătorie rapidă cu doamna MacKensie are vreo legătură cu faptul că vă poartă copilul şi că alegătorilor dumneavoastră le-ar fi displăcut o asemenea purtare din partea unei oficialităţi a oraşului?.

— Nu vreau să văd tipărit nimic din toate astea.

— Pentru că v-ar putea afecta cariera?

— Nu, pentru că ar putea-o afecta pe a dumitale, spuse Taylor puţin mai tare decât în şoaptă, dar vocea lui era încărcată de ameninţări nerostite. Dacă scrii un singur cuvânt urât despre Ria, vă dau în judecată şi pe dumneata, şi ziarul dumitale, şi o să-mi daţi şi ultimul bănuţ pe care-l aveţi.

Ria îşi îndreptă atenţia asupra creionului pe care reportera îl mişca nerăbdătoare. Ritmul era aproape hipnotic.

— M-am căsătorit cu Taylor pentru că-l iubesc.

Creionul se opri brusc. Cu coada ochiului, Ria îl văzu pe Taylor privind-o cu uimire. O clipă rămaseră toţi trei înmărmuriţi. Ria fu cea care rupse tăcerea, spunând:

— Delia, ai paharul gol. Mai doreşti să bei ceva?

— De ce-ai spus asta?

— Ce anume? întrebă Ria cu nonşalanţă. Geamurile maşinii erau lăsate şi ea se bucura de acea adiere de început de primăvară care îi atingea faţa şi îi răvăşea părul.

— De ce ai spus că ne-am căsătorit din dragoste?

Ria îşi privi soţul.

— Ca să te scap de acel balaur care scuipa flăcări şi pe care-l chema Delia. Sau invers. Păreai gata să o strângi de gât.

— E adevărat.

— Nu puteam să las să se întâmpte aşa ceva. Domnişoarei Starr i-ar fi făcut o nespusă plăcere să scrie în ziarul de duminică toate cuvintele jignitoare pe care i le-ai fi spus. Mă cutremur numai când mă gândesc câte înjurături ar fi trebuit să şteargă. Trebuie să-mi mulţumeşti că ţi-am salvat imaginea, domnule primar MacKensie.

— Îţi dai importanţă, nu?

— N-ar trebui?

El intră cu maşina în parc. Hotărâseră să-şi mănânce mai degrabă cheeseburgerii în aer liber, decât să suporte invazia unei echipe de baseball în localul unde se aflau.

— Ba da, ar trebui. De fapt, ar trebui să fii felicitată pentru diplomaţia ta. „Delia, ai paharul gol". Ticăloasa aia îţi mânca din palmă când a plecat, zise el şi, după ce opri motorul, îi aruncă o privire piezişă: Ca să nu mai vorbim de fotograful ăla.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, zise ea deschizând portiera şi coborând din maşină.

— Pe naiba, spuse el trântind portiera din partea lui. „Pometii tăi sunt făcuţi pentru aparatul de fotografiat, Ria, scumpo".

— N-a spus aşa. A spus „Pometii tăi înalţi sunt făcuţi pentru aparatul de fotografiat, Ria, scumpo".

— Ah, scuză-mă, zise el sec. Care-i al meu?

— Cu două straturi de brânză? Poftim, spuse ea întinzându-i sandvişul.

— Tu de ce n-ai luat unul cu două straturi de brânză? Nu vreau un copil slăbănog.

— N-o să ai aşa ceva. Îţi promit. Copilul meu şi cu mine o să înflorim cât de curând şi o să-ţi mâncăm şi urechile. Între timp, doctorul a spus că e firesc să slăbesc câteva kilograme.

El îi aruncă o privire critică.

— Eşti prea slabă.

— Fotograful părea să mă găsească plină în toate părţile importante, spuse ea făcându-i cu ochiul, şi Taylor aruncă în ea cu un cartof pai.

— Doar nu te-a vrăjit cu cuvintele lui, nu?

— Cred că a fost sincer, spuse ea bătând din gene cu nevinovăţie.

— Se dădea la tine, zise el clătinând din cap.

— Bănuiesc că ai recunoscut stilul.

— Modestia mă împiedică să mă laud, spuse el zâmbind cu aroganţă, apoi încruntându-se. Era un păun înfumurat şi avea blugii mult prea strâmţi.

— Şi ai tăi sunt la fel de strâmţi.

— Ai observat? o întrebă el pregătindu-se să bage în gură un cartof pai.

— Am observat.

— Îmi place, mărturisi ea încet.

Dinţii lui puternici şi albi muşcară din cartof amintindu-i Riei de felul cum muşcase în seara de Ajun din bucata de curcan din mâna ei. Înghiţi cu greu bucata de cheeseburger.

— Ce să mai vorbim despre tine şi Delia, spuse ea mestecând. S-a îndulcit extrem de mult la plecare şi păreaţi cei mai buni prieteni. Ce era atât de interesant lîngă cutia de scrisori când ai condus-o la maşină? Ţi-a luat cam mult timp să-i spui mulţumesc şi la revedere.

— Ah, asta. Păi, mi-am zis s-o las să-mi pună şi o întrebare personală.

— Şi ţi-a pus?

— Da. M-a întrebat dacă facem şi sex oral.

Ria suflă în paharul cu lapte şi se stropi pe faţă, împroşcându-l şi pe Taylor.

— Taylor!

El o şterse cu un şervet de hârtie.

Ria se uită în pahar când amestecă lichidul cu paiul. Obrajii îi erau îmbujoraţi şi nu datorită faptului că ţinuse geamul deschis în maşină.

Terminară de mâncat. El întrebă în timp ce punea tot gunoiul într-o pungă de hârtie:

— Mă întorc la întrebarea mea iniţială: De ce i-ai spus că ne-am căsătorit din dragoste?

— I-am spus numai despre mine.

— Ocoleşti întrebarea.

— Trebuia să fac ceva ca să-i retez colţii, strigă ea. Mi s-a părut lucrul cel mai potrivit de spus în acest scop. A funcţionat, nu?

— Ăsta-i singurul motiv pentru care ai făcut-o?

— Bineînţeles.

Nu îl putea privi drept în ochi.

— Ţi-a ieşit aşa, pur şi simplu, de pe buze, sub impulsul momentului, nu?

— Da.

— N-a avut nici o bază reală?

— Nici una. Dacă ne-am fi iubit, n-ar fi fost nevoie de copil ca să fim din nou împreună, nu crezi?

Se lăsase seara. Amurgul era tăcut şi nemişcat, dar ei nu îşi dădură seama de acest lucru decât în acel moment când se priviră în linişte.

— Nu te-am căutat pentru că ştiam că ai pe cineva, spuse el într-un târziu.

— Nu te-am întrebat nimic.

— Dar voiam să-ţi spun, zise el şi rupse o frunză din cel mai apropiat copac, strivind-o între degete. Nici tu nu m-ai căutat.

— Nu obişnuiesc să-i sun pe bărbaţi şi să-i invit undeva. Încă una din ciudăţeniile mele demodate.

— În ziua de azi nu mai e considerat nefiresc ca o femeie să facă prima mişcare.

— Pentru mine e cât se poate de nefiresc. Acest fel de agresivitate mi se pare extrem de masculin.

— Tu n-ai putea să fii masculină oricât de mult ai încerca.

— Chiar dacă aş fi vrut, tot nu te-aş fi căutat.

— De ce?

— Din cauza relaţiei tale cu Lisa. N-ai făcut nici un secret din asta în seara de Ajun. De fapt, mi-ai spus chiar mai mult decât aş fi vrut să ştiu, zise ea ridicându-şi glasul, în ciuda intenţiilor ei de a nu degenera acea discuţie într-o ceartă.

— De ce trebuie să aducem mereu vorba de Lisa?

— Fiindcă singurul motiv pentru care te aflai singur la familia Graham a fost acela că ea era plecată din oraş. Este evident că vă aflaţi în toiul unei relaţii cât se poate de fierbinţi.

El îşi apropie faţa foarte mult de a ei.

— Asta nu te-a împiedicat să te culci cu mine, nu?

Ea tresări şi după aceea atacă. Taylor voia o ceartă şi avea s-o aibă.

— Faptul că te-ai culcat cu mine nu te-a împiedicat să te furişezi a doua zi dimineaţă.

— Nu m-am furişat.

— Ha! exclamă ea dându-şi pe spate părul răvăşit de vânt. Când m-am trezit, te-am văzut mergând în vârful picioarelor prin living-room, cu hainele şi cu pantalonii în mână. Asta nu seamănă a furişat?

— Nu mi-ai spus să rămân.

— Mai bine aş fi murit. Orice bărbat care se furişează...

— Nu m-am furişat! repetă el strigând. Eram doar foarte grijuliu.

— Sau laş.

— Nu voiam să te trezesc devreme într-o zi de vacanţă, când puteai să dormi mai mult.

— Ca şi cum aş fi putut să dorm cine ştie cât de mult după ce stătusem ghemuită cu tine pe canapea toată noaptea. Mă durea tot corpul.

— Nu de la somn, zise el rânjind. Ci de la pasiunea cu care ai făcut dragoste.

Ochii ei se îngustară periculos.

— Atunci nu mi s-a părut să te fi deranjat felul cum am făcut dragoste.

— Nici nu m-a deranjat. Dar cel puţin eu am destul curaj să recunosc.

— N-am spus niciodată că nu mi-ar fi plăcut seara de Ajun.

— Acum o secundă ai spus că nu ţi-a plăcut cum am dormit ca nişte pui de lup sub haina aia de blană, spuse el. Dar să ştii că mi-ai dat impresia că-ţi plăcea. De fiecare dată când voiam să mă mişc, scânceai.

— Scânceam? N-am scâncit în viaţa mea.

— Ah, nu? Într-o seară o să înregistrez când o să facem dragoste şi o să-ţi pun caseta s-o asculţi.

— N-o să mai facem dragoste, spuse ea. Ştiu că am fost de acord să dorm cu tine atâta timp cât vom fi căsătoriţi, dar nu cred că a fost o idee prea bună. Şi, din moment ce se pare că nu putem trăi împreună fără să dormim împreună, cred că ar fi bine să mă mut înapoi la mine.

El se lovi cu zgomot peste pulpe.

— Grozav. Absolut nemaipomenit. Excelent. Ca de obicei, ţi-ai ales momentul foarte bine, spuse ei sarcastic. Nici n-a apărut bine articolul despre căsnicia fericită şi mireasa o şterge.

— Publicitate nefavorabilă?

— Cum de ţi-ai dat seama?

— Asta te-a preocupat de la început, nu-i aşa? De asta te-ai însurat cu mine. Ca preţiosul scaun de primar să nu-ţi fie pus în pericol, zise ea, aruncându-i o privire plină de venin, îndreptându-se apoi notărâtă spre maşină.

Goniră până acasă într-o tăcere plină de ostilitate. Când ajunseră, Ria intră vijelios îndreptându-se spre dormitor, dar el o prinse de bluză şi o trase scurt.

— Dă-mi drumul, Taylor.

— Nici prin cap nu-mi trece. Nu înainte de a lămuri totul.

— Am lămurit ce-a fost de lămurit.

— Încalci înţelegerea. Am căzut de acord să trăim împreună ca soţ şi soţie din toate punctele de vedere.

— Foarte bine, eu n-o să-mi respect partea din înţelegere. N-o să afle nimeni.

— Eu o să ştiu foarte bine!

— N-ai şti nici tu, dacă n-ai fi într-o continuă stare de excitare.

O făcu să meargă cu spatele până se lovi de perete şi o ţinu acolo ţintuită de trupul lui. Îşi uni gura cu a ei într-un sărut plin de pasiune. Ridicându-şi capul apoi, spuse răguşit:

— Nu sunt întotdeauna excitat, ci numai când mă uit la tine.

Ea scânci uşor.

— Ce-mi faci? Arunci o vrajă asupra mea? îl întrebă Ria, întinsă peste el şi trecându-şi degetele cu indolenţă prin părul de pe pieptul lui.

— Orice ar fi, ne-o facem reciproc.

— Mă faci să-mi pierd controlul.

— Ceea ce e nemaipomenit de bine. Nu m-aş mai fi putut abţine multă vreme. Era gata să explodez.

Ruşinată, ea îşi ascunse faţa la pieptul lui.

— Ştii foarte bine ce-am vrut să spun.

— Da, ştiu, zise el încet, trecându-şi degetele uşor pe spatele ei. Ria, de ce ţi-ai dat demisia de la *Bishop and Harvey*? Ţi-au cerut-o ei?

— Nu.

— Te-au îndemnat?

Ea îi spuse despre problema pe care o ridicase proiectul pentru *Centrul artistic comunitar*.

— Nu voiam ca firma să piardă contractul şi, cu siguranţă, nici ca tu să fii acuzat de conflict de interese. Ţi-ar atârna de gât ca o piatră pe toată perioada cât vei fi primar.

— Şi cu cariera ta cum rămâne? Ai muncit atât de mult ca să ajungi acolo.

Ea îşi propti bărbia în sternul lui.

— N-am minţit când i-am spus Deliei Starr că mă gândesc să-mi deschid propria firmă.

— N-o spui doar ca să mă faci pe mine să mă simt bine?

— Nu. Îmi place munca mea, dar mă săturasem de invidia de la birou, de bârfe.

— Pe care putem da vina pentru că ne-au dezvăluit secretul în legătură cu copilul. Nu că ar conta, pentru că tot s-ar fi aflat mai devreme sau mai târziu.

— Da, dar credeam că va fi mai târziu. Cel mai bine, după ce îţi depuneai jurământul. Probabil că Delia i-a luat un interviu lui Guy. Sunt sigură că el i-a spus de sarcină, ca să ne pună într-o postură jenantă.

— De ciudă?

— Probabil. Nu ştie deloc să piardă.

— Mi-e milă de el, spuse Taylor. Dacă ar fi fost bun, nu te-ai fi culcat cu mine.

— Aş putea spune acelaşi lucru despre Lisa.

— Înainte să începem o nouă ceartă – şi sincer să fiu, o ceartă cu tine mă istoveşte teribil, pentru că de obicei, se încheie în pat – hai să revenim la subiectul iniţial. Unde ai de gând să lucrezi?

— Acasă la mine. Din moment ce nu e folosită, mă pot instala în living-room până găsesc un birou de închiriat. S-ar putea să fie greu la început, dar cred în mine însămi şi în talentul meu. Mai cred, de asemenea, şi în reclama pe care mi-o poate face doamna Graham. Are o mulţime de prietene care-i invidiază noua casă.

— Începi o nouă afacere în acelaşi an în care faci un copil. Dumnezeule! Îţi place să te chinuieşti, spuse el şi o sărută pe frunte. Dar şi eu cred în tine şi o să te ajut cât pot de mult.

— Îţi mulţumesc, Taylor. Ştiam, că-mi vei oferi ajutorul.

— Se pare că ţi-ai făcut planuri serioase în privinţa carierei, spuse el mângâindu-i şezutul. Dar cum rămâne cu cealaltă problemă?

— Care?

Degetele lui alunecară uşor între pulpele ei.

— A mutatului.

— Ah, asta, zise ea privindu-l visătoare. Sunt aici doar, nu?

Pentru Ria, actul de iubire ce a urmat a fost dulce-arriărui. Făcu dragoste cu el în cel mal adevărat sens al cuvântulul. Dar ştia că fusese ceva unilateral. Copilul pe care-l purta era singurul lucru care o lega cu adevărat de el.

Şase

Ria lăsă telefonul să sune de zece ori înainte să întindă mâna peste pat ca să răspundă.

— Ria, cât mă bucur că te-am prins. Eram îngrijorat.

— Bună, Taylor.

— Ce se întâmplă?

— Nimic.

— Ai plecat acasă în toiul zilei.

— De unde ai ştiut că sunt aici?

— Am sunat la tine la birou şi mi-au spus că ai plecat. Ce s-a întâmplat?

— N-am avut chef să lucrez.

— De ce? Ria? Răspunde-mi. S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu s-a întâmplat nimic, spuse ea şi închise telefonul.

Zece minute mai târziu, îi auzi maşina intrând pe alee. Dădu buzna în dormitor strigând-o. Câteva secunde rămase încremenit în uşă, cu câte o mână de o parte şi de alta a acesteia. Părul îi fusese răvăşit ori de vânt, ori de propriile degete. Îşi scosese haina pe drum spre casă sau o lăsase la birou. Ria nu-l mai văzuse atât de neîngrijit din seara în care ea îi spusese că trebuia să se însoare cu ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el apropiindu-se repede de pat şi aşezându-se pe margine, în timp ce o privea neliniştit.

— Probabil că nimic, spuse, ea încercând să zâmbească, dar fără să izbutească.

— Acum câteva minute era „nimic". Acum e „probabil nimic". Care e adevărul? Ţi s-a făcut rău la lucru?

Lacrimi fierbinţi şi sărate îi înţepară ochii. Nu putea suporta propria ei nefericire şi pe a lui pe deasupra. Aşa că îşi ascunse faţa în pernă.

— Au început să apară pete.

Taylor încremeni la fel ca o raţă care simte vânătorii. Ria nu-l mai auzea nici respirând. În cele din urmă, o întrebă răguşit:

— Ai chemat doctorul?

— Imediat. Mi-a spus să mă duc acasă şi să stau în pat. Asta am făcut.

— Atâta tot? Asta-i tot ce-a spus? Nu ţi-a dat nici un medicament?

— Taylor, nu există nici un medicament pentru asta. Nici unul care să dea rezultate.

— La naiba, trebuie să poată face ceva.

— Face. Aşteaptă, ca şi mine.

Taylor se ridică, iar ea rămase întinsă pe o parte; cu ochii închişi, temându-se că şi cea mai mică mişcare ar fi putut deregla echilibrul cosmic precar şi ar fi făcut-o să piardă copilul. Taylor se plimbă încoace şi încolo privind-o îngrijorat.

— Nu prea mă pricep la chestiile astea, zise el stângaci. Dar ce înseamnă mai exact?

— Poate să nu însemne nimic, un simplu vas de sânge spart din cauza presiunii mai mari, spuse ea trăgând aer în piept. Sau poate indica o sângerare a uterului.

Dacă ar fi văzut cât de mult pălise Taylor, n-ar mai fi continuat.

— Sau că placenta încearcă să se desprindă.

El înghiţi cu greu.

— Deocamdată trebuie doar să stai în pat?

— Da, până se opreşte sângerarea.

— Sângerare? Parcă ai spus ceva de pete.

Ea se întoarse cu faţa în sus, privindu-l furioasă.

— Care-i deosebirea?

El se aşeză din nou şi îi atinse obrazul liniştitor.

— Bănuiesc că nici una. Doar că pătarea nu sună atât de înspăimântător.

Buza ei de jos începu să tremure şi lacrimile îi şiroiră pe obraji.

— Mi-e frică, Taylor.

— Doamne, şi mie. Şi mie, spuse el strângând-o cu putere şi apăsându-i faţa în scobitura umărului său. Dar sint sigur că totul o să fie bine. Cât de des se întâmplă astfel de lucruri? Tot timpul, nu? Nu e ceva firesc? Acum, dacă stau să mă gândesc mai bine, mama mea vitregă a avut probleme din astea cu primul născut şi e un băieţel foarte robust. Acum îi înnebuneşte pe toţi, zise el forţându-se să râdă uşor.

— Doctorul mi-a spus că e firesc, spuse ea cu un glas stins. Nu avem de ce să ne speriem dacă nu se agravează.

— Vezi? spuse el ştergându-i lacrimile de pe obraji. Bebeluşul vrea să-l facă să muncească din greu pentru banii pe care îi primeşte.

Ea râse, ştiind că glumea ca să o facă să se simtă mai bine şi sperând că râsul er avea să-l liniştească şi pe el. Nici unul din ei nu avea să se simtă birie până când atât ea, cât şi copilul nu ar fi fost în afară de orice pericol.

— Să-ţi aduc ceva? Ai mâncat de prânz? Ea scutură din cap.

— N-am mâncat, dar nu vreau nimic.

— Dă-mi voie să te ajut să te dezbraci. Taiorul ei era extrem de şifonat, dar ea nu observă decât acum.

— Nici măcar n-am apucat să mă schimb. Doctorul mi-a spus să stau în pat şi aşa am făcut.

Taylor o ajută să se dezbrace. Când rămase doar în lenjeria de corp, ea se scuză şi se duse la baie. În timp ce ea se afla în spatele uşii închise el se plimbă de colo-colo. Când apăru din nou, îmbrăcată într-un halat subţire din bumbac, Ria era palidă şi tremura. Ochii ei îşi pierduseră focul verde şi arătau la fel de deprimaţi ca o cenuşă rece. Gura îi era învineţită de parcă îşi muşcase buzele.

— Încă? întrebă el şi ea încuviinţă. Nici o ameliorare?

— Nici o înrăutăţire.

— Întinde-te în pat, spuse el şi o ajută să se urce.

Părul ei negru i se răsfiră pe pernă ca o pată de cerneală. Închise ochii. Fardul i se întinsese. Buzele îi păreau umfiate. Obrajii îi erau lipsiţi de orice culoare. Dar lui Taylor nu i se păruse niciodată mai frumoasă.

— Te doare?

Ea deschise ochii încet.

— Nu prea. Parcă aş avea contracţii.

El încuviinţă şi ea zâmbi înghiontindu-l în braţ.

— De ce încuviinţezi, ticălosule ce eşti? Doar n-ai avut niciodată contracţii.

El zâmbi strâmb.

— Şi mă bucur. O aspirină nu ţi-ar face bine?

— Ar fi preferabil să nu iau nimic înainte să-l întreb pe doctor.

— Te simţi bine? În afară de... contracţiile astea.

— În rest e bine. Acum poţi să te întorci la birou. Te sun dacă am nevoie de tine.

Ei se încruntă ameninţător.

— Nu mă înfuria.

— Bine, Taylor, dar nu e nimic...

— Rămân cu tine.

Ria tăcu, încântată în adâncul sufletului, căci nu voia să treacă singură prin acel chin, indiferent care ar fi fost deznodământul. Avea impresia că, dacă îi dădea drumul mâinii, se dezintegra.

— Aş vrea să mănânci ceva, spuse el după o clipă. Pari sleită.

Ria ştia că simte nevoia să fie de folos, aşa că îl trimise să-i aducă brânză, sărăţele şi suc de fructe.

— Taylor?

— Hm?

Stătea pe marginea patului şi privea pe fereastră. Umbrele de afară deveneau mai lungi, iar soarele coborâse dincolo de orizont.

— La ce te gândeşti?

— La faptul că asta e cea mai lungă după-amiază pe care am trăit-o vreodată, spuse el mângâindu-i obrazul. Ştiu că, pentru tine, a fost şi mai lungă.

Ria îl trimisese după o mulţime de lucruri prin casă. La un moment dat, el îşi dăduse seama că acele drumuri erau un mod de a-i distrage atenţia şi de a-i da de lucru.

În cele din urmă, căzură de acord în mod tacit să înceteze cu acele aiureli. Nici cererile ei, nici plimbările lui nu aveau să-i facă să nu se mai gândească la viaţa copilului lor, care se afla în cumpănă. Fuseseră momente îndelungate de tăcere între ei, dar erau plăcute. Îşi comunicaseră neliniştea la un nivel mult mai înalt decât ar fi putut-o face conversând.

— Ori de câte ori am vorbit despre copil, spuse Ria încet, ne-am referit la el ca la un copil sănătos.

— Ce vrei să spui?

— Ce-ai face dacă n-ar fi tocmai sănătos? Dacă... dacă nu s-ar naşte perfect, ce-ai simţi pentru el?

Taylor nu răspunse, ci doar o privi cu nişte ochi duri şi implacabili.

Ea continuă atunci, nervoasă:

— E un instinct al trupului acela de a încerca să dea afară ceva ce nu e perfect. Uneori o pierdere de sarcină ar trebui considerată o binecuvântare.

Trecu mult timp până când el răspunse, în sfârşit, şi când o făcu, se văzu foarte clar că era furios.

— Cum poţi să-mi pui o astfel de întrebare? Mă crezi chiar atât de superficial? Nu ne cunoşteam prea bine când ne-am căsătorit, dar credeam că acum mă cunoşti mai bine.

Ochii ei se umplură de lacrimi de remuşcare.

— Iartă-mă, Taylor. Ai dreptate. Te cunosc destul de bine ca să nu-ţi fi spus un asemenea lucru.

Lacrimile ei se transformară în furie. Îşi puse mâinile uşor pe burta ei, acoperindu-i protector partea inferioară a trupului cu palmele lui late şi cu degetele puternice.

— Iubesc copilul. Îl vreau, indiferent ce s-a întâmpla.

Ea întoarse capul, nu pentru că nu voia ca să-i vadă lacrimile, ci pentru că nu voia ca ea să le vadă pe ale lui.

— Cred că ar fi mai bine să mă duci la spital. Profilându-se în uşa deschisă a băii, Ria părea gata să leşine şi tremura violent.

Taylor nu pierdu timpul cu întrebări inutile. Golise coşul de hârtii din baie de două ori. Nu mai aveau secrete unul faţă de altul. Chemă doctorul pentru a-i spune că veneau la spital şi apoi se ocupă de Ria.

O luă în braţe şi străbătu toată casa.

— Te doare?

— Nu prea tare.

Era foarte rău. Buzele îi erau albe ca varul. O aşeză pe scaunul din faţă al maşinii, după care depăşi orice limită de viteză până ajunseră la spital. Medicul ei aranjase ca un cărucior să aştepte la intrare. Când Taylor o aşeză în cărucior, ea îi apucă mâna şi i-o lipi de obrazul scăldat în lacrimi.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

Asistenta nu îi lăsă timp lui Taylor să răspundă înainte de a răsuci căruciorul şi de a-l împinge spre uşile de sticlă automate. Lângă sala de consultaţii, Taylor se agita pe scaunele de plastic incomode sorbind o cafea tare de la automat. Se plimba de colo-colo. Înjura. Se ruga. După ceea ce păru o veşnicie, doctorul ieşi şi îi strânse mâna abătut.

— Bună ziua, domnule MacKensie. V-am recunoscut după fotografiile din ziare.

— Ce face Ria?

— Mă tem că a pierdut copilul.

Taylor se rezemă de perete. Crezuse că era pregătit pentru o asemenea veste, dar descoperi că nu era. Sentimentul pierderii era incredibil. Avea senzaţia că fusese pocnit în stomac de un pumn uriaş şi că, după ce acesta se retrăsese, golul nu se acoperise la loc, ci rămăsese deschis şi vid.

Îşi dădu capul pe spate până veni în contact cu peretele rece de faianţă. Cu ochii închişi şi cu dinţii dezveliţi, îşi încleştă pumnii.

— De ce?

Îi adresase întrebarea lui Dumnezeu, dar medicul fu cel care îi răspunse.

— Cu siguranţă că nu din cauza vreunui lucru pe care doamna MacKensie l-ar fi făcut sau nu. A fost, pur şi simplu, unul din acele accidente ale naturii care se întâmplă uneori.

— O binecuvântare, spuse Taylor cu amărăciune.

— Ştiu că e greu.

— Aveţi dreptate. E al naibii de greu, zise Taylor expirârid puternic. Cum se simte Ria?

Medicul scutură din cap cu pesimism.

— E extrem de tulburată, bineînţeles. O duc sus acum.

— Sus?

Primul lucru care îi veni în minte fu secţia de psihiatrie. Oare Ria îşi pierduse minţile?

— Da. De obicei, organismul femeii elimină singur rămăşiţele, dar în acest caz n-a făcut-o şi o să-i administrez un D şi un C.

Îi explică procedura lui Taylor.

— Mâine dimineaţă poate pleca acasă, dar se va simţi cam prost timp de o zi, două. Trebuie să stea liniştită, să nu facă nici un efort. Sigur că principala noastră grijă este stabilitatea sa emoţională. Rana psihică se vindecă mai greu decât cea fizică şi aici, o mare răspundere vă revine dumneavoastră, domnule MacKensie.

Trecură câteva ore până când Ria fu mutată într-un salon, singură, şi Taylor avu voie să o vadă. Între timp îşi sunase secretara acasă spunându-i să anuleze toate întâlnirile lui de a doua zi, vineri, căci nu avea să vină la birou până după weekend. După aceea îi dăduse un telefon Deliei Starr.

— Ria a pierdut copilul în seara asta, îi spuse el imediat după ce se prezentă.

După câteva clipe de stupoare, reportera zise:

— Îmi pare teribil de rău.

— Nu pomeni nimic de copil în articolul ăla afurisit de duminică.

— E prea târziu pentru asta, Taylor.

— Pe naiba.

— Am dat deja materialul. Nu mai e în mâinile mele.

— Atunci ia-l înapoi. Nu vreau ca Ria să deschidă ziarul şi să citească despre copilul pe care nu-l va mai avea. Nu-mi pasă ce trebuie să faci, dar fă.

— O să fac tot ce pot.

Cunosctnd puterea domnişoarei Starr, acele cuvinte puteau fi luate drept o promisiune că toate referirile la copil aveau să fie eliminate din articol înainte de tipărirea ziarului.

Taylor îi mai spuse, de asemenea, şi conducerii personalului medical că nimic despre Ria nu trebuia să ajungă la urechile presei. Primarul ales de MacKensie era schimbat. Era pentru prima oară când Taylor nu voia să se scrie despre el pe prima pagină a ziarului.

Camera de spital în care se afla Ria era cufundată în semiîntuneric. Numai o veioză mică era aprinsă. Taylor crezu că dormea, dar pe măsură ce se apropie de pat, văzu că avea ochii deschişi. Neclintită, privea fix în tavan. Mâna dreaptă părea extrem de fragilă şi lipsită de vlagă aşa cum şi-o ţinea pe burtă, aceasta din urmă arătând obscen de concavă.

Întoarse capul, dar nu spuse nimic, iar Taylor habar nu avea ce să zică fără să pară banal. Oare tragediile transformă în mod automat nişte oameni

normali în roboţi care sunt programaţi să spună doar anumite lucruri? În cele din urmă, se hotărî asupra întrebării:

— Cum te simţi?

— Goală.

Glasul ei lipsit de orice expresie îl sperie. Murise, la fel ca şi zâmbetul şi însufleţirea ei. El îi luă mâna şi i-o strânse cu putere, dar ea nu păru să observe şi nu-i răspunse.

— Fac exerciţii la un club de sănătate câteva ore pe săptămână, doar ca să-mi menţin burta plată, spuse ea râzând. Mama mi-a spus totdeauna „Ai grijă ce-ţi doreşti."

Taylor îi văzu lacrimile în colţurile ochilor şi apoi şiroind spre pernă. Părul ei negru le absorbi.

— Te doare?

— Nu. Doctorul a pus să mi se facă o injecţie ca să mă ajute să dorm. De aceea sunt aşa somnoroasă.

— Fii somnoroasă. Doctorul a zis că ai nevoie de multă odihnă.

— A mai spus şi că nu există nici un motiv ca să nu mai pot avea alt... alt...

Suspinele o împiedicau să vorbească.

Taylor se aplecă deasupra ei, proptindu-şi un braţ de tăblia patului, şi îi strânse mâna cu putere.

— Nu, Ria. Nu mai plânge. Încearcă să dormi.

— Nu pot să nu mă gândesc la copil, spuse ea cu glasul încărcat de emoţie. Nu mai e aici. Nu mai există.

— Şşşş, spuse Taylor şi îi sărută pleoapele pentru a i le închide, deşi lacrimile continuau să-i şiroiască pe tâmple.

Îşi trase un scaun lângă pat, se aşeză şi nu se clinti de lângă ea până când sedativul nu îşi făcu efectul şi ea adormi.

De fapt, soarele era pe cer când o părăsi. Se opri în camera infirmierelor spunându-le să albă grijă ca Ria să primească orice dorea. După aceea, se duse acasă, făcu un duş, se bărbieri şi înghiţi repede un ou prăjit. Îl mâncă lacom, fiindcă nu pusese nimic în gură de la prânz, cu o zi în urmă. Se întări cu câteva ceşti de cafea fierbinte fără zahăr şi se întoarse la spital luând şi nişte haine de schimb pentru Ria.

Trecu pe la magazinul din holul de la intrare de unde îi cumpără câteva flori. Voise trandafiri, dar nu aveau decât roşii şi îi aminteau în mod neplăcut de sânge. Respinse şi garoafele roz pentru că simbolizau fetiţele nou-născute, aşa că ieşi cu un buchet de margarete galbene, care, după părerea lui, păreau, cel puţin, vesele. De cum păşi afară din lift, îl văzu pe medic ieşind din camera ei.

— Tocmai am consultat-o, îi spuse acesta lui Taylor. Fizic se prezintă foarte bine, dar e teribil de deprimată. Cu cât îşi reia activitatea normală mai curând, cu atât mai bine. I-am spus să vină la mine peste şase săptămâni.

Plecă. Taylor ar fi vrut să-l apuce de halatul alb pentru a-i pune o sumedenie de întrebări, dar mai mult voia să o vadă pe Ria.

Cu valiza într-o mână şi cu florile în cealaltă, intră în cameră. Ea tocmai cufunda o lingură într-un castron cu terci de ovăz, pe care un om mort de foame abia ar fi putut fi convins să-l mănânce.

— Eu aş putea să fac ceva mult mai bun decât chestia asta, spuse el arătând spre tava cu micul dejun.

Puse buchetul pe noptieră şi lăsă valiza jos.

— N-ai mâncat niciodată nemaipomenitele mele vafe belgiene, nu?

Ea îi zâmbi stins.

— Îţi mulţumesc pentru flori. Şi pentru că mi-ai adus hainele.

— Sper că am adus tot ce-ţi trebuie.

Împingând la o parte tava, ea îşi coborî picioarele din pat. Taylor îşi reţinu un impuls de a o ajuta să se ridice.

— Am făcut duş deja, aşa că voi fi gata într-o clipă.

El pricepu mesajul. Nu era invitat să rămână şi să o ajute la îmbrăcat.

— O să mă ocup de formele de ieşire, spuse el pornind cu spatele spre uşă.

— Le-am semnat deja.

— Mă duc să plătesc, atunci.

— Totul e plătit. Am avut grijă şi de asta.

Buzele lui se subţiară de nervi.

— Ai fost foarte ocupată în dimineaţa asta.

— Scuză-mă, te rog, spuse ea cu răceală. Vreau să mă îmbrac şi să plec o dată de aici.

Când ieşi din cameră câteva minute mai târziu, rujul el părea extraordinar de strălucitor şi de vesel în comparaţie cu paloarea feţei. Căruciorul s-ar fi topit sub privirea dispreţuitoare pe care i-o aruncă.

— Pot să plec pe picioarele mele.

— Sunt regulile lor, nu ale mele.

Taylor, nu infirmiera, îşi ţinea mâinile pe spătarul căruciorului. Şi el, nu infirmiera, îi făcu semn cu capul să se aşeze. Ajunsese la capătul răbdării.

Odată ajunşi în maşină, Ria îi spuse:

— Lasă-mă acasă la mine. O să vin mai târziu să-mi iau lucrurile.

Taylor trecu intenţionat de strada ei.

— Ai auzit ce-am spus?

— Am auzit, dar n-am ascultat.

— Cum vrei. Într-un fel, e mai bine, pentru că, astfel, îmi iau şi maşina. Le fac pe toate odată.

El dădu radioul mai tare şi începu să cânte.

Când opri, încercă să i-o ia înainte, să o ajute să coboare, să deschidă uşi, dar ea părea hotărâtă să facă totul singură şi îi dădu peste cap toate eforturile. Imediat ce intră în casă, se duse direct în dormitor, la dulap, de unde scoase mai multe umeraşe cu haine pe care le trânti pe pat. Tocmai când vru să pună în valiză prima rochie, Taylor se repezi şi i-o smulse din mină:

— Ce naiba se petrece cu tine? Ce crezi că faci?

— Dă-mi rochia înapoi. Împachetez.

— De ce?

— Mă mut înapoi acasă.

— În ultimele câteva săptămâni asta a fost casa ta.

— A existat un motiv, dar acum acest motiv e împachetat într-o pungă de plastic şi azvârlit în lada de gunoi din spatele spitalului.

În clipa în care acele cuvinte rostite cu furie îi ieşiră din gură, ea şi-o acoperi cu mâinile şi se prăbuşi pe marginea patuiui.

— Oh, Doamne, spuse ea ascunzându-şi faţa în mâini.

Câteva minute se legănă uşor, plângând în tăcere. După aceea, îşi lăsă mâinile în jos şi se uită la Taylor.

— Îmi pare rău. Am spus un lucru oribil.

Trase de câteva ori aer în piept şi îşi şterse mâinile de fustă, nervoasă.

— Taylor, te-ai purtat minunat. Ieri. Aseară. Azi-dimineaţă. A fost foarte drăguţ din partea ta că mi-ai adus flori, zise ea uitându-se la margaretele care acum erau parţial ofilite şi care se aflau pe pat, unde le aruncase ea cu neglijenţă când intrase în cameră. Aş vrea să-ţi mulţumesc pentru atenţia şi răbdarea ta, Taylor. Dar... dar motivul pentru care ne-am căsătorit nu mai există, spuse ea clipind de câteva ori ca să-şi alunge lacrimile. Doctorul mi-a spus să-mi reiau activitatea normală cât mai curând posibil. Asta înseamnă...

Îşi ridică privirea şi rămase şocată când descoperi că vorbea singură.

Uneori se întâmpla ca Taylor să bea ceva la prânz, dacă avea întâlnire cu vreun client şi acela dorea să bea. Dar niciodată nu o făcea înainte de ora zece. Aşa că, în clipa în care acea înghiţitură de whisky îi ajunse în stomac, îşi ţinu răsuflarea şi clipi des pentru a-şi alunga lacrimile. Doar pentru a dovedi că putea, dădu pe gât tot paharul înainte de a ieşi pe verandă.

Aceasta, la fel ca totul din jur, suferise o îmbunătăţire, sub mâmile Riei, Peste tot erau co-şuleţe suspendate, frumos îngrijite, şi ghivece cu fiori. Mai avusese fiori pe verandă şi înainte, dar până la mijlocul verii, erau toate ba

maron fiindcă nu le udase destul, ba galbene pentru că le udase prea mult, ba creşteau la întâmplare deoarece uitase să le îngrijească.

Anul acela, florile lui erau superbe. Dovedeau îmbunătăţirile pe care le făcuse Ria de când se mutase. Nu se apucase să schimbe toate lucrurile ca stăpâna din comedia lui Neil Simon. Îi cerea întotdeauna permisiunea de a muta un fotoliu câţiva centimetri într-o direcţie sau alta.

Modificările pe care le făcuse variau de la cele dramatice, cum fusese agăţarea litografiei ei preferate deasupra căminului din dormitor, până la cele subtile, cum fusese aşezarea de flori proaspete pe masa din sufragerie. Toate acelea erau îmbunătăţiri, nu înrăutăţiri. Nu putea trece prin casa aceea, care fusese ca un muzeu înainte, fără să vadă amprenta ei peste tot. Urmele ei erau la fel de imposibil de şters ca literele roşii de pe un pachet expediat cu clasa întâi.

La naiba, era un clişeu, dar făcuse din casa lui un adevărat cămin. Fusese splendidă când terminase acel decorator de interioare extrem de costisitor. Acum era splendidă şi îmbietoare. Ria adăugase ceva ce nici un decorator nu putea oferi – căldură. Personalitatea ei se simţea în toate încăperile. Ea era inima casei.

Se obişnuise să-i vadă cămaşa de noapte agăţată pe uşa de la baie. Se făcuse chiar vinovat de a o mângâia ori de câte ori intra sau ieşea, mirosind-o ca un drogat.

Nu îl deranjase să-i vadă aparatul de ras lângă al lui. De fapt, găsise că era chiar amuzant. Roz şi cu margarete desenate pe el.

— La naiba, spuse el şi îşi înfundă mâinile în buzunare.

De nervi, dădu cu piciorul într-o muşcată. Ce naiba îl apucase de se gândea la aparate de ras cu margarete pe ele? O luase razna.

Totuşi, nu putea să nu se gândească la măsuţa ei de toaletă, plină de parfumuri care înmiresmau toată casa. Mulţimea de borcănaşe de sticlă îl intriga. În acele recipiente cu capace argintii se afla orice altceva, în afară de ruj. Îşi petrecuse o seară întreagă cercetându-le conţinutul, întrebând-o ce era în fiecare şi la ce se foloseau, mirosind, frecând între degete puţin din conţinuturile lor cremoase şi îşi aminti că de multe ori le mirosise sau le gustase pe trupul ei. Era atât de feminină. Avea să-i lipsească acea feminitate din casă.

— Recunoaşte, îi spuse el îmbufnat muşcatei răsturnate. O să-mi lipsească.

Niciodată nu simţise lipsa tovărăşiei unei femei, dar era ceva să vină în fiecare seară acasă la aceeaşi femeie. Era mult mai relaxant decât întâlnirile. Conversaţia curgea de la sine, nu era un talent care trebuia exersat în permanenţă.

Când ieşeau în societate, nu trebuia să se întrebe dacă „partenera" lui avea să vină îmbrăcată adecvat momentului, pentru că Ria o făcea întotdeauna. Nu făcea niciodată nici o mişcare greşită. Ştia să spună mereu ceea ce trebuia în orice situaţie.

Lăsându-se să cadă pe un şezlong, Taylor contemplă orizontul printre degete. Cum o putea convinge să rămână?

Nu se gândea numai la sine, îşi spuse el cu sinceritate, ci şi la ea. La naiba, era atât de palidă şi slăbită când părăsiseră spitalul. Şi, de asemenea, pustiită spiritual.

Da, avea nevoie să-şi reînceapă activitatea. Dar, din câte o cunoştea el, şi ajunsese să o cunoască destul de bine, avea să muncească până va cădea epuizată. În adâncul sufletului, poate îl învinuia pe el de pierderea sarcinii. Probabil că îşi amintea vreo greşeală din copilărie pentru care plătea acum. Se convingea că pierderea sarcinii fusese o pedeapsă.

— În nici un caz n-o să las să se întâmple aşa ceva.

Părăsi veranda şi străbătu casa ca o furtună. Deodată, se opri brusc. Nu era un mod de abordare potrivit. Un bărbat inteligent nu-i dădea ultimatumuri Riei Lavender. Dacă se apuca să-i ordone, avea să o vadă pentru ultima oară. Pe de altă parte, dacă îi spunea că vrea să aibă grijă de ea până se punea pe picioare complet, ea o va lua drept milă. Atunci, cum să procedeze?

Cu fermitate, dar şi cu înţelegere. Da, aşa era cel mai bine.

Se opri puţin în pragul uşii. Ea umpluse o valiză şi acum începuse să pună lucruri şi în a doua. Simţi whisky-ul din stomac umflându-se ca Atlanticul de Nord.

Nu voia să folosească asul din mânecă pentru a o face să rămână, dar îl va folosi dacă era nevoie.

Ria se întoarse când îi simţi prezenţa. Luă licărirea din ochii lui drept furie. Nici nu îl putea învinui, mai ales după cuvintele îngrozitoare pe care i le spusese. Probabil că era bucuros de plecarea ei.

— Mai lasă-mă un minut, două. Trebuie doar să-mi strâng cosmeticele din baie şi sunt gata.

— Nu cred că ar trebui să pleci.

Lăsând un costumaş de noapte din dantelă să cadă în valiză, ea se răsuci brusc.

— Poftim?

— M-ai auzit foarte bine.

— Bine, dar de ce?

— Doctorul a zis că ai nevoie de odihnă la pat, cel puţin în timpul weekend-ului.

— Şi acasă am pat.

— Dar o să stai în el?

— Da.

— Nu.

— Ba da!

— Ria, trăiesc cu tine în aceeaşi casă de câteva săptămâni bune şi atâta timp cât e un pahar nespălat în chiuvetă, nu stai liniştită să te uiţi la televizor.

Ea îi ocoli privirea, parţial pentru că ştia că totul era adevărat şi, parţial, pentru că el era atât de frumos. Noaptea de nesomn îi accentuase structura osoasă a feţei. Îi stătea bine obosit. Cearcănele îi făceau ochii să pară şi mai albaştri.

Era îmbrăcat cu o cămaşă sport care îi scotea în evidenţă forma triunghiulară a torsului. Blugii decoloraţi şi strâmţi parcă fuseseră topiţi şi turnaţi pe picioarele lui.

Pustietatea dureroasă dinăuntrul ei deveni şi mai mare când se gândi că nu va mai exista în viaţa ei. Avea să-i lipsească umorul lui. Şi pasiunea.

— Promit că o să mă odihnesc, spuse ea cu un glas stins.

— Trebuie să mănânci cum trebuie. N-o s-o faci dacă nu sunt lângă tine să te forţez.

— De unde ştii?

— Am văzut castronelul ăla azi-dlmineaţă.

— Era oribil. Nici tu n-ai fi mâncat.

— Aşa e.

— Pot să-mi fac de mâncare.

— Tocmai asta e. N-ar trebui să stai în picioare să găteşti, cu atât mai puţin să te duci la cumpărături.

— N-o să mor de foame, Taylor. Vorbeşti de parcă aş fi invalidă. M-am descurcat foarte bine aproape treizeci de ani fără tine.

La acest lucru el nu avea nici o replică şi ea ştia.

El adoptă atunci altă tactică.

— Ce le vei spune părinţilor tăi?

— Ah, spuse ea şi zâmbetul triumfător îi dispăru. Uitasem de ei.

— Bine că ţi-am adus aminte, atunci. Doar vin duminică să mă cunoască, nu?

— O să-i sun să le spun că a intervenit ceva.

— Ar fi ceva total necaracteristic pentru tine să faci aşa ceva. Îşi vor da seama că s-a întâmplat ceva şi, probabil că vor veni să vadă ce este şi, când vor afla...

— Bine! exclamă ea şi se prăbuşi pe pat.

Împachetatul o obosise extraordinar de mult. Doctorul avea dreptate. Nu putea să ia lucrurile, pur şi simplu, de unde le lăsase. Avea nevoie de timp pentru a-şi recăpăta puterile, mai ales din moment ce era atât de deprimată.

— Cred că aş putea să rămân până duminică seară, când vor pleca ei. O să mă gândesc după aceea ce să le spun despre noi.

— De fapt, spuse Taylor aşezându-se lângă ea, cred că ar trebui să rămâi... un timp.

— Nedefinit?

— Da.

— De ce?

El ridică din umeri.

— Din mai multe motive.

— Spune unul măcar.

— Abia ai venit, spuse el scurt.

— Ce vor spune oamenii dacă mă mut tocmai acum? Nu asta vrei să zici?

— Nu, Ria.

— Nu? spuse ea ridicându-se brusc. Acum înţeleg. Toată discuţia asta despre odihnă, despre hrănire, despre cruţarea alor mei, totul e o aiureală. De fapt, vrei ca publicul alegător să nu afle că proaspăta ta soţie te-a părăsit.

— Ştii foarte bine că nu la asta m-am referit.

— Şi, dacă se află că am pierdut copilul, asta ar arunca într-adevăr o lumină nefavorabilă asupra ta, nu? S-ar putea să nu fie prea încântaţi când vei depune jurământul ca primar.

— Funcţia mea de primar n-are nici o legătură cu motivul pentru care doresc să rămâi.

— Atunci trebuie să fie sexul liber.

— Poftim? urlă el, pierzându-şi cumpătul, în sfârşit.

— Sigur, de ce să cheltuieşti bani să le scoţi în oraş pe Lisa şi pe altele ca ea, când poţi avea o tovarăşă de pat în fiecare seară acasă, pe gratis?

— Nu mi-am dat seama că ai o idee fixă, spuse el.

— Nici n-am avut până acum, zise ea. Dar, pentru informarea ta, să ştii că n-am voie să fac nimic şase săptărnâni.

Înjurăturile lui au fost atât de violente, încât o făcură să se cutremure.

— Ce crezi că sunt, un om primitiv? Despre asta crezi că e vorba? Despre sex? Da! Nu te măguli. Să ştii că am avut destul, pe gratis, înainte de seara de Ajun. Aceea n-a fost prima aventură de o noapte din viaţa mea, spuse el ridicându-şi bărbia cu aroganţă. Şi nici cea mai bună.

Parcă o pălmuise. Dar, în loc să-i arate cât de mult o rănise, ea îl întrebă:

— Atunci de ce vrei să rămâi căsătorit cu mine?

— Ca să salvez aparenţele, spuse ei tăios. Rămâi cu mine până depun jurământul. Pe urmă, dacă vei dori să pleci, nu voi încerca să te reţin. Cred că-mi datorezi măcar atâta lucru.

Forţa şi puterea de sfidare o părăsiră pe Ria în clipa aceea. Se aşeză din nou pe pat. Cu mişcări leneşe începu să umble prin valiza plină cu lenjerie

dantelată, amintindu-şi una din expresiile obscene ale lui Taylor referitor la aproape toate acele lucruri.

O durea mai mult decât orice altceva. Căsătoria lor fusese o farsă. În timpul săptărnânilor care trecuseră, el nu se îndrăgostise de ea aşa cum făcuse ea. Fusese drăguţ, amuzant şi atent doar de dragul copilului. Fusese afectuos numai pentru că ea era mama copilului lui. Atitudinea sa posesivă nu avea nici o legătură cu ea.

Şi totdeauna fuseseră atenţi unul faţă de altul în pat.

Îi recunoscuse şi îi oferise legitimitate copilului ei căsătorindu-se cu ea, aşa cum îi ceruse.

Făcuse chiar tot posibilul ca ea să se simtă ca o mireasă iubită.

N-ar fi fost frumos din partea ei să-l părăsească tocmai acum. Cariera lui depindea de imaginea publică pe care şi-o crea. Ea îl vârâse în acea căsătorie cu cât mai puţin zgomot posibil şi tot ea trebuia să-l scoată în acelaşi fel.

Dar se putea preface, oare, că este o soţie iubitoare? Când avea să-şi dea seama el că nu se prefăcea? Cât mai era până la ceremonia depunerii jurământului? Câteva săptărnâni? O lună?

Bănui că putea trăi cu el până atunci.

Cu toate acestea, factorul hotărâtor era acela că gândul de a-l părăsi era atât de înspăimântător, încât, pur şi simplu, nu o putea face.

— Bine, Taylor. Rămân.

Şapte

— Mai doreşti puţină cafea, Frida? întrebă Taylor aplecându-se pentru a-i umple ceaşca soacrei sale.

Erau cu toţii pe verandă unde îşi beau cafeaua după cină.

— Încerci să mă linguşeşti? îl întrebă doamna Lavender zâmbind.

— Bineînţeles, măturisi el zâmbind larg. Vreau să fac o impresie bună.

Socrii lui râseră în faţa acelei sincerităţi dezarmante. La îndemnul lui Robert Lavender, Taylor începu să schiţeze câteva programe de refacere a oraşului pe care voia să le iniţieze după ce avea să depună jurământul.

Ria, care stătea cu picioarele trase sub ea pe şezlong, îi privea pe toţi trei. Totul decursese bine, mult mai bine decât se aşteptase ea. Îi fusese groază de ziua aceea, de faptul că trebuia să joace rolul de tânără căsătorită fericită pentru cei doi oameni la care ţinea şi pe care îi respecta cel mai mult.

Când le deschisese uşa părinţilor ei în dimineaţa aceea, fusese gata să izbucnească în plâns. Fusese tentată să se arunce în braţele lor şi să plângă spunându-le toată acea poveste îngrozitoare. Bine măcar că nu trebuia să

vorbească despre pierderea sarcinii. Una din cele mai inteligente hotărâri pe care le luase în viaţa ei fusese aceea de a nu le spune că era însărcinată. Şi aşa aveau să fie supăraţi când scurta ei căsnicie avea să se încheie cu un divorţ. De ce să-i îndurereze şi mai mult spunându-le despre nepoţelul pe care îl pierduseră?

Ziua decursese atât de bine datorită lui Taylor. Ria nu se mai mira de ce fusese ales primar. Era un politician înnăscut. Fermecător şi politicos, făcea conversaţie minunat şi ştia să asculte chiar şi mai bine. Dacă sinceritatea aceea era prefăcută, atunci însemna că este un actor extraordinar. Erau momente când până şi ea era convinsă că îi plăcea părinţii şi dorea ca aceştia să-l placă, la rândul lor. Ar fi putut câştiga un premiu pentru *Ginerele Anului* cu cea mai mare uşurinţă.

Era, de asemenea, un soţ model. Nu îi găsea nici un cusur în jucarea acestui rol. Ceea ce o deprima era faptul că nu era decât atât, un rol.

Discuţia pe care o avuseseră vineri după-amiază cu privire la plecarea sau rămânerea ei o lăsase complet lipsită de vlagă. După ce puseseră toate lucrurile înapoi în dulap, Taylor îi spusese să se urce în pat, iar ea îl ascultase fără nici o împotrivire. Dormise aproape toată ziua. El îl adusese cina pe o tavă şi, imediat după ce mâncase, adormise din nou.

A doua zi dimineaţă când se trezise, observase că el nu dormise în acelaşi pat cu ea. Mergând în vârful picioarelor prin casă, îl văzuse dormind pe jumătate în, pe jumătate jos din canapeaua din living-room. Avusese mustrări de conştiinţă când se gândise că îl gonise din propriul lui pat, astfel că se hotărâse să îşi ia revanşa pregătind micul dejun.

Peste câteva minute el apăruse ameţit în bucătărie, unde ea pusese deja în funcţiune filtrul de cafea.

— Ce cauţi prin casă?

Îşi înfăşurase un cearceaf în jurul mijlocului şi îl ţinea cu o mână, în timp ce, cu cealaltă, îşi scărpina capul ciufulit. Căscă cu gura până la urechi.

— Fac cafeaua. Se pare că ţi-ar prinde bine.

— Du-te înapoi în pat. Ţi-o aduc eu.

— Mă simt foarte bine.

— Da te înapoi în pat sau...

— Mă...

—... dau drumul cearceafului şi ştii ce mi se întâmplă dimineaţa indiferent dacă vreau sau nu, îi spuse el încet.

Ea se duse înapoi în pat cât putu de repede. Cafeaua pe care i-o aduse el după aceea era însoţită şi de trei felii de costiţă vârâte în cea mai mare omletă pe care o văzuse vreodată. Colţurile ei depăşeau farfuria.

— Ce-ar fi să facem mai multe din astea şi să le folosim ca perne?

Gluma ei nu îl amuză. Luă o furculiţă şi i-o puse în mână.

— Mănâncă. Absolut tot.

Reuşi să mănânce numai jumătate după care îl imploră să aibă milă de ea.

Aşa fusese toată ziua. Nu o lăsase să facă nimic singură. Când ea se plânsese că o să înnebunească stând nemişcată în dormitor, el o lăsase să se întindă într-un şezlong pe verandă.

De acolo îl putea vedea spălând amândouă maşinile. Îmbrăcat numai cu o pereche de pantaloni scurţi, nu prea o lăsă să se odihnească. Privirea ei aluneca mereu de la revistă la clăbucul acela alb care i se prindea de părul de pe piept pentru a aluneca apoi senzual pe pulpele şi gambele lui goale.

— Mă duc la magazin. Cu ce-i servim pe musafiri mâine?

Cu un carneţel în mână, el se aşeză pe piciorul şezlongului ei, privind-o.

Ria era bucuroasă că îşi schimbase pantalonii scurţi cu o pereche de pantaloni decenţi. Spera să nu o vadă în ce direcţie se uita în dosul ochelarilor de soare.

— Nu m-am gândit, spuse ea. Ce-ai zice de pui, o uriaşă salată verde şi tarte cu căpşuni?

— Să vedem, spuse el notând în carneţel, deci, şuncă şi salată de cartofi, fructe proaspete, pâine, unt. O idee excelentă, Ria. Şi cred că şi un şerbet ar fi foate bun. De ce să fie, de portocale sau de lămâie?

— Taylor!

— O să fac friptura aici, afară, pentru cină. Prăjitul cartofilor nu-i o mare greutate, spuse el şi îi acoperi buzele cu degetul când ea dădu să protesteze, iar, dacă-o să fii cuminte şi n-o să stai în picioare tot restul zilei, o să te las să pregăteşti „uriaşa salată verde" mâine.

Sărutul spontan pe care el i-l puse pe buze îi surprinse pe annândoi. O clipă se priviră, după care el îi spuse repede la revedere şi plecă.

A doua zi dimineaţă, – înainte de sosirea soţilor Lavender, citiră articolul Delies Starr.

— Nu scrie nimic de copil, remarcă Ria uşor surprinsă de omisiunea respectivă.

— Am avut grijă să nu se scrie nimic în acest sens.

Ria îşi puse ziarul pe genunchi.

— Când?

— Am sunat-o de la spital. Ştiam că nu o să vrei să dai nici un fel de explicaţii.

— Îţi mulţumesc, Taylor, spuse ea atingându-i umărul uşor, iar el îi acoperi mâna cu a sa.

Şi acum, toată ziua, făcuse pe gazda pentru părinţii ei. Începea să o calce pe nervi. Deoarece, uneori, ea uita că era doar jucarea unui rol. Taylor era atent, apărea imediat lângă ea ori de câte ori ridica ceva mai greu decât un

fulg. La un moment dat, când ea s-a aplecat să ridice un şervet care căzuse, el aproape că o răsturnase în încercarea de a-l ridica înaintea ei.

— Ai de gând să te linişteşti odată? îl întrebă ea încet după ce îl chemase în bucătărie sub un pretext oarecare.

— Ai de gând să încetezi să faci lucruri pe care nu trebuie să le faci?

— Ei nu ştiu despre... copil.

Tot nu putea să pronunţe expresia „pierdere de sarcină".

— Vor deveni bănuitori dacă nu încetezi să te porţi prosteşte.

— Mă iau drept un prost îndrăgostit, care nu ştie ce să-i facă iubitei lui soţii.

— Ei bine, să ştii că entuziasmul tău mă calcă pe nervi. Încetează.

Dar el nu încetă. Era în permanenţă lângă ea, atingându-i obrazul, masându-i ceafa, frecându-i baza şirei spinării, ţinând-o afectuos pe după umeri. O dată, fără nici un motiv în aparenţă, se aplecă şi o sărută uşor. Ea simţi un gol în stomac, dar îşi aminti că demonstraţiile lui de afecţiune erau calculate şi făceau parte din spectacol.

— Ria, ai auzit ce-am spus?

Îşi întrerupse brusc şirul gândurilor şi văzu că toţi trei o priveau curioşi.

— Iartă-mă, te rog. Ce-ai spus?

Taylor veni imediat lângă ea.

— Te simţi bine? o întrebă el şi ochii lui albaştri păreau să-i străpungă pe ai ei.

— Mă simt foarte bine. Pur şi simplu, am pierdut şirul conversaţiei. Repetă ce-ai spus, te rog, tată.

— Am spus că mă bucur că nu te-ai măritat cu nesuferitul ăla de Guy Nu-ştiu-cum.

— Şi eu mă bucur, spuse Taylor luând-o pe după gât.

— Cred că acum putem să-ţi spunem că nu ne-a plăcut niciodată acel Guy, spuse Frida Lavender. Te potriveşti mult mai bine cu Taylor, adăugă ea şi îi privi afectuos. Găsesc că e atât de romantic că v-aţi cunoscut în seara de Ajun.

— Da, a fost foarte romantic, spuse Ria stânjenită.

— Cred că destinul a făcut să plecăm la Londra atunci, zise domnul Lavender.

Taylor îşi duse mâna la inimă şi spuse:

— Atunci, îi voi fi veşnic recunoscător destinului.

Râseră, dar apoi, Frida se încruntă uşor.

— Ne-ar fi făcut plăcere să venim la nuntă. Totul a fost atât de neaşteptat. Nu prea pare ceva oficial dacă nu a fost făcut la biserică, în acordurile muzicii de orgă, cu flori. Cu tot ce trebuie.

— Mamă, ţi-am...

— E numai vina mea, spuse Taylor, întrerupând-o pe Ria. Am discutat despre căsătorie chiar din seara în care ne-am cunoscut, adăugă el zâmbindu-i, după care continuă: A fost o seară superbă.

O privi un moment îndelungat înainte de a li se adresa din nou părinţilor ei.

— Când am convins-o să se mărite cu mine, i-am propus s-o facem imediat şi în cea mai mare linişte. Vă rugăm să ne iertaţi, dar n-am vrut ca adversarii mei să creadă că am făcut-o doar de dragul alegerilor, ţinând cont că s-a discutat foarte mult pe seama burlăciei mele. Şi, zise el apoi, făcând o pauză pentru a da o mai mare importanţă cuvintelor, schimbarea legămintelor însemna ceva atât de deosebit pentru mine şi Ria, încât, din egoism, nu voiam să mai împărţim cu nimeni momentul respectiv.

Doamna Lavender clipi de câteva ori pentru a-şi reţine lacrimile.

— Ria a avut mare noroc să întâlnească un om de o asemenea sensibilitate.

Robert Lavender îi luă mâna soţiei sale.

— Ar fi timpul să plecăm. Dacă începe să plângă, nu se mai opreşte. Şi, în plus, ne aşteaptă, un drum lung.

Stând împreună în prag, cu braţele petrecute după mijloc, Taylor şi Ria făcură promisiuni pe care ştiau că nu aveau să le ţină niciodată, de a-i vizita în curând şi de a le da voie să organizeze o petrecere ca să-l prezinte pe Taylor tuturor prietenilor.

Când farurile maşinii lor nu se mai văzură, Ria era cu nervii la pământ. Închise uşa cu mai multă forţă decât era nevoie.

— Să ştii că nu trebuia să exagerezi, se răsti ea, iar Taylor rămase surprins.

— Credeam că am reuşit să-i conving că sunt un soţ iubitor şi atent.

— Ah, i-ai convins chiar foarte bine. Fiecare cuvânt era la fel de dulce ca vafela aia pe care m-ai silit s-o mănânc ieri.

— Atunci de ce te plângi?

Ea îşi propti mâiniie în şolduri.

— Nu puteai să fii mai puţin fermecător? Sau mai puţin atent? Vor fi şocaţi când ne vom despărţi. Se vor întreba cum de am putut fi atât de proastă încât să-l las pe Sir Galahad să-mi scape printre degete. Poate că, dacă ai fi arătat astăzi că ai măcar un singur defect, aveau să fie mai bucuroşi când ne vom despărţi.

— Ei bine, scuză-mă. Data viitoare o să-ncerc să mă port puţin ca nesuferitul de Guy.

— Nu-l cunosc prea bine, de aceea au spus aşa.

— Îl cunosc destul de bine cât să nu-l placă. Dar tu l-ai cunoscut foarte bine, nu?

— Da.

— Cât timp ai fost cu ei? Şi ce avea de te-a făcut să fii nebună după el, când nimeni nu-l place măcar? întrebă el şi ochii albaştri îi scânteiară. Sau n-ar trebui să întreb?

Ea îşi dădu părul pe spate şi spuse cu nonşalanţă:

— N-ar trebui să întrebi.

Înjurând, Taylor porni nervos spre garaj.

— Mă duc să alerg.

De cum auzi uşa din spate închizându-se cu zgomot în urma lui, atitudinea mândră a Riei se evaporă. Era obosită. Încercarea de a părea sănătoasă şi fericită o epuizase, iar efortul de a-şi ascunde sentimentele faţă de Taylor îi încordase nervii la maximum.

Dacă l-ar fi urât, dacă el i-ar fi dat un motiv de a o face, i-ar fi fost mai uşor să se prefacă, dar aşa, trebuia să-şi amintească în permanenţă că afecţiunea şi intimitatea lor nu însemnau nimic.

Când el se întoarse, ea era deja în pat. Se prefăcu că doarme când el intră în baie şi închise uşa. Peste câteva clipe, ea auzi duşul curgând.

Dumnezeule, cum dăduse totul peste cap.

El ieşi din baie şi ea făcu tot posibilul să îşi stăpânească suspinele, dar ceva tot îi atrase atenţia, căci se opri brusc în drumul său spre uşă şi se apropie de pat.

— Ria? Plângi? S-a întâmplat ceva?

Ea scutură din cap, dar el nu fu convins.

— Sper că nu... nu sângerezi mai mult sau ceva de genul ăsta, nu?

Dădu cearceaful la o parte şi o întoarse cu faţa în sus.

— Nu, nu-i nimic de genul ăsta, spuse ea ştergându-şi obrajii, dar nu înainte ca razele lunii să-i facă să strălucească.

— Plângi.

— Aşa cum fac de trei zile, spuse cu dezgust faţă de sine. Eu nu plâng niciodată, dar se pare că, în ultima vreme, numai asta fac.

— E firesc. Doctorul mi-a spus că vei fi foarte deprimată câteva zile.

Nu avea decât un prosop în jurul mijlocului. Părul lui, încă ud, i se lipea de cap fermecător. Părul de pe piept era ud şi creţ, iar cel din jurul buricului era plin de picături de apă. Datorită faptului că se sprijinea în braţe, muşchii şi venele bicepşilor se umflaseră.

Ria ar fi vrut să-i sărute gura, gâtul, sfârcurile, pe care răcoarea din încăpere le făcuse să se întărească. Ar fi vrut să şteargă fiecare picătură de apă de pe trupul lui cu limba, dar, pentru că nu putea face nimic din toate acestea, începu să plângă din nou.

— Ce este? o întrebă el uluit şi se aşeză încet lângă ea, luând-o în braţe. Îmi pare rău că am strigat la tine. Şi pentru mine a fost o zi grea.

— N-ar fi trebuit să te fac să treci prin aşa ceva.

— Eu am vrut, ai uitat? Şi n-am vrut să spun ce-am spus despre Guy. Adică, am vrut. . . nici mie nu-mi place. . . dar îmi pare rău că ţi-am rănit sentimentele.

Vorbea cu destulă sinceritate, dar spunea exact ceea ce nu trebuia. Încerca să-i dea părul pe spate, dar de cele mai multe ori, nu reuşea decât să-i vâre degetele în ochi.

Deodată, Ria găsi toată situaţia extrem de absurdă şi începu să râdă şi să plângă în aceiaşi timp.

— Am dat lucrurile peste cap într-un hal fără de hal, îngăimă ea.

— La ce te referi?

— La viaţa ta.

— Hm?

— Taylor, nu ţi-a dat prin cap că, dacă aş mai fi aşteptat câteva săptămâni, tu n-ai fi fost implicat deloc?

El îi şterse lacrimile cu un colţ al cearceafului.

— Aş fi pierdut copilul şi tu n-ai fi ştiut nimic. Dar nu, a trebuit să dau buzna ca un buldozer în viaţa ta şi să-ţi cer să te însori cu mine.

— Ei, haide, eşti mai degrabă ca un fluture decât ca un buldozer.

— Nu-mi lua apărarea.

Zâmbind, el îi lipi capul de pieptul lui gol şi păros.

— Nu ţi-a dat prin cap cât de vinovat mă simt pentru faptul că ţi-am distrus viaţa? Eu te-am lăsat însărcinată.

— Amândoi am contribuit la asta.

— Dar ar fi trebuit să port ceva. Sau, ar fi trebuit să mă retrag înainte să... ştii foarte bine.

Rămaseră nemişcaţi multă vreme. În cele din urmă, Ria şopti:

— Nu cred că te-aş fi lăsat s-o faci.

— Poate nu prima oară, pentru că s-a întâmplat atât de repede.

— Ne-am pierdut capul. N-am mai gândit.

— Dar a doua oară. Şi a treia.

Îşi afundă degetele în părul ei şi începu să-i maseze capul.

— Am avut destul timp să gândim raţional, dar n-am făcut-o.

Da, de amblele daţi o făcuseră încet şi languros. În timp ce trupul lui i-l mângâiase pe al ei, se priviseră în ochi, minunându-se cât de bine se simţeau, alunecând în uitare împreună.

Ria schimbă subiectul cu tact.

— E prea târziu să ne învinuim pentru seara aceea.

— Nu însă şi pentru luna de miere.

— Luna de miere?

— Aceste ultime trei săptămâni. Ria, a existat vreo noapte în care să nu fi făcut dragoste?

— Nu.

— Ca să nu mai punem la socoteală dimineţile, amiezile şi. . .

Tăcu brusc şi îşi trecu o mână peste faţă.

— Nu-i de mirare că ai pierdut copilul.

— Ah, Taylor, nu, spuse ea ridicându-şi capul şi luându-i faţa în mâini. Doctorul a spus că nimic nu ar fi putut împiedica pierderea sarcinii, pentru că nimic nu a provocat-o.

— Nici chiar un maraton sexual?

— Nu. Mai ales cu tine. Vreau să spun că n-ai fost brutal, adăugă ea repede.

— Nu te-a durut niciodată?

— Bineînţeles că nu, zise ea şi îşi aşează din nou capul pe pieptul lui îmbrăţişîndu-l strâns.

El răsuflă uşurat.

— Nu m-am gândit. Nu am vrut. Dar când ai pierdut copilul, m-am temut că te rănisem şi tu n-ai spus nimic.

— Nu, nu, spuse ea scuturând din cap atât pentru a întări cuvintele, cât şi pentru a-i simţi părul frecându-se de faţa şi buzele ei.

— Am fost atât de îngrijorat în privinţa asta.

— Vezi? Asta am vrut să spun, zise ea. N-ar fi trebuit să-ţi faci griji pentru asta. Cât aş vrea să nu te fi implicat. E un lucru care îţi marchează atât de mult viaţa şi cariera.

— Căsătoria noastră nu mi-a afectat cariera aşa cum ţi-a afectat- o pe a ta.

— Ţi-am spus doar că şi aşa voiam să-mi deschid propria mea firmă.

— Iar eu ţi-am spus că această căsătorie este un punct în plus pentru imaginea mea publică.

— Dar, din cauza mea, n-ai putut să te bucuri de succes. M-am amestecat în toate aspectele vieţii tale. Dacă te-aş fi lăsat în pace, relaţia ta cu Lisa n-ar fi avut de suferit nimic.

— Dar relaţia ta cu Guy?

— Sincer?

— Sincer.

— Oricum nu ducea nicăieri.

Ar fi vrut ca şi el să spună acelaşi lucru despre relaţia cu Lisa, dar nu o făcu. Ar fi vrut să aibă tăria de a-i refuza alinarea, dar nu o făcu. Faptul de a-i simţi braţele în jurul ei era un lux pe care avea impresia că îl merită după ultimele câteva zile. Se desfăta în acea apropiere şi ar fi vrut să o prelungească la infinit.

— Taylor, ce-ai făcut cu toate cărţile?

— Cele despre copii?

— Îhî.

— Le-am ascuns ca să nu le vezi. M-am gândit că ţi-ar face rău.

— Mi-ar fi făcut. Îţi mulţumesc.

Rezemându-se de tăblia patului, el îi mângâie părul, aranjîndu-i şuviţele negre şi grele care îi atingeau pieptul.

— Părinţii tăi sunt grozavi.

— Crezi?

— Da. Semeni cu mama ta.

— Sunt adoptată, ai uitat? Dacă îi semăn, e o simplă coincidenţă.

— Nu mă referem atât la fizic, cât la comportament, la modul de a vorbi, chestii de genul ăsta... Şi îmi place foarte mult de tatăl tău.

— Seamănă puţin cu al tău?

— Nu, nu prea. Totuşi, au cam aceeaşi vârstă.

Ria trase absentă de părul lui de pe piept.

— Taylor, eşti gelos pe fraţii tăi vitregi?

— Nu. Sunt doar nişte copii. Simpatici. Cuminţi.

Ea îşi ridică privirea.

— Ai tot dreptul să fii gelos. Nu-l mai ai pe tatăl tău aşa cum l-ai fi avut dacă n-ar fi fost ei.

Îşi trecu absentă unghia degetului mare peste buzele lui.

— Ştiu că a iubit-o pe mama. Ştiu că mă iubeşte. Noua lui familie are mai multă nevoie de el decât mine.

— Dar?

— Dar uneori sunt gelos, spuse el râzând. Crezi că sunt un ticălos?

— Eşti perfect normal.

Când îşi dădu seama că încă îi mai mângâia buzele, ea îşi retrase mâna. El îi privi gura. Ria simţi o căldură familiară şi plăcută învăluind-o. Aceasta dovedea că supravieţuise şi că încă mai funcţiona. Era pentru prima oară după multe zile când simţea că trăieşte. Se părea că Taylor nu era nici el imun. O îndepărtă de el.

— Ar trebui să te las să dormi, spuse el ridicându-se. Noapte bună, Ria.

— Taylor, zise ea prinzându-l de braţ.

El se întoarse şi o privi. Ea îşi retrase mâna ruşinată.

— Nu pot să dorm când ştiu cât de incomod stai pe canapea, spuse ea coborându-şi privirea, nevrând ca el să vadă cât de aproape era de a-l implora. Adică, dacă vrei să dormi aici, eu n-am nimic împotrivă.

— Aici? În acelaşi pat?

— Da. Nimic nu se poate întâmpla, nu?

— Aşa e. Ai dreptate.

— Atunci, de ce să nu ne simţim bine?

Ceea ce gândeau amândoi, dar nu spusese nici unul era faptul că, dacă dormeau împreună, putea fi mai chinuitor decât dacă nu o făceau. Totuşi, nu voiau să-şi refuze unul altuia siguranţa pe care le-o oferea apropierea.

— Bine, dacă eşti sigură.

— Sunt sigură.

Ria se întinse la loc şi-şi trase cearceaful şi pătura până peste umeri. Închise ochii. Ţinându-şi răsuflarea, auzi prosopul ud lunecând uşor pe podea. Zgomotul pe care îl făcu trupul lui gol când se vârî în aşternut îi făcu inima să bată mai tare. Gândul la acel trup cald în aşternutul răcoros o ţinu trează şi încordată. Stătea rigidă de teamă ca, din greşeală, să nu-l atingă cu piciorul. Când el îi rosti numele în întuneric ea aproape că tresări.

— Ce este?

— Ria, îmi pare foarte rău de ce s-a întâmplat cu copilul.

Îi simţea mâna căutând-o pe a ei. Instinctiv, ea se întinse şi i-o strânse.

— Şi mie, Taylor. Foarte rău.

— Te mai gândeşti încă la el?

— Da.

— Şi eu, spuse el şi, după o pauză adăugă: Probabil că vei avea un alt copil într-o bună zi.

— Da, poate. Şi tu la fel.

— Da, poate.

Nici unul din ei nu părea prea entuziasmat sau optimist. Dar amândoi acceptară ideea că aveau mai multe şanse să-şi alunge tristeţea dacă erau împreună, decât dacă ar fi fost despărţiţi, astfel încât mâinile le rămaseră unite în aşternut.

— Ria?

— Hm?

Se întoarse somnoroasă spre soţul ei, care o strângea lângă el. Îi adulmecă faţa şi apoi o sărută. Riei îi plăceau foarte mult acele sărutări de dis-de-dimineaţă, când începutul lui de barbă îi zgâria pielea uşor. Îi înconjură mijlocul cu braţul. Buzele ei erau ascultătoare sub ale lui. Limba lui se strecură printre ele şi o atinse pe a ei. Ria oftă şi îl lovi uşor cu genunchiul între picioare, unde era umflat şi excitat.

Căutându-i sânul, el murmură:

— Cum se face că al cămaşa de noapte? Reuşi să îi descheie năsturaşii-perlă ai cămăşii de noapte scurte şi sânul ei plin nimeri în mâna care îl căuta. El îl frământă, plăcându-i felul cum rotunjimea lui luă forma palmei. Îşi trecu degetul mare peste sfârc. Apoi, iar. Acesta se întări.

— Taylor...

— Hm?

— Nimic. Ţi-am şoptit numele pentru că e atât de bine.

El gemu.

— Te doresc la nebunie, scumpa mea.

Când se sărutară, Ria îşi frecă mijlocul de al lui şi gurile lor deschise se uniră, iar el îşi lăsă limba să pătrundă adânc în adăpostul fierbinte şi dulce al gurii ei.

Rostogolindu-se deasupra ei, el îşi coborî buzele peste gâtul ei spre sâni, pe care îi sărută prin bumbacul cămăşii de noapte, până când, în cele din urmă, buzele lui îi atinseră pielea. Limba lui leneşă îi mângâie sfârcul.

Extazul puse stăpânire pe Ria. Când buzele lui îi cuprinseră sfârcul şi el începu să sugă, se înfioră de plăcere. Se părea că nervul invizibil care îi lega sânul de pântec era mai sensibil ca de obicei. Partea inferioară a trupului i se încorda cu fiecare atingere a gurii lui.

Deschise ochii încet şi îşi trecu degetele prin părul lui ciufulit. îşi depărtă pulpele şi el se strecură între ele.

Deodată, ea se dezmetici brusc.

— Taylor!

— Acum? Ah, da, scumpa mea, da.

Îi luă faţa în mâini şi o sărută cu pasiune. Trupul i se freca frenetic de al ei. Chilotul era ceva cu care nu avusese niciodată de-a face' în pat, îndeosebi dis-de-dimineată.

— Taylor.

— Hm?

O săruta nebuneşte, în timp ce şoldurile i se împingeau sălbatic.

— Facem dragoste.

— Doamne, da, ştiu.

Ea îl apucă de păr cu amândouă mâinile şi îi trase capul în sus. El clipi des ca să se trezească mai bine. Când deveni conştient, se dădu la o parte şi o privi cu o uimire care nu mai avea nevoie de cuvinte. Cu părul ciufulit, cu cămaşa de noapte ridicată, strânsă în jurul mijlocului, partea de sus a acesteia dezvelindu-i mai mult decât acoperindu-i sânii plini şi cu buzele el umflate de sărutări, ea părea porumbelul pătat din romanul victorian – la fel de atrăgătoare pe cât era de imposibil de atins.

Uitându-se la sexul său excitat, el murmură o înjurătură şi, dându-se jos din pat, se duse la baie ameţit.

— Nu s-a întâmplat nimic, zău. Erai încă adormit. Ştiu că n-ai vrut, spuse Ria cu timiditate când îi întinse o ceaşcă de cafea o jumătate de oră mai târziu.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse el şi, frigându-şi limba cu cafeaua, înjură furios.

— Nu vreau să te gândeşti că aş crede că ai făcut-o intenţionat.

— N-am făcut-o intenţionat.

— Exact asta am spus şi eu acum.

— Atunci de ce strigi?

— N-am strigat până când n-ai strigat tu.

— Uite ce e, când un bărbat se trezeşte dimineaţa şi în patul lui e o fată goală...

— Nu eram goală.

— Bine, o fată aproape goală.

— Şi nici nu sunt o fată. Sunt soţia ta.

— Atunci nu mă poţi învinui că te-am tratat ca pe o soţie, nu?

— Nici n-o fac.

— Nu mă pot înţelege cu tine, Ria. O să întârzli, spuse el şi îşi luă repede haina de pe scaunul de bucătărie, care se răsturnă.

Apucând servieta, ieşi în grabă. La câteva secunde după ce trânti uşa în urma lui, o deschise din nou şi îşi vârî capul înăuntru.

— Să nu faci nici o prostie astăzi, ca de exemplu, să urci pe munte. Stai liniştită.

Vasele zdrăngăniră din nou când el închise uşa.

Faptul că i-a spus să nu facă nimic se dovedi inutil, căci ea nu făcu absolut nimic. Nu se putea gândi doar la un singur lucru. Ideile îi veneau în minte una după alta. Nu putea da vina pe plictiseala de după weekend pentru absenţa activităţii ei şi nici măcar pe pierderea sarcinii, fiindcă din punct de vedere fizic, se simţea aproape normal.

Se gândea foarte mult la aşa-zisa ei căsnicie. Dacă vor mai fi multe scene ca aceea de dimineaţă, aveau să ajungă să se omoare sau să dorească acest lucru.

Sigur că acum va fi de acord cu ea că era mai bine ca ea să se mute şi să ceară amândoi o anulare a căsătoriei. Cariera lui politică nu mai putea fi afectată. Ziarele erau pline de articole despre el şi despre cum avea să-şi folosească energia în beneficiul oraşului. Nu avea să fie afectat de despărţire cum va fi ea.

Se îndrăgostise de el. A trăi alături de el ştiind, totuşi, că mariajul lor era condamnat la moarte, era mai mult decât putea suporta. Ar fi fost mult mai bine pentru propria ei linişte, să încheie acel capitol ai vieţii ei. Dacă rămânea nu făcea decât să se îndrăgostească şi mai mult sau să îl urască pentru că nu-i răspundea iubirii. Ambele perspective erau sumbre.

Descoperind că stările lor nervoase erau în strânsă legătură cu libidourile lor, Ria se hotărî să-l abordeze cu calm. Ba îl aşteptă chiar şi cu o bere rece în seara aceea. Imediat după ce el luă prima înghiţitură, ea îi spuse:

— Taylor, m-am hotărât să plec.

— Unde?

— Acasă. M-am hotărât să mă-ntorc acasă.

El. sorbi puţin din bere.

— De ce?

— Oricum, tot va trebui s-o fac odată. Nu pot continua să trăiesc astfel. Vreau să fiu acasă, printre lucrurile mele, în timp ce-mi revin de pe urma pierderii. Din moment ce voi lucra în living-room, aş putea foarte bine să şi locuiesc acolo.

Părerea lui fu exprimată printr-o înjurătură.

— Pleci din cauza celor întâmplate azi-dimineaţă, nu?

Ea îl privi cu încăpăţânare.

— Nu?

— Ei bine, da!

Întorcându-i spatele, el îşi termină berea dintr-o înghiţitură. Înjură printre dinţi, dar destul de tare pentru ca vorbele acelea aspre să o facă să se înfioare. În cele din urmă, se întoarse încet.

— Ţi-e frică de mine, Ria?

Era o idee atât de neobişnuită, încât Ria avu nevoie de ceva timp ca să o asimileze.

— Nu, Taylor, spuse ea, în cele din urmă, scuturând din cap.

— Ştii foarte bine că nu ţi-aş face absolut nici un rău, nu?

— Da. Ţi-am spus azi-dimineaţă că ştiam că eşti pe jumătate adormit şi că nu ţi-ai dat seama ce făceam.

— Mi-ai spus?

— Da, dar nu cred că ai ascultat.

El râse cu amărăciune.

— Când am ajuns la lucru, nu mi-am putut aminti cu exactitate ce ne-am spus, dar eram sigur că mă făcusem de râs.

— În nici un caz. Ai fost doar supărat. Şi eu la fel.

— Am vrut să stau cu tine aseară de dragul tău, nu pentru mine.

— Ştiu.

— Doar nu crezi că voiam să profit de tine.

— Nu. Eu te-am rugat să rămâi. Voiam să stai cu mine.

Îşi împreună mâinile şi îşi umezi buzele nervoasă.

— Dar se pare că noi nu putem fi prieteni, Taylor. Atracţia sexuală dintre noi e mult prea puternică. Încordează prea mult o prietenie. Dacă rămân aici acum, o să ajungem să ne certăm mereu ca azi dimineaţă. Şi nu vreau să se

întâmple aşa ceva. Cred că nici tu nu vrei. Cel mai bine ar fi să mă mut din seara asta.

— Nu pleca!

Glasul şi ochii lui erau fascinante.

Se simţea atrasă de ele aşa cum e atrasă o frunză într-un vârtej.

— Trebuie, Taylor. .

— Numai faptul că ai pierdut copilul nu înseamnă că nu mai am nici o răspundere faţă de tine. M-a înfuriat teribil faptul că ai plătit spitalul. Voiam s-o fac eu. Era datoria mea. Legal sunt soţul tău, indiferent ce se întâmplă în patul nostru. Vreau să am grijă de tine până când voi fi sigur că eşti vindecată atât fizic cât şi emoţional.

Ria îşi înăbuşi un suspin şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Ceea ce spunea el era foarte frumos, dar motivul era total greşit. I-ar fi plăcut foarte mult să o dădăcească, dar din dragoste, nu dintr-un sentiment de datorie.

— Nu ştiu ce să fac.

— Dacă rămâi, jur că nu mă ating de tine. Nu voi face nici măcar un gest prietenesc.

Ea îşi ridică privirea încet şi se uită la el cu scepticism.

— Exact. Pe cine cred eu că păcălesc? se întrebă el cu glas tare.

Ria oscilă între ce voia şi ce ştia că este mai bine pentru ea. Îl iubea prea mult ca să rămână şi îl iubea prea mult ca să plece. Când o privea cu atâta dorinţă, cum putea să plece? Dar cum putea să n-o facă, ştiind că fiecare zi avea să facă despărţirea şi mai grea?

Nu se amăgea cu gândul că o iubea sau că, până la urmă, se va îndrăgosti de ea. Căci, dacă acest lucru ar fi fost posibil, ar fi căutat-o după seara de Ajun. Din moment ce locuiseră împreună, avusese nenumărate ocazii să-şi arate dragostea. Momente de pasiune în pat. Clipe când îşi întâlniseră privirile într-o încăpere şi un zâmbet fusese toată intimitatea pe care o schimbaseră între ei.

El susţinea că o admiră şi că o respectă, că o venerează pentru faptul că i-a conceput copilul şi că o doreşte sexual. Dar nu o iubea. Faptul că era atât de insensibil faţă de dragostea ei pentru el nu numai că o dezamăgea, dar o şi înfuria.

— Ce propui? îl întrebă ea. Sa continuăm să locuim împreună şi să ne oferim servicii sexuale până când îţi va conveni ţie să mă laşi să plec?

Vocea ei era tăioasă şi Taylor se apără în mod automat.

— Nu, spuse el la fel de aspru. Propun un compromis. Rămâi, dar totul va fi platonic. Nu dormim împreună. Nu facem nimic.

— Am încercat asta. N-a mers.

— O s-o facem să meargă de data asta.

Ea începu să şovăie.

— Unul din noi va trebui să doarmă pe napea.

Voi dormi eu, doar cariera mea e cea pe care încercăm s-o protejăm. Eu sunt cel care insistă.

— Dacă rămân, cer să dormim în mod egal pe canapea.

— Uite ce e, spuse ei furios, dă-mi voie să fiu politicos şi să-i las doamnei patul, da?

— Bine. Cât va trebui să dureze până depui jurământul?

— La jumătatea lui mai.

— Şase săptămâni, spuseră amândoi odată.

Ria îşi reveni prima.

— Ce se va întâmpla, dacă voi obţine un certificat medical curat înainte de depunerea jurământului?

— Spune-mi tu.

Ea îşi înălţă bărbia.

— Nimic nu se va întîmpla. Se vor aplica aceleaşi reguli.

— Ai cuvîntul meu de onoare, spuse el aruncîndu-i o privire senzuală. Eu îl am pe al tău?

— Da, spuse ea chicotind.

— Foarte bine, atunci ne-am înţeles, ne putem felicita că am abordat problema ca doi oameni maturi, într-un mod civilizat. Imediat ce ne vom achita de obligaţii, ne despărţim şi ne vedem fiecare de drum, spuse el întinzându-i mâna. S-a făcut?

Termenii înţelegerii erau oribili, dar Ria îi strânse mâna, totuşi.

Opt

— Ce părere ai? îşi întrebă Ría soţul peste umăr.

— Eşti un geniu.

— Nu poţi fi mai original? Mi-ai spus asta şi în seara când ne-am cunoscut.

— Zău?

—Ceva de genul ăsta. Mi-ai spus că sunt drăguţă, deşteaptă, că am simţul umorului şi propria mea haină de blană.

— Ai şi dinţi foarte buni.

Zâmbind pentru că el îşi aducea aminte la fel de bine ca şi ea, Ria strânse desenul pe care i-l arătase şi îl băgă într-un dulap. Începuse lucrul doar de două săptămâni. Deocamdată, reuşise să menţină totul în ordine, dar, din

păcate, nu ordinea era prioritară. Spera că, nu peste multă vreme, va avea atâta treabă, încât nu va mai avea timp să se gândească la ordine.

Planurile pentru o casă pe care i le arătase lui Taylor în seara aceea constituiau primul ei comision. Ceruse o sumă mare şi o primise. Banii aceia aveau să întârzie scăderea constantă a contului ei din bancă. Acesta era un lucru asupra căruia îşi păstrase o poziţie fermă – separarea veniturilor. Taylor se oferise să o ajute să treacă prin perioada de început, dar ea refuzase să accepte sprijin financiar din partea lui. Datorită faptului că mariajul lor mergea bine în toate celelalte privinţe, el lăsase baltă subiectul respectiv.

După ce stinseră lumina şi încuiară uşa biroului, coborâră amândoi treptele şi urcară în Corvette.

— Ţi-e foame? o întrebă el.

O lăsase la birou cu câteva ore în urmă şi ea lucrase în timp ce el se dusese la club să facă puţină gimnastică.

— Nu, sunt doar obosită. Abia aştept să mă culc.

— Da, şi eu la fel.

Se priviră scurt, după care amândoi se uitară în altă parte. Trecuse aproape o lună de la pierderea sarcinii, o lună de când Ria acceptase să stea cu el şi să aibă o relaţie platonică. Făcuseră eforturi foarte mari pentru a nu strica echilibrul, exagerând numai când era vorba de politeţe. Fiecare devenise un coleg de cameră model, împărţeau gătitul şi curăţenia, ideile, glumele, programul TV şi pasta de dinţi. Împărţeau aproape tot. În afară de pat.

— Ai avut o zi grea? îl întrebă ea evitând intenţionat ceea ce s-ar fi putut transforma într-o discuţie despre sex sau lipsa acestuia.

Făceau schimb de perii de păr, dar niciodată de aluzii sexuale. Referirile la sex erau interzise. Din acel motiv, tot timpul se gândeau nurnai la acest lucru.

— Nu mai grea ca de obicei. Bleeker s-a plâns în legătură cu absenţa mea din consiliu, dar a uitat să menţioneze că, în cursul săptămânii la care se referea el, eu am avut gripă.

— Nu ştie deloc să piardă.

Taylor zâmbi, dar întrerupse discuţia. Ea îi cunoştea toate stările de spirit şi o recunoscu pe aceea ca fiind una de reflecţie. Ceva îl tulbura. De aceea, ea nu îi întrerupse şirul gândurilor cu trăncăneli inutile.

Când ajunseră acasă, Ria se scuză şi se duse la baie să se dezbrace. Zilele acelea, Taylor dormea pe noua canapea mai mare pe care o cumpărase. Ria se oferise să o ia ea şi să-i înapoieze dormitorul, sau, cel puţin, să doarmă cu rândul în salon, dar el fusese la fel de încăpăţânat în această privinţă, cum fusese ea în legătură cu păstrarea independenţei financiare.

În fiecare seară, ea intra în dormitor singură. După ce ieşea ea din baie, intra el. Seara aceea nu făcu excepţie, doar că, după ce ieşi din baie, el nu îi spuse imediat noapte bună şi nu părăsi dormitorul.

Ci, având numai chilotul pe el, se îndreptă şovăitor spre pat. Ea îşi simţi gura uscată când îl văzu. Lumina indirectă arunca tot felul de umbre erotice pe trupul lui. Se întrebase adesea dacă Dumnezeu însuşi pusese fiecare fir de păr pe trupul lui Taylor. Pentru că erau aşezate atât de perfect.

— Te superi dacă te rog să mă ungi puţin cu asta? o întrebă el întinzându-i un tub cu unguent.

— Bineînţeles că nu, spuse ea încet, fără să arate nici un pic din dorinţa pe care o simţise.

El îi dădu tubul şi se aşeză pe marginea patului cu spatele la ea.

— Pe unde?

— Pot să aleg?

Încălcând regula cu privire la aluzii, el îi aruncă o privire plină de neastâmpăr peste umărul gol.

— Da, spuse ea pe acelaşi ton de glumă, dar gândeşte-te bine. Chestia asta e mentolată.

El se înfioră.

— În cazul ăsta, ar fi bine să-mi ungi umărul drept.

Râzând, ea stoarse puţin unguent în palmă şi apoi, îngenunchind în spatele lui, i-l întinse pe umăr.

— Puţin mai... aşa, acolo. Chiar acolo.

„Acolo, chiar acolo, Taylor.

Eşti atât de strâmtă, e atât de bine.

Aşa. Nu te opri.

Nu mă opresc. "

Mâiniie îi tremurară când mai stoarse puţin unguent. Genunchii îi erau lipiţi de fesele lui tari. Pielea lui era lucioasă şi întinsă. Şi-o menţinea bronzată lucrând în grădină în fiecare sâmbătă, fără să poarte nimic altceva decât o pereche de pantaloni scurţi. Ria şi-ar fi dorit foarte mult să-şi poată plimba mâiniie peste muşchii aceia, la care se uitase pe furiş, pe fereastră de multe ori. Se lăsă furată acum, depărtându-şi pulpele în aşa fel încât se aflau de o parte şi de alta a spatelui lui. În timp ce întindea unguentul, sfârcurile i se frecau de el, întărindu-se.

— Ţi-ai întins vreun muşchi?

Masajul, care ar fi trebuit să-l relaxeze, avea un efect contrar asupra lui. Răsuflarea îi era întretăiată, iar muşchii i se contractau, în loc să i se relaxeze.

— Probabil. M-a durut după orele de gimnastică.

— Te-ai forţat prea tare.

„E prea tare? Forţez prea tare?

Nu, nu, nu. "

— Da, încerc să mă obosesc foarte tare acolo, ca să nu vin acasă şi să vreau...

Ea îşi retrase mâinile brusc de parcă o fripsese pielea lui şi îşi ţinu răsuflarea câteva clipe. După aceea, reîncepu masajul şovăielnică.

— Taylor?

El îşi drese glasul.

— Hm?

— Ai putea să te duci la alta.

El întoarse capul brusc.

— Poftim?

Ea nu îşi dăduse seama cât de greu îi va fi să rostească acele cuvinte decât când încercă să o facă.

— Nu mă aştept să-mi fii credincios.

— De unde ştii că am fost?

Întrebarea o ului şi o ameţi ca şi cum el ar fi pocnit-o în cap.

— Nu... nu ştiu. Ai fost.

— Uită-te la mine şi atunci o să afii răspunsul, zise el mormăit.

Ria îşi reţinu sentimentul de fericire din suflet şi încercă să analizeze situaţia lor dintr-un punct de vedere masculin.

— Aş înţelege dacă, ştii tu, dacă te-ai duce cu altă femeie.

— Să mă culc?

Ria îşi coborî privirea şi încuviinţă, iar el uşor.

— Nu-i chiar atât de simplu.

— Dar a fost.

— Pe atunci nu eram însurat.

— Nici acum nu eşti. Nu în acest sens.

— Dar ăsta e micul nostru secret, nu-i aşa?

— Sunt sigură că există o mulţime de femei cărora puţin le-ar păsa dacă eşti însurat sau nu.

— Şi eu sunt sigur. Numai că mie îmi pasă.

— Ah, bineînţeles. Din cauza poziţiei tale în societate.

El se ridică brusc şi îi smulse tubul din mână.

— Mulţumesc, spuse el ieşind din încăpere fără să se uite înapoi.

Cinci minute mai târziu, Ria se afla în uşa salonului. El stătea întins pe spate pe canapea, puţin în diagonală pentru că era prea înalt. Îşi ţinea capul sprijinit într-o mână, iar cealaltă i se odihnea pe piept. Când o văzu, un muşchi îi zvâcni pe obraz, dar nu făcu nici o mişcare.

— Pot să intru?

— Pentru ce?

— Ca să-mi cer scuze.

El ridică din umeri cu indiferenţă şi ea trebui să-şi ascundă zâmbetul. Era bosumflat. Ea traversă încăperea desculţă şi se aşeză pe marginea canapelei. Era de o calitate foarte bună, dar nu se putea compara cu patul.

— N-am vrut să te supăr.

Era ca şi cum ar fi apăsat pe un buton de declanşare.

— Nu pot să invit în pat prima femeie pe care o întâlnesc în cale. Nu-i chiar atât de simplu.

Din experienţă ea ştia altfel, dar nu era momentul potrivit pentru a discuta acest lucru.

— E greu să bântui barurile şi să agăţi femei când eşti însurat, primar şi cunoscut de toată lumea din oraş, spuse el.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi spus că bântui. Mă gândeam că poate ai pe cineva la care te-ai putea duce, cineva care ar înţelege situaţia existentă.

Făcu o pauză de câteva clipe, după care adăugă:

— Ca Lisa, de exemplu.

El râse batjocoritor.

— E supărată că m-am însurat şi nici nu-mi vorbeşte.

Ria înghiţi în sec.

— Ai mai văzut-o?

— Ne-am întâlnit întâmplător de câteva ori.

— De ce nu luase lecţii, oare, de la Pandora să ţină cutia închisă în privinţa acelui subiect? O surpriză foarte neplăcută îşi făcuse apariţia pentru a-şi bate joc de ea. Se părea că lui Taylor îi trecuse prin cap să reia relaţia cu Lisa Burton, numai că ea era cea care nu voia.

— Bine, îmi pare rău că am deschis subiectul, spuse ea încet simţind o durere în inimă. N-am ştiut că o să te deranjeze.

Doi ochi albaştri o ţintuiră locului.

— Îl tot deschizi de o lună întreagă şi totdeauna m-a deranjat.

Acele cuvinte răguşite sunau şi arătau de parcă ar fi dorit să fie sărutate, aşa cum zăboveau pe buzele lui bosumflate.

— Motivul pentru care nu m-am dus cu nici o altă femeie este că n-am dorit nici o altă femeie.

Ria îşi lăsă capul în jos şi închise ochii, impunându-şi să nu se aplece pentru a se bucura de gustul buzelor lui. El se ţinea de înţelegerea făcută şi ea nu voia să o încalce.

Văzând-o că se menţinea pe poziţie, el îi spuse noapte bună şi se întinse spre veioză.

— Nu, stai puţin, Taylor. Te mai frământă ceva, nu-i aşa?

Dacă nu-i putea fi amantă, cel puţin să-i fie confidentă.

— Am fost atât de absorbită de planurile acelea, încât nu ţi-am observat starea de spirit mai devreme. Nu vrei să-mi spui despre ce e vorba?

— Nu. Aş vrea să nu fi fost nevoit s-o fac, spuse el uitându-se în tavan o clipă.

Ea aşteptă. În cele din urmă, el îşi întoarse din nou privirea spre ea.

— Am fost invitaţi să luăm parte la o inaugurare oficială. Mi s-a spus că am fost aleşi în unanimitate de către comitet pentru a fi oaspeţii de onoare, fiind consideraţi perfecţi pentru ocazia respectivă datorită faptului că suntem tineri şi de curând căsătoriţi.

— Şi ce anume inaugurează acest comitet?

— Noua aripă a spitalului presbiterian.

Ria simţi deodată un gol în stomac.

— Ah!

— Deci, ştii pentru ce este noua aripă?

— Obstetrică. Nou-născuţi.

— Da, bebeluşi. Săli întregi pline de ei. Proaspeţi taţi purtându-se ca nişte idioţi şi rânjind ca nişte imbecili. Bunici care fac fotografii prin geamuri.

— Mame cu sâni plini de lapte, spuse Ria inexpresiv şi privind în gol.

Taylor întinse mâna şi îi mângâie ceafa. Apoi şi-o lăsă să alunece încet în decolteul cămăşii de noapte şi îi acoperi sânul.

— Îmi pare rău, Ria. Nu voiam să-ţi spun, dar mi-era teamă că tot vei afla într-un fel sau altul.

— O să mergem, nu?

— Nu.

— Ce le-ai spus?

— Nu le-am dat nici un răspuns încă. Am zis că trebuie să văd mai întâi ce program ai şi pe urmă voi lua legătura cu ei.

— Când are loc marea inaugurare?

— Poimâine. Nu ne-au lăsat prea mult timp ca să putem refuza cu eleganţă, spuse el râzând cu amărăciune. Dar puţin mă interesează.

— Taylor, trebuie s-o facem. Chiar dacă n-am fi fost tineri şi recent căsătoriţi, tu eşti primarul ales şi e firesc să participi la inaugurare.

El scutură din cap cu încăpăţânare.

— Nu-mi place că trebuie să refuz, dar nu vreau să te fac, să ne fac, să trecem prin asta, Ria.

— Ei nu ştiu nimic de copilul pe care l-am pierdut. Eu n-am fost în spitalul acela. Aşa că vor fi foarte miraţi dacă vei refuza.

— Puţin îmi pasă. Sunt un funcţionar public, nu un sclav.

— S-a făcut atâta publicitate în jurul acestei construcţii. Sunt sigură că se va scrie foarte mult în presă despre inaugurare. Trebuie neapărat să fii acolo. Iar eu, ca soţia ta, trebuie să-ţi fiu alături.

— Nu, Ria.

Ea îi acoperi mâna, când se mai afla încă pe sânul ei.

— Ba da. Trebuie să reprezinţi primăria.

— La naiba cu primăria.

— Sigur nu vorbeşti serios.

— Ba da, dacă înseamnă că eşti obligată să asişti la afurisita aia de tăiere a panglică.

— Va fi o terapie bună pentru mine. Cam ca atunci când te urci din nou pe cal după ce te-a trântit o dată.

— Eşti sigură? o întrebă el privind-o cu atenţie.

— Foarte sigură.

Se priviră mult timp în linişte. Ştiau că, mai devreme sau mai târziu, trebuiau să realizeze că el încă îi mai mângâia sânul, dar fiecare părea mulţumit să fie cât mai târziu.

În cele din urmă, el spuse încet:

— Pari foarte plină.

— Sunt.

— Am văzut tampoanele în coş, Ria.

Special le lăsase într-un loc unde el să le poată vedea. Fără să fie nevoită să-i spună direct, acela era modul prin care ea îi dădea de înţeles că se vindeca normal.

— Totul e în regulă?

— Da, spuse ea răguşită. Şi la termen, de asemenea.

— Foarte bine.

Mâna lui îşi continuă mişcările blânde. Deveniră fiecare nucleul universului celuilalt. În cele din urrnă, ridicându-se într-un cot, Taylor o sărută, apăsându-şi buzele fierbinţi pe sânul ei.

Lăsându-se din nou pe spate, îi spuse cu un glas răguşit:

— Ar fi mai bine să te duci la culcare acum, Ria. Noapte bună.

— Noapte bună, zise ea şi, ca o somnambulă, părăsi încăperea.

Parcă se îmbrăcau pentru o înmormântare. Ea voia să arate cât mai bine, dar nu înţelegea de ce conta atât de mult acest lucru. Prima rochie pe care se gândise să o îmbrace era neagră, dar, după aceea, se răzgândise şi alesese una roşie, pe care o însoţi cu o pălărie neagră, de pai, cu boruri largi.

Taylor rămase surprins când o văzu apărând în living-room, unde el o aştepta deja îmbrăcat.

— Arăţi fantastic.

— Mulţumesc. Ce zici, pălăria îmi vine bine?

— E grozavă. Şi ştii cât de mult îmi plac perlele astea.

Aminti fără să vrea de noaptea nunţii lor care nu fusese deloc prea inocentă, când Ria îl primise în pat nepurtând nimic altceva decât un zâmbet ispititor şi perlele.

Pentru a umple acele clipe de stânjeneală, ea se întoarse şi îşi luă poşeta, iar Taylor se apucă să caute cheile maşinii. Pe drum, făcură câteva încercări de conversaţie, dar erau prea încordaţi ca să poată gândi logic, aşa că, până la urmă, renunţară.

Când ajunseră la spital, el întinse mâna peste consolă şi o strânse pe a ei.

— Nu-i prea târziu să ne răzgândim. Putem spune că ţi s-a făcut rău.

— Nu vorbi prostii.

De fapt, chiar îi era puţin rău de la stomac.

— Pot s-o fac şi singur.

Ea scutură din cap şi îi aruncă un zâmbet tremurător.

— Face parte din îndatoririle mele ca soţie de primar. Hai să mergem.

Păreau cuplul perfect în timp ce erau conduşi în holul mare din marmură al noului centru de obstetrică. Ria era cu foarte puţin mai scundă decât soţul ei. Ca aspect fizic se potriveau perfect. Amândoi erau bruneţi. Unul avea ochi albaştri, celălalt verzi. Taylor purta un costum gri închis, dar materialul era destul de subţire, pe măsura anotimpului. Ria parcă atunci coborâse din paginile revistei *Vogue*. Îi ululră pe toţi cei care le ieşiră în întâmpinare.

Fotografii avură o zi plină, punîndu-i să pozeze alături de directori şi ceilalţi demnitari ai spitalului. Delia Starr se afla şi ea printre reporterii prezenţi. Numai ea ştia prin ce chin trebuiau să treacă soţii MacKensie şi le făcu un semn de încurajare.

Taylor era funcţionarul public, dar Ria primi foarfeca mare şi aurie cu care trebuia să taie panglica în dungi roz şi albastre. O făcu şi toată lumea izbucni în apaluze.

— Dacă nu vă supăraţi, doamnă MacKensie şi domnuie consilier, am dori să vă facem o fotografie alături de cea dintâi femeie care a născut în acest spital.

Ria şi Taylor acceptară pollticoşi. Au fost conduşi pe un coridor. Taylor îi cuprinse cotul şi îi şopti:

— La naiba, sunt foarte mândru de tine. Toată lumea te adoră. Eşti minunată.

Trebuise să se lase în jos sub borurile pălăriei pentru a-i şopti aceste cuvinte la ureche.

— Ştiu ce chin trebuie să fie pentru tine.

— Nu pot să mă plâng, spuse ea cu fermitate. Dar toate chestiile astea legate de copii…

— Ştiu. Continuă aşa, draga mea. Câteva fotografii încă şi te scot de aici imediat.

Fericita mamă era o femeie până în douăzeci şi cinci de ani care dăduse naştere primului ei copil cu o zi înainte. Se aranjase pentru fotografi şi stătea rezemată de perne zâmbind încântată. Roşi puternic când Taylor îl strânse mâna şi păru intimidată de aerul sofisticat al Riei. Soţul ei, care era la fel de tânăr şi se afla lângă ea, zâmbea mândru.

Când fotografii îşi terminară treaba, proaspăta mamă îşi pierduse timiditatea.

— Aveţi copil? o întrebă ea pe Ria.

— Nu, spuse aceasta căutându-i mâna lui Taylor. Ne-am căsătorit doar de vreo două luni.

Taylor nu numai că îi strânse mâna, dar o cuprinse şi pe după mijloc ca pentru a o susţine.

— Dar avem de gând. Cât de curând.

— Chiar vă sfătuiesc, spuse tânăra mamă care îi zâmbi soţului ei. E grozav. Aţi cunoscut-o pe Jennifer?

— Jennifer? întrebă Ria cu un glas stins.

— Aşa am botezat-o pe fetiţa noastră.

— Ăăă, nu, noi... n-am văzut încă salonul copiilor.

Slavă Domnului, îşi spuse Ria.

Dar, chiar în clipa aceea, un angajat al spitalului îşi făcu drum spre ei.

— Acesta va fi următorul popas. Vă rog, poftiţi pe aici. Le vom arăta domnului consilier şi doamnei MacKensie salonul copiilor. Din punct ele vedere tehnologic, e o operă de artă. Aş vrea să vedeţi şi salonul celor născuţi prematur. S-au luat măsuri ca...

El continuă să vorbească mergând de o parte a Riei, în timp ce Taylor o sprijinea în partea cealaltă.

— Scuzaţi-ne o clipă, spuse acesta şi, oprindu-se, o trase pe Ria de o parte privind-o cu atenţie. Lasă-mă să găsesc o scuză.

— Nu, nu se poate, spuse ea strângându-i braţul. Mă simt foarte bine.

— Eşti albă ca varul.

— Lumina neonului nu-mi prieşte.

— Nu glumi cu mine, Ria. Vreau să te scot de aici. Acum.

— Nu, te rog.

— S-a întâmplat ceva? întrebă administratorul spitalului de la o distanţă discretă:

— Nu, spuse Ria zâmbind. Taylor m-a rugat să-i aduc aminte să trimită un buchet de flori tinerei mame şi lui Jennifer, adăugă ea implorându-şi soţul din privire să-i susţină scuza.

Toată lumea răsuflă uşurată.

— Cât de atent este, murmură cineva.

— Acesta este unul din motivele pentru care m-am căsătorit cu el, zise Ria luându-l de braţ pe Taylor, iar el îi acoperi degetele reci şi umede cu ale sale.

Numai el ştia că ea o făcea în căutarea unui punct de sprijin, nu ca un gest de afecţiune.

Vizitară întâi salonul celor născuţi prematur, dar acolo nu era nimeni deocamdată. Când porniră spre salonul copiilor, Taylor o simţi strângându-i braţul şi mai tare. Încercă să asculte explicaţiile pe care le dădea unul din angajaţii spitalului răspunzător de relaţiile cu publicul, dar se concentra atât de mult asupra Riei, încât nu receptă nimic.

Văzură pe fereastră o infirmieră luând în braţe un copil care plângea.

— Ea e Jennifer. Primul nostru copil, li se spuse.

— Pot s-o ţin puţin?

Întrebarea pe care Ria o puse încet reduse pe toată lumea la tăcere. Îi paraliză şi îi făcu să amuţească până şi pe ziarişti, care erau la fel de neastâmpăraţi şi agitaţi ca nişte copii în biserică. Taylor arăta de parcă ar fi înghiţit un ou întreg.

— Hei, ar fi o poză excelentă, strigă unul din fotoreporteri şi câţiva din colegii săi îi susţinură părerea.

Personalul spitalului se consultă o clipă, după care Ria fu condusă în salon. Taylor se simţea ca o persoană care vizita un deţinut, aşa cum era despărţit de iubita lui printr-un geam de sticlă. O vedea, dar nu o putea atinge, nu îi putea alina durerea şi acest lucru era extrem de chinuitor. Ea însăşi îşi prescrisese acea tortură ca un fel de terapie sau autoflagelare, iar el nu avea nici o putere.

O văzu zâmbindu-i infirmierei şi apoi întinzând braţele spre fetiţa care plângea strident. Ţinu copilaşul cu mai multă grijă decât infirmiera când se aşeză încet într-un balansoar.

Aparatele de fotografiat se puseră în funcţiune imediat în jurul lui, dar Taylor nu era conştient de acest lucru. Se făceau comentarii, se puneau întrebări, dar el nu auzea nimic. Atenţia îi era îndreptată numai spre soţia lui, a cărei mână stângă, ce purta verigheta, ţinea căpşorul fetiţei.

— Soţia ta are mult curaj, Taylor.

Recunoscând glasul Deliei Starr, el încuviinţă.

— Aşa e, spuse el cu mândrie şi îşi aminti cât de belicoasă şi, totuşi, cât de netulburată păruse Ria în ziua când intrase în biroul lui spunându-i că era însărcinată.

Acum părea la fel de frumoasă şi perfect stăpână pe sine, dar el ştia că în interior era distrusă. Nu mai cunoscuse nici o femeie care să dea dovadă de tărie şi de delicateţe în egală măsură.

Se uita la faţa fetiţei. Taylor îşi dădu seama după felul în care Ria îşi ţinea buzele, că îi gângurea. Copilul se opri din plâns şi zâmbetul Riei se transformă într-un râs uşor de pură încântare. El nu îl putea auzi, dar îl simţea adânc în stomac.

Ria îi spuse câteva cuvinte infirmierei, fără să-şi ia însă ochii de la fetiţă. Desfăcând pledul roz, îi studie membrele micuţe, îi măsură un picioruş cu degetul şi îi mângâie uşor obrazul.

Înainte de a i-o da înapoi infirmierei, deschise pumnul fetiţei şi îi sărută uşor palma.

Nu plânse până nu ajunseră acasă.

Taylor se îndreptă direct într-acolo, deşi nu era încă nici ora prânzului. Ria zâmbise în faţa aparatelor de fotografiat şi felicitase personalul spitalului pentru noua construcţie. Strânsese mâinile tuturor înainte să plece. Dar tot drumul stătu rigidă şi nu scoase nici un cuvânt.

Intrară. Ea îşi puse poşeta pe măsuţa din hol şi Taylor azvârli cheile maşinii alături, după care o îmbrăţişă cu putere. Ea nu opuse rezistenţă.

— Ţine-mă strâns, te rog.

— Nu trebuie să mă rogi.

Abia atunci ea dădu frâu liber lacrimilor.

Taylor îi aruncă pălăria pe jos, îi scoase agrafele din păr şi îşi trecu degetele prin el pe măsură ce cădea liber. Îi ţinu capul sub bărbia lui şi o îmbrăţişă strâns. Suspinele îi zguduiau trupul, făcându-şi drum prin pieptul şi gâtlejul ei. Îi apucă reverele şi îi udă cămaşa cu lacrimile ei grele.

Când se mai opri din plâns, o luă în braţe şi o duse în dormitor, unde o aşeză în picioare lângă pat şi o întoarse cu spatele. Îi trase fermoarul rochiei şi i-o lăsă în jos până când ea îşi trecu picioarele peste materialul ghemuit pe covor, rămânând într-un furou de satin cu partea de sus din dantelă.

Purtându-se cu ea de parcă ar fi fost un copil, o întoarse din nou cu faţa spre el şi îi puse mâinile pe umeri apăsând-o până când ea se aşeză pe marginea patului. Îngenunchind, Taylor îi scoase pantofii cu toc şi îi puse într-o parte.

O lăsă acolo în timp ce îşi scoase şi el haina, vesta şi cămaşa. Se descălţă apoi de pantofi şi de ciorapi, după care, rămânând doar în pantaloni se întinse în pat şi o trase şi pe ea alături de el.

Ria se întinse lipindu-şi obrazul de pieptul lui, iar el o înconjură cu braţele protector şi îşi propti bărbia în creştetul capului ei.

— Povesteşte-mi tot.

— Era frumoasă, şopti ea.

— Nici un nou-născut nu-i frumos.

Ea nu se supără pentru că ştia că o tachinează.

— Ea era.

— Uluitor cât de mică putea să fie.

— Micuţă. Nu cred că puteai să-i vezi degetele de la picioare, dar erau incredibil de mici. Şi cele de la mâini erau aproape transparente.

El îi duse mâna la buze şi îi sărută dosul degetelor.

— Ce-ai simţit când ai ţinut-o în braţe?

— Avea pielea atât de moale, spuse ea şi se încruntă când îşi aduse aminte. Dar pe alocuri era uscată şi am întrebat-o pe infirmieră şi mi-a spus că e ceva normal la noii născuţi. Stau nouă luni în lichid, astfel încât pielea lor e uscată timp de vreo săptămână şi se cojeşte adesea.

— N-am ştiut. Şi mai ce?

— Inimioara îi bătea repede. Aproape că i-o vedeai pulsând în piept şi în moalele capului. De aceea nu-i înfăşoară în pături. Trupurile lor generează mult mai multă căldură decât ale noastre.

Taylor se îndoia de acest lucru. În clipa aceea nu credea că un alt corp omenesc putea să genereze mai multă căldură decât al lui. Intenţiile îi erau cât se poate de onorabile, dar faptul că o ţinea pe Ria în acel fel avea un efect profund şi involuntar asupra sa.

Furoul din satin i se mula pe toate formele, scoţându-i în evidenţă pieptul, mijlocul, şi şoldurile. Sânii ei se aflau plini şi grei pe pieptul lui, depăşind cupele din dantelă ale furoului. Sfârcurile ei erau nişte discuri trandafirii-cafenii pe care acum îşi dorea să le privească şi în clipa următoare spera să nu le vadă, căci de fiecare dată când o făcea, ardea de dorinţă să o mângâie şi să o guste.

Mintea i-o lua razna, iar el încerca din toate puterile să îşi stăpânească dorinţa din ce în ce mai mare şi să şteargă ceea ce imaginaţia lui îi proiecta pe creier. Îi zări portjartierul pe sub furou. Ştia că, deasupra marginii ciorapilor, pulpele îi erau netede şi moi, formând o cale de trecere mătăsoasă spre misterul dulce şi întunecat al feminităţii ei.

Ria trebuia să-şi fi dat seama de excitarea lui, căci încercă să se dea la o parte, dar el o opri.

— Ar trebui să mă schimb şi să plec la lucru, spuse ea.

Dacă ar fi făcut-o cu convingere, poate i-ar fi dat drumul, dar din protestul ei slab, el înţelese că nu voia cu adevărat să plece.

— Ca primar ales hotărăsc să ne luăm liber astăzi.

— Şi ce să facem?

— Asta.

— Ce înseamnă asta mai exact? O veghe pentru copilul care nu s-a născut niciodată?

— Dacă vrei s-o iei aşa. Încă n-ai trecut de perioada critică.

Mâna ei îi acoperi inima şi, cu unghia, îi zgârie uşor sfârcul, neatentă.

— Sunt cumva ridicolă? Mii de femei, din toată lumea suferă pierderi de sarcini în fiecare zi.

— Fiecare din ele simte exact ce simţi şi tu, dacă îi pasă de copil.

— Şi dacă îi pasă de cei care l-a conceput, spuse ea ridicându-şi capul şi priviridu-l. Majoritatea bărbaţilor în situaţia ta ar fi fost bucuroşi de pierderea copilului.

— Niciodată, Ria.

— Nu te mai simţi agăţat.

— Nici nu m-am simţit astfel. Şi eu voiam copilul.

Ochii ei se umplură de lacrimi din nou şi ea îşi muşcă buza de jos.

— Îl voiai, nu?

— Foarte mult.

— Mă întreb dacă o fi fost băiat sau fetiţă, ca Jennifer.

— Nu te mai gândi la asta.

— Am pierdut o primă balerină, un medaliat cu aur la Olimpiadă, un om de stat, de ştiinţă, sau o artistă?

— Nu te mai gândi, spuse el rostogolind-o pe spate şi aşezându-se deasupra ei. O să înnebunim dacă ne tot gândim la asta, adăugă el sorbindu-i lacrimile de pe obraji şi buze. Iar eu o să înnebunesc dacă nu te sărut.

La început, fu un sărut delicat. Buzele abia le atinseră pe ale ei, furându-şi unul altuia răsuflarea. După aceea, buzele lui se desfăcură şi le cuprinseră pe ale ei într-un sărut posesiv şi plin de dorinţă. Limba lui era îndrăzneaţă şi invadatoare, făcând o dragoste nebună cu gura ei.

Ea îşi strecură degetele prin părul lui.

— Taylor, Taylor, gemu ea, sărută-mă până n-o să mă mai doară.

— Unde te doare?

— Peste tot.

El îi acoperi atunci obrajii scăldaţi în iacrimi cu sărutări la întâmplare, revenind iar şi iar asupra gurii ei. Îi lăsă bretelele furoului în jos şi îşi cufundă faţa în moliciunea catifelată a decolteului ei. Îi sărută sânii, apăsându-şi buzele cu fermintate pe carnea lor moale şi apoi îi mângâie sfârcurile cu limba până le făcu să se întărească.

Îi adulmecă triunghiul prin satinul cald care îi acoperea trupul de parcă i l-ar fi mângâiat. Ridicând tivul furoului, îşi îngropă faţa în pântecele ei, sărutându-i buricul uşor şi, pe urmă, cercetându-l agresiv cu limba.

— Ah, Taylor, opreşte-te. Mă faci să...

— Ce?

— Să mă ud.

— Foarte bine.

— Dar la ce bun când...

El îşi vârî atunci mâna sub bikinii ei şi între pulpe.

— Eliberează-te.

Ea îl ascultă. El îşi apăsă podul palmei seducător. Vrând să se elibereze de panglicile de dorinţă cu care o legaseră sărutările lui, Ria îi urmă îndemnurile.

Când valuri de eliberare îi străbătură sexul, buzele lui se aflau acolo pentru a le prinde, şoptind cuvinte de iubire.

Peste câteva clipe, în timp ce trupul îi mai radia încă şi răsuflarea îi era tot neregulată, Ria îl simţi pe Taylor dându-se jos din pat. Atunci deschise ochii şi îi rosti numele cu dragoste.

— Nu mă duc departe, spuse el şi se aplecă să-i dea la o parte şuviţele de păr umede de pe umeri şi piept. Mă-ntorc imediat.

Scuturând din cap, Ria se ridică în capul oaselor şi se trase spre marginea patului. Îi cuprinse mijlocul şi îşi lipi obrazul de abdomenul lui înainte de a i-l săruta. Apoi iar, cu mai multă pasiune, folosindu-şi limba.

— Ria, şopti el răguşit. Şi apoi îşi desfăcu centura seducător.

Nouă

Ria apăsă cu putere pe frână şi împinse portiera. Când coborî, poşeta îi căzu pe şosea şi tot conţinutul se vărsă. Murmurând nişte înjurături total nepotrivite pentru o doamnă, ea se aplecă, adună tot şi intră repede pe uşa din spate.

Telefonul se auzea sunând.

— Alo?

— Bună, spuse Taylor. Abia respiri.

— Tocmai am intrat.

— Credeam că trebuia să fii aici deja.

— Şi eu credeam că o să ajung, dar am fost reţinută.

Trebuia să fi fost la el la birou de un sfert de oră. Probabil că era deja nervos, dar nu avea să mai fie când va afla unde fusese şi de ce întârziase.

— În jumătate de oră mă schimb.

— Asta înseamnă că o să întârziem, Ria.

Ea se gândi o clipă.

— Du-te tu înainte şi ne întâlnim acolo.

— Nu-mi place, dar cred că asta o să fac.

— Nu pot începe fără tine şi se vor agita dacă întârzii. Ne vedem la hotel.

— Va fi o recepţie înainte de cină. Nu ştiu sigur în ce apartament.

— Asta e o seară când e imposibil să te rătăceşti. Nu-ţi face griji. Te găsesc eu.

— Dacă ai ceva probleme...

— N-o să am nici o problemă. Hai, spune-mi la revedere. Nu vreau să te fac să întârzii.

— Bine, pa. Ah, Ria, ce te-a reţinut? Lucrul?

— O să-ţi spun când o să ne vedem.

Închise înainte ca el să apuce să o mai întrebe ceva. Sosise seara cea mare. Taylor MacKensie avea să depună jurământul ca primar după un banchet oficial organizat într-una din sălile de bal ale unuia din cele mai mari hoteluri din oraş.

Ria dădu fuga în dormitor, azvârlindu-şi din mers pantofii şi scoţându-şi jacheta taiorului. Ea, care de obicei, era extrem de ordonată, îşi aruncă acum hainele peste tot şi intră sub duş. Apa era caldă şi fortifiantă.

Dar nu se compara cu fericirea din sufletul ei. Fusese la control în după-amiaza aceea. Ştiind că putea să întârzie la banchet, se supărase şi mai tare când ajunsese la spital şi aflase că programul medicului ei era întârziat datorită unei urgenţe care apăruse în cursul dimineţii. Citise fiecare revistă *National Geographic* de câte două ori şi aflase mult mai multe despre animalele sălbatice decât ar fi vrut să ştie, înainte de a fi chemată în sala de consultaţii.

Dar ceea ce îi spuse medicul meritase îndelungata aşteptare şi toate neplăcerile. Era cât se poate de sănătoasă. Nu exista nici un motiv pentru care să nu poată reîncepe activitatea sexuală.

Mâinile îi tremurau acum când încerca să îşi pună cerceii. În seara aceea, când aveau să se întoarcă acasă, îi va da vestea cea bună lui Taylor. Gândul la ceea ce avea să urmeze în mod inevitabil o făcu să-i vină ameţeală. Din după-amiaza „veghei" lor fuseseră ca nişte picături de apă căzute pe o tigaie încinsă. Sfârîiau.

Din acel motiv evitaseră să se atingă. El nu reîncepuse să doarmă cu ea, aşa cum s-ar fi aşteptat ea şi cum spera în taină. În seara aceea şi în fiecare noapte ce a urmat, el dormise pe canapeaua din salon.

Ea încercase să îşi dea seama ce anume făcuse ca, în după-amiaza aceea, să facă dragoste într-un chip atât de deosebit. La fel de pasional ca întotdeauna, dar se mai adăugase ceva. O anumită intensitate. Pătrunseseră într-o dimensiune a sexualităţii unde dăruirea întrecea primirea. Acea emoţie din spatele pasiunii lor îi înspăimântase.

Făceau tot posibilul ca atmosfera din casă să fie plăcută şi netensionată, în timp ce, dedesubt, aceasta era încărcată de dorinţe reţinute şi sentimente nerostite. Nu mai puteau rezista mult fără să cedeze presiunii. Acum nu mai trebuiau s-o facă.

Ria era sigură că, imediat după ce îşi vor rezolva problema relaţiei sexuale, discuţiile despre divorţ aveau să se evapore pentru totdeauna.

Seara era destul de răcoroasă pentru a putea îmbrăca rochia cu paiete pe care o purtase în Ajunul Crăciunului. Se dădu cu parfumul care îi plăcea lui Taylor cel mai mult, puse un set de batiste de hârtie şi un ruj în mica poşetă argintie, luă cheile maşinii ei şi ieşi pe uşa din spate.

Ar fi putut jura că picioarele nu îi atingeau pământul.

Majoritatea celor care participaseră la recepţia de dinainte de cină se mutaseră deja în sala de bal care se afla cu câteva etaje mai jos. Taylor se scuză şi se duse la toaletă. Când ieşi, văzu că o singură persoană mai rămăsese în încăpere – Lisa.

Arătând senzaţional într-o rochie neagră şi strâmtă care îi scotea în evidenţă părul blond, ea îi zâmbi de lângă bar.

— Nu mai vrei să bei ceva?

— Nu, mulţumesc. Trebuie să cobor repede.

— Putem să stăm de vorbă o clipă, Taylor? N-am făcut-o demult.

— Tu ai părut să vrei asta.

Ea îşi amestecă băutura cu vârful degetului, după care îl supse uşor.

— Mă condamni pentru că am fost supărată când tu te-ai însurat cu acea Lavender?

Ei îşi îngustă buzele nervos.

— Numele ei este Ria. Şi condamnat e un cuvânt prea puternic. Surprins ar fi cel mai potrivit. Sunt surprins că te-a deranjat faptul că m-am căsătorit. Totdeauna am fost liberi să ne vedem şi cu alte persoane.

— Să ne vedem, nu să ne căsătorim.

Taylor era un politician destul de bun ca să ştie când trebuia să se retragă.

— Te rog să mă scuzi, spuse el şi dădu să se îndrepte spre uşă.

— Taylor, îmi pare rău, zise ea apucându-l de braţ când vru să treacă. Credeam că avem o înţelegere între noi.

— Am avut. Înţelegerea era că nu exista nici o înţelegere.

Ea îl privi printre gene.

— Nu mi-am dat seama cât de mult însemni pentru mine decât când te-am pierdut. Mi-ai lipsit.

— Zău?

Ea îşi puse paharul jos şi se lipi de el, luându-l pe după gât. El îi simţi sânii obraznici, fără sutien, împungându-i pieptul.

— Foarte mult. Şi ştiu că şi tu mi-ai simţit lipsa.

— De unde ştii?

Zâmbetul îi era la fel de superior ca al unui cititor care şi-a dat seama cine este criminalul după ce a citit un singur capitol dintr-un roman de Agatha Christie. Ceea ce faci cu soţia ta în pat nu poate fi la fel de bun ca şi ceea ce făceam noi.

— E altfel, spuse el diplomatic.

Ea îl strânse între pulpele uşor depărtate şi îl simţi întărindu-se prin pantalonii smoching-ului.

— Păstrează-ţi nevasta, Taylor, şopti ea. Eu am fost măritată o dată şi mi-am dat seama că nu-i de mine. Îmi place să fiu liberă. Dar şi tu îmi placi. Foarte mult, spuse ea frecându-se de el ca o pisică în călduri. Amândoi suntem discreţi. Nu văd absolut nici un motiv pentru care să nu continuăm ca înainte. Înainte să fii atât de neatent şi să o laşi gravidă pe Ria Lavender.

Ochii lui se răciră brusc.

— Ria nu e însărcinată.

Lisa zâmbi cu maliţiozitate.

— Nu acum. Dar a fost. De aceea te-ai însurat cu ea, nu? Când s-a întâmplat, în seara de Ajun, după petrecerea soţilor Graham? întrebă ea îngustându-şi ochii. Parcă-mi şi imaginez. Erai furios pe mine că plecasem la schi fără tine. Ai cunoscut o femeie destul de atrăgătoare la petrecere, pe care nu o deranja o aventură de o noapte, şi te-ai culcat cu ea. Eh, te iert, totuşi, fiindcă eşti bărbat. Şi ştiu mai bine ca oricine cât de viril eşti. Şi, în plus, adăugă ea, eu am avut o afacere cu Instructorul de schi în perioada aceea.

Îşi ţuguie buzele şi scoase un ţâţâit.

— Dar am scăpat nevătămată. Nu-i păcat că tu nu? Bietul de tine, ai făcut un gest onorabil şi te-ai însurat cu fata. Degeaba.

Taylor era prea inteligent ca să se lase păcălit. Nu avea să recunoască absolut nimic. Destul de ciudat, cuvintele ei îngrozitoare făcură lumină în mintea lui. Oare asta simţea şi Ria? Se mai simţea încă, oare, un simplu recipient al poftelor lui trupeşti?

Dumnezeuie, până acum nu se gândise la acest lucru din punctul ei de vedere. Trebuia neapărat să clarifice totul. Cât mai curând. Nu o putea lăsa să creadă în continuare că nu fusese, şi nu era, altceva decât o simplă aventură.

Dar, mai întâi, trebuia să rezolve cu Lisa. Se prefăcu plictisit.

— Habar n-ai ce spui, Lisa.

Ea îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă.

— Ah, ba da. Deliei Starr îi place să bea, Taylor. Nu uita asta data viitoare când îi mai acorzi un interviu. După câteva pahare de whisky, limba i se dezleagă asemeni unui ghem de lână şi spune tot.

— Şi ce ai de gând să faci cu această informaţie? Să mă şantajezi? Care-i preţul tăcerii tale, sexul? Trebuie să fac pe îndrăgostitul ca să taci?

— Nu m-aş coborî niciodată la ceva atât de oribil, spuse ea şi, strecurându-şi mâinile pe sub haina lui, îi frecă sfârcurile prin cămaşă. Dar pe oameni îi interesează să afle cât mai multe despre noul lor primar şi soţioara lui: Ar putea să-mi scape ceva fără să vreau.

— Eşti o târfă.

Ea tresări, dar îşi reveni repede şi îi zâmbi leneş.

— Aşa e. Dar am o mulţime de bani. Mă învârt prin cercurile sociale şi politice care trebuie. Nu-ţi poţi permite să mă superi.

Se întinse şi îl sărută uşor.

— Care-i problema, Taylor? Nu-ţi cer să renunţi la nevastă. Nu mă opun ei atâta timp cât nu se amestecă în treburile noastre. O nevastă brunetă şi o amantă blondă. Ce-şi poate dori mai mult un bărbat?

Rosti acea întrebare cu buzele lipite de ale lui, după care se ridică pe vârfuri şi se arcui lipindu-se de el. El o prinse de mijloc pentru a o ţine, în timp ce gura Lisei se mişca lacomă peste a lui plimbându-şi limba în jurul buzelor lui.

Sunetul unei răsuflări tăiate brusc îl făcu să-şi întoarcă privirea. Ria se afla în prag. O imagine sclipitoare şi uluitoare în rochia ei cu paiete. Părul negru şi lucios îi strălucea la fel de tare ca rochia, iar ochii îi reflectau aceeaşi lumină.

Numai că erau de gheaţă.

Taylor o împinse pe Lisa imediat.

— Ria.

— Bună seara, doamnă MacKensie, spuse Lisa râzând.

— Bună seara, răspunse Ria cu răceală în glas, după care îşi privi soţul. Mi-au spus unde te pot găsi.

— Ria, nu e ce pare a fi.

— Ce cuvinte banale, Taylor. Sper să fii mai elocvent când îţi vei ţine discursul, zise ea, după care părăsi încăperea imediat.

Taylor o dădu pe Lisa la o parte cu brutalitate şi alergă după soţia lui care se afla deja la jumătatea coridorului când el o ajunse din urmă.

— Ria, aşteaptă puţin.

— Nu avem timp. O să întârziem la banchet.

— Rămâi?

— Aşa ne-a fost înţelegerea, nu? întrebă ea încordată. Să rămân cu tine până-ţi depui jurământul. Voi sta lângă tine la masă şi voi zâmbi prefăcându-mă că nu te-am prins sărutând-o pe târfa aia.

Apăsă furioasă pe butonul liftului şi uşile se deschiseră imediat. El o urmă înăuntru, dar ea nu îi lăsă timp să spună ceva.

— Ai pornit-o mai devreme, nu? Când ai spus că ne vom vedea fiecare de treburile noastre, am crezut că te-ai referit la perioada care începe după seara asta. Dar se pare că m-am înşelat.

— Refuzi să asculţi orice explicaţie, nu? o întrebă el.

Ea îi zâmbi cu dulceaţă.

— Poţi să te duci dracului.

— N-aş fi crezut, spuse el încet, dar, chiar în clipa aceea, uşile liftului se deschiseră şi imediat se treziră înconjuraţi de o mulţime de oameni care voiau să strângă mâinile cuplului zilei.

De cum se aşezară la masa principală, banchetul începu. Ria nu putu să înghită nimic. Îi era greaţă. Capul îi zvâcnea. Ochii îi păreau hotărîţi să lăcrimeze, deşi ea făcea tot posibilul ca acest lucru să nu se întâmple.

Nu se putea concentra deloc. Nu îl vedea decât pe Taylor îmbrăţişînd-o şi sărutând-o pe Lisa. Îi venea să ţipe, să azvârle cu ceva, dar se purtă impecabil, exact aşa cum trebuia să o facă prima doamnă a oraşului.

Se gândi să se scuze născocind o boală oarecare, dar era hotărâtă să nu-i dea Lisei satisfacţia de a o vedea învinsă. Şi nici pe Taylor; nu avea să-l lase să scape atât de uşor. Dacă pentru ea era neplăcut să suporte acel banchet cu mâncăruri mediocre, pentru el trebuia să fie un adevărat infern. Ce poziţie incomodă, între soţie şi amantă, la o petrecere la care era în centrul atenţiei. Se mai spunea că era un scaun fierbinte.

Ria spera ca Taylor să se frigă.

Masa era pe şfârşite. Chelnerii debarasau mesele. Cei din public îşi întorseseră scaunele în aşa fel încât să stea cu faţa spre podium unde prezentatorul spunea glume la fel de nesărate ca zâmbetul Riei.

După momentul de încălzire al acestuia, urmară discursurile scurte ale câtorva demnitari. Toate acestea conducând la prezentarea distinsului primar, Taylor MacKenlse.

— Şi acum, spuse prezentatorul, îi voi ruga pe Taylor MacKensie şi pe frumoasa sa soţie, Ria, să mi se alăture aici pe podium pentru depunerea jurământului.

Ria era uluită. Nu ştiuse că avea să fie chemată alături de el. Taylor îi cuprinse cotul şi o ajută să se ridice. Publicul îi aplaudă când îşi făcură drum spre podium.

Mal târziu nu avea să-şi dea seama cum de supravieţuise celor câtorva minute cât durase depunerea jurământului. Vocea lui Taylor era limpede şi distinctă. Îşi amintea că o auzise plină de umor, de furie şi de pasiune. Părea să i se infiltreze în măduva spinării asemeni unui narcotic puternic. O făcea să creadă că este un om integru, de încredere, un bărbat care îi putea fi credincios soţiei sale. Dar ea ştia mai bine.

După ce îşi depuse jurământul, el le zâmbi celor care îi aplaudau, după care se întoarse şi îi zâmbi şi ei. Luându-i faţa în mâini, se aplecă şi o sărută iute. Ovaţiile crescură în intensitate făcând candelabrele de cristal să vibreze. După ce el îi dădu drumul, prezentatorul o conduse înapoi la masă şi Taylor luă microfonul. Discursul lui fu elocvent şi amuzant – glasul lui încrezător răsuna

plin de entuziasm şi optimism, care erau molipsitoare. Când încheie, toată lumea se ridică în picioare.

Şovăitoare, Ria se ridică şi ea să-şi aplaude soţul infidel.

Înainte să poată pleca mai trebuiră să se supună unei serii de fotografii şi strângeri de mâini. Aşteptară împreună să li se aducă maşinile. A ei sosi mai întâi. Se urcă la volan şi plecă lăsându-l să-şi aştepte maşina cu nerăbdare.

Ria era foarte tulburată. Uita mereu cele mai importante manevre de conducere a automobilului. Ar fi vrut să se ducă acasă la ea, dar îşi aduse aminte că nu avea cheia. Trebuia să treacă mai întâi pe la Taylor. Coborî în grabă şi descuie repede uşa din faţă. După o căutare amănunţită găsi, în sfârşit, celălalt set de chei. Tocmai voia să iasă, când Taylor apăru din senin şi îi blocă trecerea.

— Dă-te la o parte, Taylor.

— Nu.

— Nu vreau să ascult nimic din ce o să-mi spui şi ştiu că nici tu nu vrei să auzi ce am eu de spus, aşa că, te rog, hai să nu îngreunăm situaţia şi mai mult.

— Ce crezi că n-aş vrea să aud?

Ea îl privi cu răceală.

— Ce ticălos ipocrit şi cu două feţe eşti.

— De ce spui astă?

Uluită, făcu un pas înapoi.

— Poate că, în regulamentul tău e normal ca un soţ să-şi sărute fosta amantă, dar e contrar concepţiilor mele.

— Nu o sărutam pe Lisa.

— Atunci înseamnă că am avut un vis extrem de realist.

Încercă să îl dea la o parte, dar el nu se clinti. După câteva clipe, începu să o împingă uşor ca să poată închide uşa. Ea îi aruncă o privire ucigătoare.

— Nu fi copil, Taylor. Nu mai stau cu tine aici nici o clipă. De ce nu încetezi jocul ăsta şi să mă laşi să plec?

— Nu înainte de a şti adevărul.

— Dar am văzut cu ochii mei, strigă ea. Ori vă sărutaţi cu poftă, ori unul din voi îi făcea celuilalt respiraţie gură la gură. Şi, dacă-i aşa, era chiar nevoie să-ţi maseze şi inima?

Când îşi aminti cum îl mângâiaseră mâinile Lisei pe sub haină, deveni livid㠖

— Cum ai putut? Ai avut noroc că eu am fost cea care v-a descoperit. Doamne, oricine v-ar fi putut vedea împreună şi tot ce te-ai chinuit să realizezi s-ar fi dus pe apa sâmbetei. Sărutul ăla merita acest lucru? La ce te gândeai?

— La tine.

Ea îl privi nevenindu-i să creadă. Şicanările lui pline de cruzime o înfuriară atât de tare, încât lacrimile îi izvoriră fără să le poată opri.

— La naiba, nu te mai juca cu mine. Nu merit aşa ceva.

— Meriţi să te pun pe genunchi şi să te bat pentru că ai tras concluzii pripite.

— Poftim? Te-am prins în flagrant delict cu fosta amantă, dar, spuse ea râzând uşor, Lisa nu e fostă, nu? Aţi făcut-o pe la spatele meu naiv încă de la început? Sau aţi reluat-o numai de puţin timp? După ce am pierdut sarcina, când nu puteam să mai am o viaţă sexuală normală?

Un muşchi zvâcni în obrazul lui.

— Ar fi mai bine să taci înainte să apuci să spui cuvintele urâte pe care s-ar putea să le regreţi mai târziu.

— N-o să regret nimic din ce spun. Nici măcar nu găsesc cuvinte destul de urâte pe care să ţi le arunc.

Îi întoarse spatele, dorindu-şi ca rochia să nu fi avut un decolteu atât de adânc. Se simţea expusă şi vulnerabilă.

— Am fost o proastă că am venit la tine de la început. Şi te-am mai lăsat să mă convingi să şi rămân!

Se răsuci brusc.

— Asta e, nu? Faptul de a avea o soţie îţi oferă respectabilitate. Îi face pe critici să tacă. Copilul ar fi fost un avantaj în plus. Probabil că nu ţi-a venit să crezi cât de norocos eşti în ziua când am venit să-ţi spun că sunt însărcinată. Ai văzut o modalitate de a câştiga ceva, nu? Sunt un scut în dosul căruia poţi să-ţi faci micile meandre. Ei bine, nu mai ţine, Taylor. Am stat cu tine dintr-un sentiment de datorie şi din obligaţie, dar acum, gata. Am terminat cu tine. Gata. Şarada asta s-a terminat din această clipă.

Sânii îi săltau agitaţi. Ochii ei verzi sclipeau ca nişte smaralde, iar pumnii îi erau încleştaţi pe lângă trup. Fiecare fir de păr îi era încărcat de indignare, pe bună dreptate. Tremura, la fel de încordată ca o coardă de pian.

El ar fi trebuit să tacă şi să-şi lingă rănile provocate de limba ei tăioasă. În schimb, o întrebă calm:

— Ai terminat?

— Tocmai ţi-am spus asta.

— Mă refeream la criză; nu la relaţia noastră.

— Răspunsul pentru amândouă e da.

— Foarte bine. Acum, taci şi ascultă-mă, spuse el îndreptând un deget spre ea. Cam jumătate din ce-ai spus e răsuflat.

Ea deschise gura să protesteze, dar privirea lui o făcu să tacă.

— Toate chestiile alea cum că ai fi stat aici dintr-un sentiment al datoriei şi că te-aş fi folosit drept scut, sunt nişte porcării. Ai stat fiindcă ai vrut şi eu te-am rugat să rămâi pentru că am vrut. Aşa că, hai să nu ne mai amăgim cu gândul că vreunul din noi ar fi avut vreun motiv altruist.

— Foarte bine, deci, înseamnă că amândoi suntem de vină pentru căsătoria asta bizară. Dar, cel puţin, eu ţi-am fost credincioasă.

— Şi eu la fel!

— Eu n-am avut nici o aventură.

— Nici eu n-am avut. În seara asta s-a întâmplat pentru prima oară să schimb câteva cuvinte cu Lisa de dinainte de Crăciun.

— Eh, v-aţi luat revanşa pentru timpul pierdut, spuse Ria întorcându-i spatele din nou.

De data aceasta, el veni lângă ea, o apucă de braţ şi o întoarse brusc.

— Nici măcar n-am sărutat-o, spuse el printre dinţii încleştaţi. Ea a făcut-o.

— Care-i deosebirea?

— Una foarte mare chiar.

— Dar o ţineai în braţe.

— M-a dezechilibrat chiar cu o fracţiune de secundă înainte să apari tu.

— Te aştepţi că cred toată povestea asta?

— E adevărul adevărat.

— Şi presupun că ai o explicaţie foarte bună şi pentru faptul că mâiniie ei se aflau sub haina ta.

— Da. Mă pipăia. Dar mâinile mele nu erau sub rochia ei şi nu o pipăiam.

— Încă.

El înjură cu furie.

— A rămas după ce a plecat toată lumea. Ea a venit la mine, Ria, nu invers.

— Bine că nu v-am surprins în pat. Ai fi încercat să mă convingi că voia să te violeze.

— Ahh, exclamă el înălţându-şi pumnii spre tavan.

— Dacă erai atât de nevinovat, de ce ai stat acolo cu ea? De ce n-ai plecat, pur şi simplu?

— Datorită cuvintelor pe care le spunea.

— Vorbea murdar? N-am ştiut că-ţi place aşa ceva.

Privirea dispreţuitoare pe care i-o aruncă el ar fi putut să o transforme într-o baltă ele ectoplasmă.

— Se pare că a stat de vorbă cu Delia Starr după ce a îmbătat-o, astfel încât Lisa ştia despre copilul nostru şi despre pierderea sarcinii.

Îi relată tot ce vorbise cu Lisa cuvânt cu cuvânt. Ria îşi încrucişă braţele. I se părea ceva profanator ca Lisa să ştie de copilul pe care îl pierduse.

— Aşa că ai stat s-o asculţi ca să-ţi salvezi pielea.

— Şi pe a ta.

Ria începu să râdă.

— Bănuiesc că te-ai şi excitat ca să te creadă mai bine.

El păli cuprins de un sentiment de vinovăţie.

— De unde ştii că eram excitat?

— Văd foarte bine, Taylor, îi spuse ea arătând spre proprii ochi. Când te-ai întors, erai cât de poate de...

Ezită, după care îşi făcu curaj şi strigă:

— Excitat!

El făcu doi paşi ameninţători, o apucă de mână şi i-o trase spre el, mai jos de mijloc.

— Da, eram tare.

— Încetează.

— Şi încă mai sunt. Şi ştii de ce?

— Nu...

— Nu din cauza Lisei, ci a ta. A ta. Vorbea despre tine, despre soţia mea, brunetă. Spunea că relaţia în pat trebuie să fie bună, zise el fără să-i dea drumul mâinii şi ţinându-i-o apăsată pe sexul lui. După ce a zis asta, nu m-am mai putut gândi la nimic altceva decât la noi doi în pat.

— Nu te cred.

Îşi încleştă în părul ei degetele mâinii libere şi îi dădu capul pe spate. Răsuflarea lui îi atingea gâtul, fierbinte şi rapidă.

— Ba da. Mi s-au aprins călcâiele după tine din prima clipă în care te-am văzut. Scobitoarea aia a ta m-a zăpăcit total. N-am mai cunoscut niciodată o dorinţă atât de puternică, Şi încă mai există, Ria, e mai mare ca oricând şi ştii al naibii de bine. În propria mea casă, n-am putut nici să mănânc, nici să dorm, nici să fac orice altceva din cauza dorinţei faţă de tine şi a faptului că trebuia să mă ascund ca să nu te sperii. M-am întors pe o parte şi pe alta pe canapeaua asta afurisită, gândindu-mă cum stăteai în patul meu şi vrând să fiu acolo lângă tine. În tine. Vrând atât de mult să fiu adânc în tine, încât aveam impresia că o să înnebunesc dacă n-o fac.

O sărută apăsat şi lacom, deschizându-i gura cu buzele lui.

— Ştii foarte bine că i-am fost credincios căsniciei ăsteia, Ria. Naiba să te ia, ştii că am fost. Acum, sărută-mă.

Se părea că furia fusese întotdeauna ca un afrodisiac pentru ei. Era adesea scânteia care le aprindea fitilele scurte. Ria se lăsă moale lângă el. Gâtul i se relaxă şi capul îi căzu pe spate făcând să-i fie mai uşor limbii lui să-i penetreze buzele şi să-i mângâie gura.

Se agăţă de reverele din satin ale hainei lui, împungându-i pieptul cu sânii. El îşi lăsă capul în jos şi îi sărută gâtul, alunecând şi mai mult în decolteul ei adânc.

— Te vreau. Oh, Doamne, cât de mult te vreau.

— Astăzi... motivul pentru care am întârziat... am avut programare la medic, spuse ea şi Taylor îşi ridică brusc capul, ţintuind-o cu privirea lui albastră. Du-mă în pat, îi spuse ea răguşită.

El nu pierdu nici o clipă şi o duse în braţe prin casa întunecată până în dormitor. O mică rază de lumină cădea pe pat din tavan, transformându-l într-o oază de senzualitate în întunericul din jur.

Se dezbrăcară reciproc. Sărutările lungi îi făcură să întârzie, dar, în cele din urmă, se aflară goi, faţă în faţă. Mâinile lui alunecară pe trupul ei uşor şi cu îndemânare. Ea se aplecă puţin şi muşcă din pieptul lui, lăsându-şi mâna să coboare mângâietoare spre mijlocul lui.

Nu se mai osteniră să facă patul. Se întinseră direct pe blana de nurcă. Când el îi desfăcu pulpele şi o mângâie, ea era deja umedă, dar el continuă să-şi cufunde degetele în ea până o făcu aproape să delireze de dorinţă.

O penetră uşor şi rămase puţin nemişcat, delectându-se cu felul în care îl strângea trupul ei.

— Te doare?

— Nu.

Îşi ascunse faţa în gâtul ei.

— În ultimele două săptămâni, încă din dimineaţa aceea de la spital, mi-am dorit nespus de mult să fac asta.

— Ştiu. Şi eu la fel. Abia aşteptam să-ţi spun că putem face dragoste din nou.

El o sărută pe gură. Apoi pe sâni. Începu să se mişte. Din ce în ce mai repede.

Câteva momente mai târziu, stând epuizat lângă ea, îi spuse:

— Să ştii că nu e nimic între mine şi Lisa. Absolut nimic.

— Ştiu.

— Ştii? Atunci de ce m-ai torturat în halul ăsta?

Ea îşi frecă obrazul de al lui.

— Am crezut că mor când v-am văzut îmbrăţişaţi. Nu mi-am închipuit chiar că îţi încalci legămintele matrimoniale, dar voiam să mă conving.

— Nu mi-ai spus tu însăţi acum vreo două săptămâni să-mi găsesc o amantă?

— Ba da, dar nu vorbeam serios, spuse ea cu amărăciune. Când te-am văzut cu Lisa, am fost rănită, furioasă şi geloasă.

— Ai fost geloasă?

— Cum te-ai fi simţit dacă m-ai fi surprins cu Guy?

— Gelos. Bolnav. Gata de crimă. Simt asta de fiecare dată când mă gândesc că te-a atins.

— N-a făcut-o niciodată.

El o privi uluit.

— Poftim?

— Guy n-ar fi putut fi tatăl copilului meu nici dacă n-ar fi suferit operaţia aceea, zise ea mângâindu-i obrazul. Nu m-am culcat niciodată cu el, Taylor.

El murmură o înjurătură sau o rugăciune.

După care o sărută cu atâta tandreţe, încât o făcu să-i vină să plângă de atâta dragoste. Privind-o în ochi, el îi mângâie obrazul.

— Eşti cea mai fascinantă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Feminină şi, totuşi, puternică. Încăpăţânată, dar plină de tact. Cu înfăţişare de doamnă, dar sexy. Exasperantă şi splendidă. Poţi să mă înnebuneşti şi să mă exciţi mai mult decât a făcut-o vreo femeie vreodată.

— Mulţumesc.

Cu vârful degetului, el îi trasă un cerc în jurul sfârcului întărit.

— Te-am grăbit?

Ea îşi coborî privirea.

— Nu mă plâng.

— Îmi pare rău, dar te doream de atâta timp, încât n-am mai putut să mă abţin.

— Te iert, îi şopti ea, atâta timp cât o să continui să încerci până vei face lucrurile cum trebuie.

Zece

A doua zi dimineaţă o duse la serviciu şi o însoţi în birou. Abia se închise uşa în urma lor, că el o şi îmbrăţişa, sărutând-o.

— Ai un gust mult mai bun decât ouăle cu şuncă. Cred că, de acum încolo, o să te mănânc pe tine la micul dejun.

Ea simţi că i se înmoaie genunchii, la fel ca în seara precedentă, – când el îi sărutase partea din spate a acestora.

— Îţi mulţumesc că m-ai condus.

— Plăcerea a fost de partea mea, spuse el trecându-şi mâna peste şezutul ei.

— La cât vii să mă iei?

— Pe la cinci şi jumătate.

— O să fiu gata.

— Hm, şi eu la fel.

Dublul înţeles era foarte limpede. Pentru a accentua acest lucru, el o sărută voluptuos. Când se întoarse, voind să plece, îi mai aruncă o privire.

— Ria? Plângi?

— Să plâng? Bineînţeles că nu. Spui prostii.

— Mi s-a părut că văd lacrimi în ochii tăi.

— Din cauza soarelui. Face să-mi lăcrimeze, ochii, spuse ea şi se duse la fereastră, aranjînd jaluzelele aşa încât soarele să nu mai pătrundă atât de direct.

Taylor o luă pe după umeri şi o întoarse.

— Eşti sigură că nu s-a întâmplat nimic? Dacă stau să mă gândesc mai bine, ai fost teribil de tăcută în dimineaţa asta.

— Nu prea mi-ai dat ocazia să vorbesc. Ne-am sărutat fot timpul de când ne-am trezit.

El îl zâmbi cu un farmec devastator.

— Nu-mi închipui un mod mai bun de a-ţi petrece dimineaţa, spuse el şi îi mângâie buzele seducător, cu degetul mare. Ea întoarse capul şi mâna lui îi alunecă pe lângă trup.

— Bine, hai să vorbim.

Ceva în felul cum arăta cu degetele în buzunarele vestei şi cu acel aer arogant o înfurie. Era supărat că ea nu se ghemuia şi nu torcea ori de câte ori o mângâia el. Dar ce era ea, o pisică dresată?

— Nu mai folosi tonul ăsta cu mine, Taylor.

— Sincer să fiu, nu mai ştiu ce ton să folosesc cu tine. Tocmai am petrecut o noapte extraordinară împreună care ar putea să intre în analele erotismului, dacă există aşa ceva. Azi dimineaţă mă simţeam în stare să escaladez Everestul şi tu pari la fel de veselă ca un gropar. Ce este? Chiar nimic nu te face fericită, nu te face să te simţi bine?

— Ba da, când suntem în pat mă simt grozav.

— Şi atunci care-i problema?

— Nu ne putem petrece toată viaţa în pat, Taylor.

— Nu m-ar deranja, spuse ei zâmbind şi ochii lui albaştri sclipiră, dar, simţindu-i iritarea, deveni serios imediat. Îmi pare rău, n-am vrut să glumesc.

— Ba da, ai vrut. Şi pe bună dreptate. Căsătoria asta e o glumă.

— Atunci, tu de ce nu zâmbeşti?

— De ce nu m-ai sunat? îl întrebă ea brusc.

— Hm? Când? Să te sun? Ce tot vorbeşti acolo?

— După Ajunul Crăciunului.

— Ajunul Crăciunului? repetă el uluit.

— Da, Ajunul Crăciunului. Îţi mai aduci aminte?

— Da, îmi aduc aminte. A fost grozav.

— Un sex grozav.

— Nu spune aşa ceva. A fost grozav, în general. S-au aprins o mulţime de scântei înainte să ne întindem pe canapea.

— Atunci, de ce nu m-ai mai sunat?

El se întoarse să se uite pe fereastră. Ria era zdrobită, îl lovise într-un punct sensibil. El nu voia să vorbească despre acest lucru şi ea ar fi trebuit să lase baltă subiectul respectiv. Numai că nu putea. Trebuia să cerceteze problema, ca pe un dinte bolnav. Trebuia să ştie.

— Ai uitai: imediat după ce s-a terminat?

El se întoarse brusc.

— Nu. La naiba, nu. M-am gândit la tine şi la tot ce fusese între noi. Numai la asta m-am gândit săptămâni în şir.

Uşurată, ea se aşează pe braţul canapelei din birou.

— Din câte ştiu, telefonul meu n-a fost defect, spuse ea apoi încet.

Un colţ al gurii lui se ridică într-un zâmbet.

— Am vrut să te sun, Ria. Bineînţeles că am vrut, dar n-am putut să-mi iau inima în dinţi şi s-o fac.

— De ce?

— Întâi şi-ntâi, eram jenat.

Ea deschise gura uşor.

— Da, jenat.

— Dar mi-ai spus că mai avuseseşi şi înainte aventuri de o noapte.

El îşi trecu mâna prin păr.

— Am mai avut. Totuşi, în ultima vreme, nu. Acum sunt mult mai pretenţios decât cu cincisprezece ani în urmă, spuse el privind-o din nou. Am avut aventuri pe termen scurt, dar până în seara de Ajun n-am mai fost niciodată atât de vrăjit. Ceea ce s-a întâmplat între noi a fost atât de... fantastic, încât nu-mi dădeam seama ce era. Mă înspăimânta de moarte. Mu voiam să-mi cer scuze şi nici nu-ţi puteam spune ce simţeam pentru că nici eu însumi nu ştiam, aşa că mi s-a părut că, mai bine, era să ignor totul.

— Înţeleg.

— Nu, nu cred că înţelegi, spuse el aşezându-se pe celălalt braţ. Prima impresie pe care mi-ai făcut-o a fost că erai superbă. Amuzantă. Mi se părea că totul era perfect în legătură cu tine. Te bucurai de un succes profesional fenomenal. Mai era şi Guy deşi la vremea aceea, nu ştiam că nu trebuie considerat un rival. Îmi închipuiam că bărbatul cu care te vedeai avea înfăţişarea lui Mel Gibson, trupul lui Bruce Jenner şi intelectul lui Sam Shepard.

Ea râse.

— Acum e amuzant, deşi atunci nu era aşa, spuse el cu sinceritate. Mi se părea că viaţa ta nu avea nici un gol pe care eu aş fi putut să-l umplu. Nu trimiteai deloc semnale de suferinţă. Mi-ai părut chiar o doamnă foarte stăpână pe sine. Bănuiesc că mi-a fost frică să nu fiu respins dacă te sunam.

Ria asimilă tot ce spusese el, dar tot lipsea ceva.

— Ai fost furios când ţi-am spus prima oară de copil. De ce?

— Pentru că a fost nevoie de aşa ceva ca să ne reîntâlnim. Când ai sunat şi te-ai înscris în audientă, nu mi-a venit să cred. M-am pregătit sufleteşte să te invit la cină. Dar tu erai numai afaceri şi la fel de abordabilă ca un porc ţepos.

— Era un mecanism de apărare.

— Atunci nu ştiam asta, spuse el ridicându-se şi apropiindu-se de ea.

Luându-i faţa în mâini, o întrebă:

— De ce nu mi-ai spus să rămân în dimineaţa de Crăciun, Ria?

— Din acelaşi motiv pentru care tu nu m-ai sunat, spuse ea cu o voce răguşită. Eram jenată, ruşinată de mine însămi, de fapt. Nu mai avusesem niciodată o aventură de o noapte. Ştiam că te vedeai cu o altă femeie în mod regulat. Şi, nu uita că te-am văzut ieşind în vârful picioarelor. M-am gândit că ai obţinut ceea ce ai vrut şi o ştergi repede ca să scapi de o scenă neplăcută.

El se aplecă şi o sărută uşor.

— Nu, Ria. Dacă m-ai fi invitat să rămân la micul dejun, n-aş fi plecat.

Ea îl privi perplexă.

— Adevărat?

El încuviinţă.

— Se pare că am pierdut mult timp cu prudenţa, nu? spuse el îndreptându-se şi uitându-se ia ceas. Şi, fiindcă veni vorba de timp, peste un sfert de oră am o şedinţă cu consiliul municipal pentru a discuta bugetul.

— Atunci, ai face bine să te grăbeşti, îi spuse ea conducându-l până la uşă. E prima ta zi în funcţie. Nu trebuie să întârzii.

— Eşti sigură ca totul e în ordine?

Ea îi arătă uşa cu degetul.

— Fugi!

O sărută repede şi plecă. Ria închise uşa în urma lui rămânând cu fruntea lipită de lemnul rece. O lacrimă i se rostogoli pe obraz.

— La naiba, spuse ea ştergând-o nerăbdătoare. Ce se petrece cu mine?

Îşi suflecă mâneclle şi se apucă de lucru. Dar descoperi că nu se putea concentra asupra planurilor de pe planşeta de desen. Se gândea numai la căsnicia ei. Taylor părea să ia totul foarte uşor. Şi aşa şi era. Se potriveau. Viaţa lor sexuală era incredibilă.

Atunci, de ce era atât de deprimată?

Pentru că dorise să-l audă spunându-i că o iubeşte şi el nu o făcuse. Pur şi simplu.

Poate era unul din acei bărbaţi care nu puteau să iubească.

Dar ea era genul de femeie pentru care dragostea era esenţială.

Soţii Lavender îi demonstraseră unui copil nedorit că miracolul iubirii putea remodela destinul unei persoane. Era, deci, ceva vital pentru existenţa ei.

Indiferent cât de captivant era orice alt aspect al căsniciei ei cu Taylor, iubirea, principalul ingredient, lipsea. Fără el, reţeta nu era bună.

Luară cina în oraş şi merseră la un film. Se făcea târziu şi Taylor conducea încet. Faptul că el fredona în surdină muzica de la radio o călca pe nervi. Toată ziua se întrebase ce să facă.

Ajunsese la concluzia să-l părăsească înainte ca dragostea ei neîmpărtăşită să o mănânce de vie. Dar încă nu ştia cum să o facă.

— Unde mergem? întrebă ea.

— Ai spus că vrei să iei câteva lucruri de acasă. M-am gândit că ar fi momentul cel mai bun.

— Ah, mulţumesc.

— M-am tot gândit la chestia asta cu „casa ta" şi „casa mea". De ce ne trebuie două case? Tot voiai să mai adaugi ceva la a ta. N-ai putea să modifici planurile alea în aşa fel încât să poată fi folosite la a mea? Î-am mai putea adăuga câte ceva, nu? Vreau să spun, dacă-ţi place.

— E o casă foarte frumoasă, spuse ea lipsită de entuziasm.

— Sau am putea să le vindem pe amândouă şi să cumpărăm una mult mai mare. Ce zici?

— Nu ştiu, Taylor.

Plictisită, îşi propti cotul pe geamul lăsat şi îşi sprijini capul în palmă. Ea se întreba cum o să-l poată părăsi, iar el se gânclea la case. Ar fi fost în stare să trăiască şi într-o colibă, dar să ştie că o iubea.

— Ei bine, mai gândeşte-te.

— Bine.

El reîncepu să fredoneze fals. Când ea dădu radioul mai tare pentru a-l face să tacă, el o întrebă:

— S-a întâmplat ceva?

— Tot nu ştii să cânţi.

— Dar nu cântam. Fredonam.

— Nu ştii nici să fredonezi.

— Tot mai eşti bosumflată?

— Nu sunt bosumflată, spuse ea cu încăpăţânare.

— Eşti supărată pentru că nu te-am sunat astăzi?

— Nu, nu mă aştept la o permanentă atenţie din partea ta.

— De ce nu? Doar sunt soţul tău, nu?

Gâtlejul ei se strânse de emoţie.

— Da, eşti soţul meu.

— Nu se întâmplă ca majoritatea soţilor să-şi sune soţiile în timpul zilei doar pentru a le întreba dacă vor să cumpere pâine şi lapte în drum spre casă?

— Numai în filme.

— Îmi pare rău că nu te-am sunat, dar am fost foarte ocupat astăzi. A trebuit să fac o mulţime de lucruri. Apropo, am trecut pe la bancă şi am depus nişte bani în contul tău, care scădea înspăimântător.

Ea întoarse capul brusc.

— De unde ştii câţi bani am în cont?

— M-am uitat în carnetul tău de cecuri. Dar de ce te înfurii aşa? Am pus bani, n-am scos.

— Aş vrea să-mi fi cerut părerea mai întâi.

— Ah, atunci poate ar fi bine să-ţi spun că am făcut asigurări pe viaţă pentru arnândoi, numindu-ne beneficiari.

Ea amuţi. El o vâra din ce în ce mai adânc, când ea căuta un mod elegant de a ieşi din acea căsnicie.

Dar, înainte să apuce să mai spună ceva, maşina dădu colţul cu viteză. Imediat văzu luminile.

— Ce naiba?

Acoperişul casei fusese conturat cu o instalaţie electrică de Crăciun. Uşa din faţă era înconjurată de beculeţe mici şi în mijlocul ei se vedea o coroniţă cu panglici de un roşu aprins.

— N-ai scos ornamentele de Crăciun? o întrebă el intrând pe alee.

— Ştii foarte bine că le-am scos. Ce se întâmplă? Cine a făcut asta?

Nu mai aşteptă ca el să vină să-i deschidă portiera, ci coborî repede şi urcă în fugă cele câteva trepte de la intrare. Uşa nu era nici măcar încuiată. Intră.

În ciuda serii calde de primăvară, focul ardea vesel în cămin. Poliţa fusese decorată cu o ghirlandă şi pe ea se aflau lumânări lungi şi roşii, ca nişte soldaţi în poziţie de drepţi. Ardeau emanând un miros plăcut. Un pom de Crăciun complet gătit şi cu cadouri dedesubt, se afla în punctul unde se îmbinau geamurile. Era un pom proaspăt tăiat, al cărui parfum umplea încăperea.

Cu gura căscată, Ria şopti:

— Nu-mi vine să cred. Cine...

Privirea i se opri asupra hainei din blană de vulpe argintie, care ar fi trebuit să se afle în dulap, în schimb, era întinsă pe canapea. O roşeaţă puternică îi coloră obrajii. Se întoarse încet. Taylor stătea rezemat de tocul uşii cât se poate de serios, dar cu ochii plini de lumină.

— Ceea ce nu crezi, spuse el încet, e că te iubesc. Da, Ria.

Închise încet uşa, după care veni spre ea şi îi cuprinse mijlocul.

— Tu ai făcut toate astea?

— Ţi-am spus că am fost foarte ocupat astăzi.

— Bine, dar...

— De ce nu ţi-am spus că te iubesc azi-dimineaţă când căutai să o afli cu atâta subtilitate?

Pentru că ai fi crezut că-ţi spun ceva ce voiai să auzi. M-am gândit că, dacă ţi-o arăt, vei fi mai convinsă. Şi, în plus, şi eu sunt puţin sentimental. După părerea mea, Crăciunul este dovada supremă de iubire. Ideea mi-a intrat în cap şi n-am vrut să-ţi stric surpriza.

Ea îi atinse obrazul uşor. Apoi, repetându-i numele, se întinse să îl sărute.

— Mă omora gândul că trăiam cu tine, făceam dragoste amândoi şi totul era numai de o singură parte. Ultima zi când trebuia să stăm împreună a fost ieri. Dar n-am spus nimic.

— Mă prefăceam că nu există o asemenea zi.

— Mă hotărâsem să te părăsesc.

— De asta mă şi temeam. Numai că nu te-aş fi lăsat să pleci. Dacă ai fi încercat, ne-am fi certat îngrozitor, după care am fi făcut o dragoste nebună şi tu ai fi continuat să crezi că, între noi, nu e decât un sex extraordinar.

— Şi nu e?

— Ce, extraordinar? E înnebunitor.

— Nu, spuse ea râzând când el o trase la piept şi îi gemu în ureche. Nu-i decât sex între noi?

— Deloc, spuse el privind-o şi netezindu-i părul. Copilaşul ne-a unit prima oară. Pierderea lui ar fi putut însemna sfârşitul pentru noi, dar n-a fost aşa. Pierderea sarcinii ne-a legat şi mai mult. Până atunci nu mi-am dat seama cât de mult te iubesc. Ca o ironie, abia când nu te puteam avea sexual am început să te iubesc cu adevărat şi să mă gândesc la tine ca la soţia mea.

Îi trase faţa mai aproape de a lui şi o sărută dulce. După aceea, înconjurând-o cu braţele, o sărută cu pasiune.

— Te iubesc, Ria, îi şopti el când se desprinseră unul de altul.

— Şi eu te iubesc. Oh, Doamne, atât de mult. Mi-ai zdrobit inima când ai plecat în dimineaţa de Crăciun.

— Şi pe mine m-a durut sufletul să te părăsesc. De data aceasta o să rămân. O s-o luăm de la capăt în seara asta.

SFÂRŞIT

Scanare: Dumitru Ciobanu

SANDRA BROWN

Lei 2100